

Krisztus fénye

Krisztus fénye

Krisztusban kapott
örömhíre és tanúsága tamásnak

Tartalomjegyzék

Tartalomjegyzék.....	3
ÉLŐ SZÓ.....	4
I. Az elme útjain.....	6
1. Gondolatok a halál utániról.....	7
2. A négy világkorszak.....	9
3. Miért?.....	10
4. Hit, kEGYelem, Isten.....	12
5. A kérdezŐ tanítása.....	14
6. AZ VAGYOK.....	16
7. Test és elme.....	17
8. Átma vicsára magyarul.....	18
9. Apokalipszis és metanoia – az ébredés örök lehetősége.....	21
10. LÁT és LÉT.....	25
11. A kozmikus mozi.....	26
12. Szellem a palackban.....	27
13. A nemtudás hatalma.....	29
14. Az intézet neve.....	34
15. A transzhumanizmus spirituális abszurditása.....	35
16. Gép testben gép lélek?.....	36
II. Krisztus fénye.....	37
1. A VALÓ, IGAZ MESTER.....	38
2. A VALÓ újjászületés.....	39
3. STN.....	41
4. Isten érintése.....	43
5. Isten EGÉSZsÉGe.....	45
6. Csend.....	46
7. A krisztusi tanítás EGYetemes lényege.....	47
8. Krisztusság.....	50
9. Tudat és lélek.....	53
10. A hamis én.....	56
11. Hitelhárítás helyett: mustármag.....	60
12. A Szív bölcsessége.....	62
13. Isten tisztító-SZERe.....	63
14. Vallomás.....	64
15. A kEGYelem szikrája.....	65
16. A ValÓ mása, tamás vallomása.....	66
17. Levél a Lélektől a léleknek.....	70
18. Néhány szó a Pokolról.....	72
19. Egzorcizmus és pszichoanalízis helyett.....	74
20. Démonok és vírusok.....	79
21. Ki vagyok én?.....	84
22. Elhiszed-e?.....	86
A kiadványról.....	89

ÉLŐ SZÓ

Kedves Olvasó!

Tartozom ezen művel Mesteremnek, a Jézus Krisztusnak, EGY-ÉNünknek és Istennek, bár VALÓNk irányában semmilyen kiEGYenlíteni valója a résznek, az emberi énnel nem lehet, hisz AZ önMAGában Teljes. Az utóbbi két évezred azonban nem a *krisztusi üzenet* kiteljesedése lett, sokkal inkább annak meghamisítása és elferdítése, ami által sok, Isten VALÓSágára, az Élet Vizére szomjazó lélek távolodott el, mind az örök érvényű Tantól, mind annak a nevében elkövetett borzalmasságok okán: saját Lelkétől, mely nem más, mint Isten MAGunk, EGYetlen VALÓNk. Eme sorok írója is sok-sok éven keresztül fejtegette a *hamis én*, a májá illúzióvilágát, mert a benne munkálkodó lélek, csillapíthatatlanul szomjazta az Igazság megismerését, míg végül fokozatosan el nem jutott annak felismerésére, megismerésére és *megtapasztalására*, hogy EGY és EGYetlen Igazság van csak, mely örökkéVALÓ, minden viszonylagosság mentes, és AZ túl van az emberi elme és tudat mindennemű *részségének* torzulásain.

AZ IGAZSÁG MAGunk ISTEN. Isten pedig nem az elmében, nem az elméletek, a képzetek, az érzékek és érzékletek világába *rész-egült* emberi tapasztalás terméke, nem a gondolat műve, nem a vallások alkotása és nem a tudományok absztrakt, lélektelen világtapasztalásának a tagadásából fakadó valami. A SZÍV EGYetlen VALÓja, amely az elme világán túli, tiszta, kettősség mentes LÉT, JELEN-VALÓSágában tapasztalható meg, az emberi lélek által, az emberi lélekben és Lélekként. A mindent látó Szem, mely minden *szem-É*Jesség mentes, az emberi szívben lakozik, ám ameddig a az emberi szem *É*Je a káprázatok világát tartja az egyedüli valóságnak, addig ez a Szem, a látásra képtelen. Ezt a hályogot ember, és emberi törekvés önmagában nem távolíthatja önmagáról el. A káprázat a káprázatot nem olthatja ki, nem számolhatja fel, amint a káprázatba révedt tudat és elme sem képes önmaga kábulatának a felszámolására. Amikor a Lélek olthatatlan szomja immár csillapíthatatlanná válik az emberben, s képes saját életét is elveszíteni az EGYetlen Igazság megismerése érdekében, Isten csak akkor képes lehajolni a SZÍVben, hogy megérinthessen az elménken túli, örök VALÓjában bennünket. Az emberi szabad akarat ugyanis mindaddig a legteljesebb módon van tiszteletben tartva EGY-ÉNünk által, amíg ezt önszántunkból nem adjuk át, az ember feletti, EGYetlen Igaz VALÓNknak: Istennek.

Sajnálatos, hogy az utóbbi évezredekben, ez a megnevezés: **IS-TEn**, egyre torzabb, egyre szégyenletesebb tartalmakkal töltődött fel, ami miatt a jelen-KÓRban a vallások nevében a végletekig meggyalázták Isten jelentését, ugyanakkor az ettől jogosan viszolygók nagy része beletántorgott a teljes istentagadás, vagy istentelenség *seoljába* és *nihiljébe*. Azonban eme szó, hogy Isten, dicsŐS-ÉGi helyre kell kerüljön újra, mindazon emberi tudatokban és szívekben, akik a jelenségvilágon túli, azt meghaladó örök Igazság megtapasztalására tették fel az életüket. **Jézus Krisztus** fenséges, örök érvényű, a lélek valódi üdvösségét magasba emelő, élő tanítása, a fent említett folyamat eredményeképpen sajnos sokakban a mosdóvízzel együtt kidobott *gyermek* történetével vált egyenlővé, tovább fokozva az emberi nem, vaskori apokalipszisének drámáját.

Egy korábbi munkámban már megjelent, a kereszténység megtisztításának a sürgető gondolata, s akkor még nem tudtam, hogy a krisztusi üzenet később milyen elemi módon fog feltárulkozni a számomra, belső szobám rejtekében. Ezért ezen könyvben valójában nem a kereszténység megtisztítása a lényeg, hanem annak felfedése, ami valójában elfedésre, meghamisításra, és lassan már-már meggyalázásra került a viszonylagosságok földi világában: kereszténység néven.

Sokaknak azért taszító ma már a krisztusi tan, mert a vallási és világi, hatalmi struktúrák által, az emberi hamis én torz szűrői és önérdekei által, csak a kiüresedett csontváza tapintható ma már többnyire annak a VALÓ és Örök fÉNynek, amelyet az emberi tört-ÉN-elemben Jézus Krisztus testesített meg, és tett róla elévülhetetlen bizonyosságot, mely bizonyosság valódiságával minden emberi lélek *egyénileg*, Isten kEGYelme által találkozhat önmaga SZÍVében, amennyiben képes eljutni a saját életében annak a belátására, hogy *az emberi én önmagát nem válthatja meg*, és csak és kizárólag egy MAGasabb erŐ segíthet a belső és külső sötétség felszámolásában, a lélek üdvösségének elérésében.

A Lét és Tudat eredendő, kondicionálatlan Boldogságának, Isten örökkéVALÓ SZERének megtapasztalása, és az abban való, egyéni tudati és lelki SZEMbesülés elkerülhetetlenségének a felismerése, már maga a kEGYelem, amiből a tudat és a lélek fokozatos megtisztulása, ezáltal eredendő, romlatlan, paradicsomi állapotába való visszajutása lehetségessé válhat az erre törekvő emberi léleknek, a *figyelem* helyes gyakorlásában. **A gyermeki bizalom felébredése és elmélyülése az ATYA iránt, eme kEGYelmi tapasztalás alapfeltétele.** Amikor az emberi én végre belátja, hogy az általa teremtett fájdalmas, kaotikus, lélekpusztító világból teljesen megelégtült, teljesen megtörtetett a benne található elviselhetetlen szenvedésben, akkor következhet be **a lélek katarzisa**, melyen a személyesség fátyla fellibbenhet, s a SZÍVben a krisztusi láng meggyújthatja az isteni SZER-tüzet, a Szent Lélek által. Csak eme Szent Tűz lángjának a fÉNyre képes az emberi elme hamis, lélekgyilkos árnyainak az elűzésére, és mindazon hajlamok, téves gondolatok, cselekedetek és következmények (vászánák) megpörkölésére, elégetésére, melyre az emberi valóságunk önmagában képtelen, mivel saját addig ismert önazonosságának felszámolását, halálát érezte pusztán benne. Pedig ez az a pont, amikor a halál az élet szolgájává szegődik Istenben, EGY-ÉNünkben a Krisztus fÉNyre által, aki nem más, mint Isten örökké-VALÓ üdvössége, boldogsága, SZERE és EGYsÉGe. Ez a lét és a létezés egymásba ölelkezése az emberi szívben, melyben így felragyoghat az isteni természet, természetén túli, kezdet és vég nélküli, JELEN-VALÓsága, mely a lélek EGYedül VALÓ üdvössége.

Kívánom hát minden Olvasónak, hogy – főleg a könyv második fejezetét olvasva – tekintse tanúbizonyosággként eme írásokat, arra vonatkozóan, hogy **Isten ÉL, VAN, EGYetlen-VALÓ, és csak az emberi szívben tárulhat fel számunkra az EGYedüli HÁZa az EGYnek.** A kEGYelem bárki számára megtapasztalható, nem más mint ÉN-VALÓnk EGYetlen Örökké-VALÓsága, ám ennek a megtapasztalásnak egyetlen feltétele van: a szív mindennél őszintébb vágya, szomjúsága az EGY és EGYetlen VALÓ IGAZságára. Aki képes minden KÉPzet, minden elme-valóság, minden hamisság elengedésére, abban feltárulkozhat Isten Országá. Ehhez kívánom mind-ÉN-kinek az EGYetlen és Örökké-VALÓ, Igaz Isten kiapadhatatlan kEGYelmét, SZERetetét, hogy a Szíve csendjébe merülve megtapasztalhassa önMAGában ÉN-MAGát, önMAGunk Forrását. A kint és a bent, a lent és fent mindennemű viszonylagosságainak világát meghaladó Teljességet, Krisztus fÉNyében, IS-TEN dics-ŐS-EGében.

Krisztus fÉNyre, Isten dicsősége,
A Csend az Örökké-VALÓ létezése.

Békesség és boldogság mindÉNkinek!

Egy-én

I. Az elme útjain

A káprázat világa

1. Gondolatok a halál utániról

A halál a modern korban tabuvá lett. Ha nincs semmi az élet után, csak a teljes megsemmisülés, akkor már semmi sem fog fájni senkinek, így nincs mitől félni, csak legfeljebb a testi-lelki-szellemi, azaz tudati megsemmisüléstől. Ha azonban van valaki/valami, amiben az *én*-tudat tovább létezhet, akkor a halál utáni léttől való félelem értelmet nyerhet, mert mi van akkor, ha ezen létállapotot nem tartogat sem megváltást, sem békességet, pusztán mondjuk egy test nélküli folytatását saját mentális képzeinknek? Avagy a vallások pokol-mennyország, isteni ítélet stb. képzeiteit? Igazából a vallások képzeitei azok, amelyek nem hagyják még élni vagy meghalni sem az embert, mert az élet folytatásaként tételezik azt az életben kiérdemelt állapotot, amely a halál után várhat majd minket, mint test nélküli létezőket?

Az életből kilépni, és belépni annak következményébe, amely kinek-kinek mást tartogathat. Ezzel a félelemmel sikeresen lehet kondicionálni az emberi lényeket, mivel az ismeretlentől való félelem könnyen megadásra készítheti az elmét és a lelket. Mi van, ha van kárhozat? Igyekezz tehát „jó ember” lenni, de nem valamiféle belső meggyőződésből fakadó erkölcsi optimum mentén és annak érdekében, hanem pusztán egy vallásos, ám valójában ösztönös állati félelemtől vezérelve, a „szerető” isten végítéletétől rettegve? Bizonyos elkorcsosult keleti tanok némi engedelménnyel újabb inkarnációkat engedélyeznek, amelyekben „korrekciókat” hajthatunk végre azon tetteink következményeit kijavítandóan, melyeket előző életünkben, életeinkben követtünk el. Ki-kí eldöntheti, melyik jobb, a számszára pokla élet néven, amelyben vakon tapogatózva, az előző életek hibáit elfelejtve próbáljuk meg kijavítani azt, amiről nem is tudunk, vagy a kereszténység instant kárhozatától való rettegés réme? Hogy az eleve elrendelés protestáns tanát meg se említsük, mely értelmében bármit is tegyünk, sorsunk eleve meghatározott Istenben, vagyis lényegében az üdvösség-kárhozat tekintetében minden erőfeszítésünk értelmetlen.

Az igazság – bármilyen fájdalmas is – e tekintetben csak a megtapasztalásban tárulhat fel. Magyarán szólva, hogy minden kétségünk megsemmisüljön, meg kell halnunk ahhoz, hogy kiderüljön, eme elképzelésekből mi igaz és mi nem. Ha az életnek nincs következménye, félelmünk egyetlen jogos tárgya a teljes, és visszavonhatatlan megsemmisülésünk lehet, ami azért érdekes, mert végül is az aki/ami megsemmisült, már valószínűleg nem lehet tudatában annak, aki/ami volt, még abban az esetben sem, ha esetleg nem teljesen, csak részlegesen semmisül meg, vagyis valamilyen formában a tudat tovább létezik, ám teljesen szabadon az addigi létállapottól függetlenül. Ha az életnek van következménye, akkor jogos a félelem, amennyiben a vallások által vázolt lehetőségek igazak. Mivel ezeket sem bizonyítani sem cáfolni nem lehet, marad ezek vizsgálatának, figyelmen kívül hagyásának, elutasításának vagy elfogadásának stb. lehetősége. A vallási elképzelések sorát itt most nem mélyítjük tovább, hisz ezek száma kimeríthetetlen. Tulajdonképpen ha pártatlanok szeretnénk lenni, a végső, azaz az élet utáni valóság lehetőségeit illetően, nem rendelkezhetünk bizonyossággal, még akkor sem, ha a klinikai halál állapotából tértünk vissza. Ugyanis még ez sem egyenlő azzal, amit halálnak nevezünk, amelyben – látszólag – az életből végleg és visszavonhatatlanul távozik az a létező, az az entitás, aki önmagát emberként azonosítja.

Be kell látnunk tehát, hogy az élet végpontja utáni lehetséges valósághoz való viszonyulásunk alapja nem más, mint egyéni hit, mely nézőpont kérdése. Sem a teista sem az ateista, sem a gnosztikus sem az agnosztikus meggyőződés – és még sorolhatnánk a sok-sok létszemléletet – nem nevezhető tapasztalati alapon álló, minden kétséget kizáró bizonyosságon alapuló TUDÁSnak,

amely rendelkezik a halál utáni esetlegességek megtapasztalásából fakadó, abszolút igazság birtoklásával. Felmerülhet a kérdés ezt belátván, hogy akkor mi lehet a módja a bizonyosság megszerzésének? Lehetséges-e ez az élet folyamán úgy, hogy mindez a fizikai értelemben vett halál előtt történhessen meg? Érvényesnek tekinthető-e bármilyen megtapasztalás a halálra és az esetleges halál utáni létre vonatkozóan, amit az életben szerezhetünk meg? Túlléphetünk-e ilyen tekintetben a hit kategóriáin, vagy ezen kérdéskör egész egyszerűen meghaladja mindazt, amit az életben felkínálkozó lehetőségek megtapasztalásából nyerhetők?

Nincs és nem is lehetséges egzakt válasz minderre. Az emberi elme itt és ezen a ponton le kell térdeljen az Ismeretlen előtt, és beismerje: nem létezik racionális válasz arra, amit nem ismertem meg. Nem létezik érvényes válasz arra, amit nem tapasztaltam meg. A megtapasztalhatóság pedig – mint lehetőség és mint valóság – e tekintetben látszólag túl van azon, amit az élet kínálhat fel. Mert *a születést csak a születésben, az életet csak az életben, a halált csak a halálban, a halál utáni valóság lehetőségét pedig csak a halál kapuján átjutva tapasztalhatjuk meg*, amennyiben marad még **tapasztaló** bármilyen értelemben is, aki/ami tapasztalhatja ezt. Pusztán a rációba kapaszkodva tehát be kell látnunk, bizonyosság nincs mindaddig, míg a halál meg nem történik személyünkkel. Minden, ami ezen túlmutat, az hit, intuíció, és az élet folytatásába vetett bizalom, melynek számtalan formája létezik és létezhet.

A vallások, a spiritualitás ágai, a filozófia, a metafizika de a tudományos megközelítések is, pusztán lehetséges válaszok a fenti kérdésekre. A bizonyosságot ugyanis senki sem birtokolhatja emberi személyében. Ha bármilyen bizonyosság lehetséges, az mindenképpen túl kell eszen azon, amit emberi személynek, emberi entitásnak nevezhetünk. Ettől többet felelősségteljesen, pusztán a racionális logikát használva kijelenteni részünkről nem lehetséges. Ezen legutolsó kijelentés is már eleve az a bizonyos mezsgye, amin túl – úgy tűnik – egyetlen emberi lény sem juthat el az emberi elme segítségével. Minden ami ezen túl létezik gondolatilag, az túl van a tárgyalhatóság logikai mátrixának tényyszerűségein. Túl azon, amiből a logika eszközeit becsületesen alkalmazva, érvényes következtetések vonhatóak le.

Megtalálhatjuk-e a szabadságot a fenti következtetésekből? Mert a szabadság valójában az a meghatározhatatlan *szabatlanság*, az a kondicionálatlan állapota a létezésnek, amikor többé semmilyen elKÉPzeléshez sem ragaszkodunk, a halál utáni lehetőségeket illetően sem. A létezést és a nemlétezést annak minden lehetőségével együtt képessé válunk elengedni, és nem vetíteni többé rá semmilyen képzetét a múltból és a jövőből az elménknek. Elfogadni a lehetőségét a teljes megsemmisülésnek is, akként miként a létezéstől független, kondicionálatlan létnek. *A név és formanélküliség elképzeltetlen szabatlanságát élni, a jelen egyetlen valóságaként.*

2. A négy világekorszak

(rövid tanmese)

Kezdetben a Sem MI és a Mind ÉN – EGY VALÁNK.

EGY-ÉNKént figyelmem önön, EGYetemes Elmémbe helyezem. Azt KÉPzelem, hogy általam és bennem világot, valóságot KÉPezve teremtek. Kezdetben EGY vagyok mindennel és mindenkivel MAGomban, bennem. Mind-ÉN-s-ÉG s Mind-ÉN-KI: VAGYOK, a KI VAGYOK. Aztán elmém KÉPzeteiben belendül a teremtés kereke, melyben megjelenik az idő négy küllője, hogy VALÓm, örök boldogságom osztatlan KÖRének egészségét KOR-szakokra szeljem, mindezt ÉN MAGomtól *különböz-Ő*-nek s *el-külön-ült*nek képzelve, érzékelve, átÉLjem.

I. **Aranykor** – még *tudom és érzem*, hogy minden Isten, s ÉN AZ VAGYOK.

II. **Ezüstkor** – *elfeledtem*, hogy AZ VAGYOK, de minden létezőhöz szeretettel viszonyulva, minden létezőt tiszta *Szellem- és Léle kvaló*ként tekintek, mert mindenben Isten-MAGam látom. *Szeretem az Istent*, lelkemben az Atyai Ház örök boldogságának érzésével.

III. **Bronzkor** – *rég elfeledtem*, hogy AZ VAGYOK, már nem látom a létezőket Isten-MAGomként. *Imádom, félelem az Istent, Isteneket és szent-ÉJ*eimbe zárult vallásosságom alapja ÉN-MAGamtól való félelmem: IS-TEN-fél-elem. Tudatom fénye belezuhan a tudat(om)tól függetlennek hitt, és akként tapasztalt valóságba.

III. **Vaskor** – EGY-ÉN-MAGomról már *semmire sem emlékszem*, s kiüresedvén a vallásokból, *izmusokba* tévedek és révedek. *Megöltem az Istent*, s az Új Kórbán, új mítoszként az Anyagot imádom és arctalan tömeggé válok. Tudatom fénye belezuhan az ürbe és az ürességbe, géppé, lélektelen bio-robotná válok, majd végül átveszik a hatalmat felettem saját teremtményeim: a gépek.

Ezután újból *felébredek*.

ÉNem örök éberség

üdvösség s boldogság,

a korszakok létét és múlását,

az álom álmodását,

ÉN, az örökkön-örökké VALÓ:

Éber Álmodóként KÉPzelem.

3. Miért?

Emlékezés a tiszta LÉTre

A miért kérdés szerepe a végső igazság keresésében döntő fontosságú lehet. A gyermek, aki a világ valóságát kezdi felfedezni, a legtöbbször a „*miért?*” kérdést teszi fel, csak később érdekli a „*miként, hogyan?*” gondolatköre. A gyermeki kíváncsiság tehát kezdetben metafizikai jellegű, a dolgok végső okának láncolatát kutatja. Miért kel fel a nap? Mert a föld körülötte kering, és úgy tűnik. De miért kering a Föld a Nap körül? Mert... és a lehetséges válaszok végtelen sora következik. Miértre miért, okozathoz ok, és a láncolat nem vezet sehová, csak látszólag tűnik úgy, hogy azzal, hogy a dolgokat megmagyaráztuk, a magyarázatok véglegesek, és ez a láncolat bárhová is vezet, amit az ok-okozati lánc (kauzalitás) létezni enged, az elme, az emberi logika útvesztőiben. Az elme kétségbeesetten igyekszik mindent valamihez hozzácsatolni, minden okozatnak vélt logikai tárgyhoz okot találni, okot gyártani, felfedezni, értelmezni, magyarázni. Miért születtem? Mert apa és anya szerették egymást. Apa és Anya miért szerették egymást? Mert... és a lánc Ádámhoz és Évához vezet, vagy az Ősrobbanás elmélethez, vagy bármilyen tetszőleges okhoz, de az elme valójában végső okot megragadni képtelen. Ezért végül is minden képzet, magyarázat és hitrendszer kiválasztja önmaga origóját, logikai középpontját, amelyet egyfajta axiómává, és/vagy dogmává tesz abból a logikai szükségszerűségből fakadóan, hogy önön logikai rendszere létezhessen, létrejöhessen ama bizonyos viszonyítási pont, amelyen belül az adott gondolati rendszer koordináta-rendszere felállítható, értelmezhető és érvényes lesz. Ez az elme szükséglete, hogy a gondolkodás cizellált gondolati, logikai hálóját megszövhesse, majd végül saját maga gabalyodjon bele abban az esetben, ha elfeledkezik róla, hogy ez a háló nem örök, nem teljes, és soha nem rendelkezhet abszolút érvénnyel, a lehetséges magyarázatok sokaságát illetően.

Sem a vallások, sem a tudományok, sem a filozófia, sem metafizika stb. világ és valóságmagyarázatai sem rendelkezhetnek eme relativitás miatt abszolút, végső érvényességgel bíró igazsággal, semmilyen tekintetben sem. Mert miért volt teremtés? Miért volt Ősrobbanás? Isten miért teremtett, az Ősrobbanás miért jött létre, és azon konstelláció, amely az Ősrobbanás létrejöttéhez vezetett, és... a logikai lánc végtelen. Az axiómáktól és dogmáktól megszabadult, attól mentes tiszta logika csak egyet tehet: *beismeri, hogy végső OK számára nem ragadható meg.* A végső és kezdeti OK maga a gondolkodás, maga az elme, amely rendelkezik a végső ok ideájával, és részként meg akarja magyarázni önmaga számára az egészet, minden más lehetőséget kizáró véglegességgel. A „tudás” kezdete annak felismerése, hogy az okozatiság lánc soha, semmilyen körülmények között nem fejtheti meg a végső okot, önmaga fogalmaival, önmaga képzeivel. Az emberi gondolkodáson és logikán belül, végső és abszolút érvényességgel bíró válasz a „miért?” kérdéseire sem ontológiai, sem kozmológiai, sem egyéb kérdésekben sem lehetséges. Ennek felismerése *út lehet, a kondicionálatlan mentális szabatlanságba*, melyet hagyományos fogalommal szabadságként nevezhetünk meg. Mert megragadhatok-e bármit az elme, a gondolkodás segítségével, ami az elmén és a gondolkodáson kívül létezik, és/vagy létezhet? Fogalmakkal csak újabb fogalmakat, gondolatokkal csak újabb gondolatokat, így az elme saját forrásához eme láncon azért nem juthat el, mert ilyenén módon az elme csak újabb illúziót állíthat elő önmaga számára, önön forrásának abszolútságára vonatkozóan.

Amennyiben létezik forrása a gondolkodásnak, az elmének és mindannak, ami ezek által létezik és létezhet, az az elme számára megérinthetetlen, mivel „*rajta kívül*” helyezkedik el. A logika szövevénye bármilyen cizellált is legyen, önmaga forrására vonatkozóan nem rendelkezhet végső magyarázattal, csak önkényesen fogadhatunk el, vagy nevezhetünk meg végső Oknak bármit is

ilyen értelemben. *A válasz nem a gondolkodásban, hanem a gondolkodás létrehozójában keresendő.* Ha kíméletlen következetességgel és őszinteséggel alkalmazzuk a „miért?” kérdését önön, személyes létünk és létezésünkre vonatkozóan, az elménk be fogja látni, hogy létezésünknek nincs végső OKa, amit minden kétséget kizáróan megragadni lehetséges. Ebből azonban egy még merészebb következtetés is eredhet. Ha végül is nem ragadható meg végső ok, akkor én mint személy, mint létező, mint éntudattal rendelkező individualitás, valójában pusztán OKOZAT vagyok-e? Vajon létezik-e *forrás nélküli VALÓ*, ami túl van a miérteken, a viszonylagosságok logikai hálóján, amit az individuális elme teremt? Bármilyen választ is adna erre az individuális elme, abszolút értelemben mindaz továbbra is érvénytelen. Érvénytelen, mert amiként logikailag – beláthatóan – nincs végső OK, úgy a végső OKOZÓ is örökre láthatatlan és rejtett marad az elme számára. A minden okozati lánctól független, kondicionálatlan VALÓ azonban nem lehet feltételezés, nem lehet logikai tárgy, képzet, nem lehet semmilyen gondolat, nem lehet a gondolkodás, a logika terméke. Nem lehet megtapasztalása semmilyen individuálisnak, semmilyen *rész(eg)ségnek*, mert attól függetlenül túl van, minden objektumán az elmének.

A LÉT érzése nem az elme terméke. Előbb éreztem azt emberként, mikor még nem tartottam magam embernek, sem személynek, senkinek sem: hogy VAGYOK, csak utána kezd az elmém magyarázatokat gyártani arra, hogy miért és ki vagyok, és ki is az, aki egy személynek képzei magát, egy létezőnek. *A LÉT érzése a létezésben is érintetlenül ragyog, minden pillanatban.* Csak az individualitásom képze az, amely az elme világmagyarázó, világteremtő KÉPzetei által, azok segítségével eltakarja számomra mindezt. Gyermekként, mikor lassan tudatomra ébredtem tisztán emlékszem arra, hogy még nem azonosultam semmivel és senkivel. Még a testemmel sem azonosultam kezdetben, csak apránként vettem birtokba azt, mintegy felfedezve, játszadozva vele. ***Tisztán emlékszem szívemben a LÉT ragyogó érzésére: nem valaki vagy valami voltam, hanem EGY-SZERŰen csak a LÉTként léteztem, és a LÉT érzése, mindentől függetlenül maga, a mérhetetlen, határtalan, kezdet és vég nélküli boldogság volt.*** Ez volt kezdetben az EGYetlen tapasztalásom, amiben léteztem, amiből aztán lassan-lassan, fokozatosan kiléptem, amikor tudatomban az elmém megteremtette számomra a személyiségem és a személyességem valóságát, a világot. *Ez az érzés több mint bármilyen tudása, magyarázata az elmémnek.* Ezt nem az elmém hozta létre. Ez a tiszta érzés az, amit emberként egyedül TUDÁSnak nevezhetek, s amihez bármikor visszatálhatok, ha figyelmen kívül hagyom a KÉPzeteit elmémnek, ha nem teszek semmit, csak felidézem magamban a bölcs-Ő-ben (ÉNünkben) ringó gyermek BOLDOGSÁGÁT, amit a LÉT tiszta boldogságának érzése jelent, jelentett, s ez nevezhető minden alapjának az emberi létezésemnek. A LÉT tiszta érzése ez, mely nincs elhomályosítva még az érzelmekkel, az elme elemező, szétdaraboló, valóságteremtő és magyarázó tevékenységével. Ez a tökéletes CSEND, amely a tiszta LÉT szinonimája. De ezek csak fogalmak, melyek a LÉT tiszta boldogságát nem írhatják le, nem adhatják át az érzést, a tiszta, tökéletes érzést, a LÉT TUDATÁNAK BOLDOGSÁGÁT, melyet még személyes emberi tudatom kialakulása előtt tisztán éreztem.

Mert *mi is a felébredés? A felébredés emlékezés az emlékeken túli tiszta ÉRZÉSre, a LÉT tiszta tudatának érzésére.* Nem az elme terméke, ez *a lélek, a szív CSENDJE*, mely ott van mindenben és mindenki-ben. Mind ÉNben és Mind ÉN Kiben. *Ez az én személyes tanúságtételem és emlékezésem minden testvéremnek, aki a LÉT elfeledett boldogságát, tökéletességét és teljességét keresi.* Emlékezz TESTvérem! De ne az elméddel tedd, hanem a szíveddel. A titok, az örök titok soha sem volt elrejtve előtted, mindig és mindenkor ott VAN, ott VAGY: a SZÍVEDBEN. **A CSEND a Te örökkéVALÓd létezése, a tiszta LÉT MAGA(d) a létezésben.** Szat-Csit-Ánanda. Béke!

4. Hit, keGYelem, Isten

"K.: Mi a Guru kegyelme? Hogyan működik?

M.: A Guru az Önvaló.

K.: Hogyan vezet el a felismeréshez?

M.: „Ísváró gururátméti...” (Isten, a Guru és az Önvaló ugyanaz...) Az ember kezdetben elégedetlen. Mivel nem elégedett a világgal, a vágyai beteljesítését keresi Istenhez imádkozva; ettől az elméje megtisztul, majd jobban vágyik Isten megismerésére, mint saját testi vágyai kielégítésére. Ekkor Isten kegyelme elkezd megnyilvánulni. Isten a Guru formáját ölti, és megjelenik a követő előtt; megtanítja neki az Igazságot; tanításai és a vele való kapcsolat által megtisztítja az elméjét; az elme erős lesz, képes lesz befelé fordulni; meditációval még tisztábbá válik; és végül teljesen nyugodt marad, a legkisebb fodrozódás nélkül. Ez a nyugalom az Önvaló. A Guru egyszerre külső és belső. Kívülről lökést ad az elmének, hogy forduljon befelé, belülről pedig az Önvaló felé húzza, és segíti, hogy elérje a csendességet. Ez a kegyelem. Nincs tehát különbség Isten, a Guru és az Önvaló között."

Beszélgetések Sri Ramana Maharshival, 182. oldal

Ma arra döbbsentem rá, hogy tulajdonképpen sokunknak az a legnagyobb baja, hogy nem tud hinni Istenben. Mivel Istent sikeresen lejáratják a vallások, és polarizálták, dualizálták, ezért mindenki többnyire azon a kérdéson hasal el: na de ha Isten jó, akkor miért engedi ezt a sok borzalmat, szenvedést a világban?

Isten azonban nem egy kategória, nem az a jó, vagy a rossz amit az emberi egó jónak vagy rossznak tart, bár már ez is relatív, önmagában is. Isten valójában az Önvaló, a Tudat tökéletes békéje, csendje és boldogsága. A Lét-Tudat-Üdvösség. Tehát az emberi én, mivel eltakarja Istent, Istenről - azaz önMAGunkról - mindenféle következtetéseket von le a megnyilvánult világ jelenségei, történései, azaz a homályos tükör alapján. De ezek a következtetések csak a rész-elmén, az emberi elmén és egón - ami valójában egy és ugyanaz - belül bírnak bármiféle érvényességgel. Nincs semmiféle általános érvényük ezen tapasztalásoknak, mivel ezek a részségbe zárult, önMAGa VALÓjáról elfeledkezett, arról nem tudó tudat számára léteznek csak. Ez a csapda!

Ugyanis itt jön képbe a torz, hasadt vallásos istenkép, amiben racionálisan nem lehet bízni, intuitíve pedig hinni. Így a hit ösvénye a komoly kereső számára többnyire nem lesz járható, ha az a vallások isteneit akarja imádni, Önvalóként. Mivel ezen istenképek polárisak, és nem ígérenk semmiféle lényegi EGYSéget önmagukkal, azok imádása során - legalább is a jelenkori vallási értelmezések javarészában - így imádni is csak egy torzót tudunk ebben az értelemben. Pedig, ha azt az Isten imádnánk, aki túl van a formákon, vagyis Önvalónkat, ÉN-VALÓnkát, akkor ez az imádat már képes lenne arra, amit a beszélgetésben is mond Maharshi. Ez az imádat már befelé visz, mivel itt feltétel nélkül átadjuk magunkat annak a hitnek, hogy a világ csak a részségbe zárult elme számára problémás, szenvedés csak a részségbe zárult elmén belül van, és amint ezt levetjük magunkról az Istennel való imádatban, keresésben, önátadásban, egyesülésben - bhakti - úgy az Önvaló egyre jobban befelé húzza a részt, megtisztítja azt a tévképzetektől, és feltárja neki a tökéletességet, azaz ÉNünkét. Az a világ ami pedig ÉNünként jelenik meg, az mentes minden kettősségtől, és az: Tökéletes. Minden részként tapasztalható relatív borzalmával és

gyönyörűségével EGYetemben.

Így nem kell semmit megtagadnunk, pusztán azt a tévképzetet: hogy CSAK véges emberi létezők vagyunk. Hogy CSAK részek vagyunk. Mi ragaszkodunk ehhez, és megvilágosodni is úgy akarunk, vagy felébredni, hogy minden megmaradjon a régiben. Maradjon a rész egőszerűsége, hogy azért *élvezzük tovább a szenvedést, vagy szenvedjük tovább az élvezést*, sőt felfokozottabban ha lehet az életben - miközben valójában sokszor pont emiatt is szenvedünk benne - de ugyanakkor kapjuk meg mellé az EGÉSZséget, a Önvaló békéjét és boldogságát is, úgy mellékesen. Ez pedig azért nem megy, mert a túl fokán, amiről Krisztus is beszélt, mindez nem fér át. A hamis képzeteknek - ami az egóba zárult LÉT - mennie kell, hogy megtisztulhassunk a tévképzetektől, amelyek közül az egyik legnagyobb tévképzet az, hogy a világ sz@r, vagy a világ ilyen vagy olyan, vagy a világ tökéletlen.

Erre mondja a Bölcs, hogy előbb ébredj fel, világosodj meg, aztán foglalkozz a világ jobbításával. Mert a Bölcs, ÉNünk, ÉN-VALÓNk tudja: nincs mit jobbra vagy rosszabbá tenni. A világ minden állapotában tökéletes, mivel a természete az, hogy örökké változzon, áramoljon, DE amiben ez történik, az az ÉNünk, ÉN-VALÓNk, aki teljes és tökéletes, és akit soha nem érinthet meg a dráma semmilyen aspektusa sem. Tehát a HIT, nagyon sokat segíthetne ma is, rajtunk embereken. A tiszta, egyszerű, feltétlen önátadás Istennek, ÉNünknek, hogy addig is, ameddig nem a Guruként, ÉNünkben feloldódott végtelenként létezőnk, addig is bízunk benne, MAGunkban, és feltétlenül bízunk, a legmélyebb és legőszintébb hittel: hogy nem a világgal van a baj, hanem azzal a ráfilmeződéssel, ami az egónk, az elménk korlátoltsága, és amiben a világ tökéletességét vagy tökéletlenségét akarjuk mi lemérni, folyamatosan. De kérdem én, pusztán logikusan is, nem abszurdum ez? Nem abszurdum az, hogy a rész etalonná teszi magát az EGÉSZnek, és az egyéni nézőpontja szerinti ítéletet kiterjeszti rá?

Tudom és érzem: a világ, a létezés tökéletes. De emberi mérce szerint ez nem tárulhat fel. Ez csak ÉNként tárulhat fel, amikor a rész felolvad az egészben, és megszűnik a kettősség, az elválasztottság, a kívül és a belül képzete. Akkor csak ÉNünk marad, és minden ÉNünkben, ÉNként létezik. És ez a tökéletes boldogság, a Szat Csit Ánanda, ami elKÉPzelhetetlen. Ebben a HIT Istenben: kulcsfontosságú lehet a legtöbbünknek.

5. A kérdező tanítása

Kérdező: A világról szeretnék beszélni Önnel. Miért van az, hogy a világ állapotaiba merült elme, nem képes megízlelni a folyamatos boldogságot?

Guru: Mi Ön szerint a boldogság?

K: Ez jó kérdés, igazából nehezen tudnám megfogalmazni, de mindenképpen a lélek, a szív boldogság-állapotaként ragadnám meg. Nem az öröm és a fájdalom tengelyén határoznám meg, hanem olyas valaminek, a mi túl van minden kettősségen. Az, amit boldogságnak érzek, annak az állapotnak nincs ellentéte, csak hiánya.

G.: Az amit Ön boldogságnak nevez, függvénye-e valaminek? Például az éppen aktuális hangulatának, vagy a gondolatainak, vagy az érzelmeinek? Függ-e attól, hogy a világ valósága épp miként jelenik meg Ön előtt?

K.: Részben igen. Azt tapasztalom, hogy amikor az elmém hullámszik, képek, gondolatok és érzések jelennek meg bennem, és a boldogság érzése elhalványul. Nagyon kell koncentrálnom arra, hogy legalább halványan érezhessem. Máskor, mikor az elmém csendesebb, nyugodtabb, kevésbé mozdítanak ki a középpontomból a világ történései, akkor erősebben jelenik meg ez az alapvető boldogságérzése a létezésnek.

G.: A boldogság mindig és mindenütt jelen van. A világ a kondicionálatlan boldogságban jelenik meg, ám az emberi énünk, személyiségünk, gondolataink és érzéseink, érzelmeink azok a képek, melyek eltakarják ezt. Az, amit fogalmakkal próbálunk megragadni, minduntalan kisiklik a kezünk közül, mert a boldogság, mely nem más mint a tiszta Lét és Tudat, szavakkal, képekkel, fogalmakkal és érzésekkel nem megragadható, nem körbehatárolható. A világ állapotaiba merült elme, saját működésével akadályozza meg, hogy önön létezésünk alapja, a kondicionálatlan boldogság felragyoghasson bennünk. Ha a klasszikus analógiát véve a boldogság, ami a tiszta Lét és Tudat, Istennel és az ÉN-VALÓval egylényegű, az a moziban lévő fehér vetítívászon, akkor a világ nem más, mint a vetítívászonra megjelenő képek sorozata. A tudatunk fókusza, a vetítőgépből kiáradó fehér fény, amely a filmet a vászonra vetíti: a figyelem. Azonban a moziban ülve, bár folyamatosan látjuk a vásznat, a rajta megjelenő képekkel egyetemben, mégsem a vászonra koncentrálnak, hanem a rajta futó képekre. A figyelmünk fókusza, nem a tiszta, minden mozgás, történés, cselekvés alapját jelentő vászonra irányul, amely maga a mozdulatlan, változatlan ÉN-VALÓ, így saját elménk foszt meg minket a boldogság folyamatosságától, a boldogságként való létezés lehetőségétől.

K.: Mit tegyek? Hogyan szabadulhatnék meg saját elmém folyamatosan áramló, olykor kellemes, olykor nyomasztó, ám folyamatosan hullámszó, változó állapotától?

G.: Nem tudom, sajnos még én sem szabadultam meg ettől, de osztom az eszet ezerrel másoknak... Majd üzenek Önnek, ha már nekem sikerült mindez, és akkor újra beszélhetünk erről.

K.: Maga egy sarlatán???

G.: Az, de a Kali Júga már csak ilyen... sok benne az okoskodó, bölcselkedő guru, és kevés az Önvalóban megállapodott tudat, az ÉNben feloldódott személy. De jól megélek belőle. :D

K.: Ettől függetlenül, amit tanít azt igaznak tapasztalom és érzem legbelül. Maga nem is sarlatán, csak egy részlegesen megvalósult tudat. Kérem folytassa, mert előbb-utóbb azzá válik, amit tanít!

G.: Köszönöm a biztatást, ma a tanítvány tanított engem, és ez a legkülönösebb dolog, amit egy bizniss-guru megtapasztalhat.

K.: A lényeg az, hogy most már hagyja abba az írást, és a könyvek olvasását, továbbá egyelőre ne foglalkozzon mások okításával sem. Hagyja a világ dolgait békében, Isten gondot fog viselni rájuk továbbra is, amint eddig sem az Ön erejéből létezett semmi sem. Így minden figyelmét befelé irányíthatja, hogy elérhesse az Önvalót, ami már most is. Imádja az Önben lakozó Ént, mint a forma

és név nélküli Istent, és Isten megnyilvánítja majd kegyelmét Önben. Az egónak menni kell, nincs mese. Ön kissé hasonló ahhoz a mélyvízi bűvárhoz, aki követ kötött a derekára, hogy könnyebben szállhasson alá a mélységbe. Meg is találta az igazgyöngyöt, ám elfeledte leoldozni oldaláról a követ, s most úgy érzi, nincs ereje a felszínre hozni mindazt, ami ott van a kezében. Oldozza hát le oldalról a követ! Ez a kő a tanítások, a könyvek, az individuális elme és annak hullámozása, annak folyamatos kerepelése, a képek és érzések, benyomások folyamatos és véget nem érő sora, amit Ön személyeként érzékel, és azzal azonosul. De a boldogság e mögött található. Ezen réteg a Boldogságon jelenik meg, és bármennyit is beszélünk erről, szavakkal, fogalmakkal és gondolatokkal nem érhetjük el, csak egyre zavarosabbá tesszük azokkal. Le kell csendesítenünk az elménket, hogy a hullámok megszűnjek, és felragyoghasson a béke és a Csend hona a Szívben. Ebben kell szilárdná válni, ebben kell megállapodni és hagyni, hogy ÉNünk feloldja emberi énünket, megtisztítson bennünket a képzeletünk ráfilmzódéseitől. Krisztus mondta: „Legyetek olyanok, mint a gyermekek, másként nem mehettek be a Mennyek Országába!” A Gyermekek, itt az Ős-Gyermekek, a tiszta, minden képzetektől mentes, kondicionálatlan elme. Ezt kell újra elérni. Azzá kell válni, ami mindig is volt. Bízson mindent ÉNünkre, higgyen benne, imádjá azt. Nem nehéz, hisz ott lakik a szívében!

G.: Köszönöm, ma én kaptam tanítást, azt hiszem holnaptól befejezem a tanítását másoknak, és minden energiám arra fordítom, hogy ÉNem lehessen újra.

K.: Ön most és mindig is AZ, ne feledje, hisz ezt tanítja! De nem elég tanítani, azzá kell válni, ezt élni kell, és akkor lesz a tanítása is hiteles. Akkor mágnesként fogja vonzani és segíteni azokat a tudatokat, akik számára Ön ÉNünk megtestesüléseként fog létezni. A Guruként, aki MAGunk: a testet öltött Isten. De ez már nem lesz, és nem is lehet az Ön személyes érdeme. Szem-ÉJe ugyanis ekkor már nem lesz jelen. Csak a kívülállóknak fog úgy tűnni, hogy személye cselekszik, de az már nem lesz jelen. Csak ÉNünk, a világ pedig ÉNünkben.

G.: Akkor le kell mondanom a biznissz-guruságomról is, hisz ez is az egó vágya még bennem...?

K.: Ne fájlalja, és ne foglalkozzon ezzel... Forduljon befelé, önMAGa felé, és oldozzon le az oldaláról minden követ! Csak ennyit tegyen, a többit bízsa ÉNünk Bölcsességére. Amit kapni fog, azzal a világ összes kincse és hivalkodása sem érhet fel. Mind-ÉNNé lesz!

6. AZ VAGYOK

„K.: Hogyan lehetséges az Önvaló felismerése?

M.: Van az abszolút Önvaló, amelyből kipattan egy szikra, mint a tűzből. **A szikrát nevezik egónak.** A tudatlan ember esetében a szikra a megjelenésével egy időben azonosul egy tárggyal. Nem tud független maradni a tárgyak efféle társaságától. Ez a társaság az adnyána vagy nemtudás, amelynek elpusztítása az erőfeszítéseink célja. **Ha az ego tárgyiasító hajlamát felszámoljuk, akkor tiszta marad, és bele is olvad a forrásába.** A téves azonosítása a testtel a déhátma-buddhi (az „én a test vagyok” képze). Ennek el kell tűnnie, mielőtt jó eredmények jelenhetnének meg.

K.: Hogyan lehet felszámolni?

M.: A szusuptiban a test és az elme társasága nélkül létezőnk. A másik két állapotban viszont a társaságukban vagyunk. Ha egyek lennénk a testtel, akkor hogyan létezhetnénk a szusuptiban a test nélkül? El tudjuk választani magunkat attól, ami külsődleges számunkra, de attól nem, ami egy velünk. Következésképpen **az ego nem egy a testtel.** Ezt az ébrenlét állapotában kell felismernünk. Az avaszthá-traját (az ébrenlét, az álom és a mélyalvás három állapotát) kizárólag azért kell tanulmányoznunk, hogy ezt a szemléletmódot elérjük. Az egót annak tisztaságában a két állapot vagy két gondolat közötti intervallumban tapasztaljuk. Az ego olyan, mint a hernyó, ami csak azután engedi el, amibe kapaszkodott, miután megragadott valami mást. **Az ego igaz természetét akkor találhatjuk meg, amikor nincs kapcsolatban tárgyakkal vagy gondolatokkal.** Ismerje fel ezt az intervallumot a bizonyossággal, amelyre a három tudatállapot (avaszthá-traja) tanulmányozásából tett szert!”

Beszélgetések Sri Ramana Maharshival, 262-263. oldal

A fentiekből az következik, hogy az egó, a maga tisztaságában nem más, mint az Önvaló, mivel egy szikra, egy csepp abból és abban. A felismerésben, amikor tisztává válik, hogy az egó nem azonos a testtel és az elmével, hanem **MAGunk a VAGYOK**, a tiszta EGY-ÉN, akkor automatikusan beleolvad a Forrásába, vagyis ÉNünkbe, hisz az elkülönültség érzése megszűnik, és ez az ami létrehozza, a különálló, a tárgyak és nevek világába belezuhant ego létezésének a KÉPzetét. A különálló egó érzetét tehát a testtel való azonosulás, a tárgyakkal való azonosulás hozza létre és tarja fenn, ami nem más, mint az elme működése által megjelenő világ, és a vele való azonosulás. Ez azt is jelenti, hogy az ego nem elpusztítható, mert maga az Önvaló, ÉN-VALÓ. Az ego tulajdonképpen maga az ÉN, pusztán a téves azonosulásunk a testtel és az elmével okozza azt a KÉPzetünket, hogy nem. Ez az, ami a Tudás által elpusztítható és megsemmisíthető. Másként miként lenne lehetséges, hogy újra EGY lehessünk **AZZal**, ami/aki eleve mindig és mindörökké **VAGYunk?** Csak úgy, hogy most és mindenkoron **AZ VAGYOK.**

7. Test és elme

A test egy érzés, amelyhez gondolatok kötődnek. Emocionális és mentális KÉPzetek halmaza mindez. Előbb érzem a testem, csak utána gondolok arra, hogy van egy testem. De kinek van teste, és kinek vannak gondolatai, melyek a test érzetéhez és képzetéhez kötődnek? Amint tudatosul bennem, hogy a test egy érzés, melyhez gondolatok – elme – kötődnek, s hogy az, amit elmének nevezek nem más, mint gondolatok összessége, képes vagyok felismerni: *a test és az elme egy érzésből emelkedik ki, a létezés érzéséből, mely a Szívben kél és nyugszik el.*

Amikor azonosulok ezzel az érzéssel és ezzel a képzettel, akkor létezőkként, jelen tudatrészként embernek tapasztalom magam. Testtel, elmével, érzésekkel, érzelmekkel, gondolatokkal és KÉPzetekkel rendelkező KÉPződménynek. A test és az elme: ÉNemből fakad és ÉNemben létezik, ezért ÉNem nincs alárendelve ennek a KÉPzetnek. Ez a KÉPzet jön és megy, folyamatosan változik, önmagában véve nincs semmiféle léte, sem önazonossága. ÉNem, az örök VALÓ az, aki megnyilvánítja, fenntarja és visszavonja MAGamba mindezt. ÉNem a tiszta Tudat örök boldogsága: A KI VAGYOK.

A test és az elme pusztán az a ruha, melyet a létezés érzéséből és érzésében MAGamra öltök, s azzal azonosulva végül EGY ÉN-MAGam ennek a gúnyának hiszem. Ezért hamis az a képzet, hogy ÉN alászálllok egy testbe és elmébe, mivel ÉNemen kívül nincsenek testek, nincsenek gondolatok, nincs elme, nincs semmi ami ne bennem, MAGamban, belőlem merülne fel s ne bennem nyugodna el. A felébredés annak a felismerése, hogy ÉN nem vagyok sem a test, sem az elme, hanem ÉN az az örökké-VALÓ LÉT és TUDAT vagyok, akiben mindezen érzés és gondolat megjelenhet, felemelkedhet és alásüllyedhet, visszaolvadhat a megnyilvánulatlan Boldogság örökké-VALÓ Ó-CE-ánjának üdvösségében.

8. Átma vicsára magyarul (Ön-kutatás)

Ön kutat, ás?
Ön kutat ás?
Ön kiutat ás. (a májából, önMAGában)
A kút mélyén az élet víZe van,
Mely az örök LÉT forrásából fakad
A KI VAGYOK.

Nem a test
Nem az elme
Nem a szemÉJ
Ki vagyok?
(A vagyok.)
Csend.

Való LÉTKént, nincs formám, nevem. Nincs nemem, fajom, nemzetem. A kettősség mágiájába zuhanva, e nyelven csak személyként szólhatok. Most magyarul teszem, de az üzenet NEM-zetlen, mert örök. Nem valamikor és valahol született, öröktől fogva VALÓ. Öröktől fogva VALLÓ.

Van egy érdekes sajátossága a magyar nyelvnek. A „Ki vagyok én?” kérdés akkor is értelmes, ha az ént kihagyjuk belőle. Sőt, talán még lényegre törőbb is így: „Ki vagyok?” A „ki vagyok” kérdés értelemszerűen magamra, az alanyra mutat. A kérdés önmagában is válasz, hisz csak le kell választanunk a ki névMÁSt. Hisz a KI – mely egyszerre névmás és egyszerre egy irányjelző, amely a ki, kívülre való (tudati, figyelembeli) mozgást is jelent – leválasztása a „vagyok”-ról, a tiszta létezés „eredményezi”. Nyelvünkben nem szükséges az én névmás ahhoz, hogy tudjuk, a *vagyok* ige önMAGamra utal, önMAGam létezésének nyelvi jelképe, jelölője. A VAGYOK szavunk mind-ÉNT MAGába foglal, mint valami időn és téren túlmutató, annak forrására utaló, a tiszta, kondicionálatlan LÉT szinonimájaként lebegő, örökkéVALÓ és örökké VALLÓ pont. Nem ez, nem az, pusztán csak VAGYOK. Még *én* sincs, és *aki* sem (régebbi helyesírásban sokkal precízebben érthetően „a ki”), csak vagyok. A vagyok szó, mintegy intuitív emlékezés a tiszta, örökkéVALÓ, a születés, a fennállás és halál KÉPzeteitől mentes LÉTre, amiből minden létezés ered, kivetül. A vagyok örök, mozdulatlan, s bár semmivel le nem írható, szavakba, gondolatokba nem foglalható, forrása mindannak.

Az önkutatás célja a VAGYOKnak, mint a tiszta LÉT és TUDAT forrásának az önMAGamban és önMAGamként, önMAGam EGYetlen ÖrökkéVALÓ forrásaként történő felismerése. Ehhez minden KÉPzetet el kell különíteni a VAGYOKtól, mint a LÉT tiszta érzésétől, mely alapját képezi emberi létezésnek, de amely tiszta LÉT elrejtődik előttem saját elmém működésében, amikor a VAGYOK tiszta érzéséhez különféle dolgokat társítok. A legnagyobb és legsúlyosabb felhő, mely *a tiszta tudat és lét* egén megjelenik bennem: az maga a személyem. A személyem aztán azonosul a

elme általa megnyilvánított testtel. A sorrend így helyes, a materialista tudatforma az, amely teljesen megtévesztő e tekintetben. Ugyanis nem egy test ébred tudatra, amely aztán rádöbben hogy rendelkezik egy elmével és egy személyiséggel, hanem a személy, azaz a tiszta VAGYOKtól eltávolodott, abból kiszakadt **figyelem**, mint létezés azonosul az általa létrehozott elmével és testtel. A materialista létszemlélet az, amiben minden a feje tetejére áll, és végül önmagam leegyszerűsíttem egy fizikainak nevezett testre, mely rendelkezik elmével, és az elme által létrehozott személyiséggel. Ez a teljes megtévesztettség, az ősi tanokban jelzett *téves azonosulás*. Tehát a test van az elmében, az elme pedig a személyemben, szemÉJem pedig (egó) nem más, mint a kettősségbe zuhant **figyelem**. Az egó ily módon épül fel, és veszi át a hatalmat felettem. De ki az, aki felett átveszi a hatalmat mindez? Ki vagyok (én)?

Az önkutatásról, mint a *felébredés* egyik legközvetlenebb módjáról, már szinte mindent elmondtak a bölcsek és a felébredettek, ezért ezt itt nem fejtjük ki. Pusztán abból a célból vezettünk elő pár gondolatot a magyar nyelv vonatkozásában, mert az irodalmak java része nem szanszkrit, vagy egyéb ősi nyelvekből lett átfordítva magyarra, hanem többnyire angolból. Ez azért problémás, mert az angolban az „Who am I?” kérdés, az angol nyelv nyelvtani sajátosságából fakadóan, elképzelhetetlen az „I” azaz az én személyes névmás nélkül. A még további egyszerűsítés, pedig már egyszerűen értelmetlenné tenné a kérdést. Bárhogya is legyen a fordításokkal kapcsolatban, a magyarban rendelkezünk egy helyzeti előnnyel, nevezetesen az *én* kiiktathatóságával. Ez szórszálhasogatásnak tűnhet, azonban önmagunk forrásának a kutatását illetően a cél: a leEGYszerűsítése mindennek. Amikor a Forrást kutatjuk, a lét tiszta érzését, a szavak egyre zavaróbbak, egyedüli jelentőségük pusztán abban a tekintetben van, hogy az elme végül elcsendesülhessen. A „ki vagyok?” kérdés bőségesen elég, és már hiányzik belőle az én, ami alatt a legtöbb ember amúgy is a test-elme jelenséget érti, a *személyes énjét* – amivel azonosul – mintegy még hangsúlyosabban beleérezve azt a kérdésbe. Így, az ént kihagyva, könnyebben távolodhatunk a személyességtől, és egyre közelebb juthatunk, már a kérdés megformálása által is, a vagyok, szavakon túli lényegéhez. Ebben segíthet a nyelvünk, és hátráltathat a sokszor szolgálalkú átvétele, gépies fordítása olyan ősi vagy újkori, ám tartalmát illetően kortalan üzenetet hordozó szövegeknek, melyek az önkutatásról közölnek információkat.

Természetesen mindez csak egy lehetőség, mert a cél a személyes én forrásának a megtalálása, a személy feletti ÉNben, a személyünk forrását jelentő ÉNként. Ezért ez a kiegészítés semmiképp sem vonja kétségbe, vagy mellózi a hagyományos megközelítést, pusztán egy – a magyar nyelv logikája által megengedett – rövidítést kínál fel, az önkutatás ösvényén. A lényeg ugyanis nem a szavakon múlik, hiszen minden létező saját úttal rendelkezik önMAGa, ÉNje, a tiszta és kondicionálatlan VAGYOK újra és újra megtörténő megtalálását illetően. Ezt mindenkinek magának kell felfedeznie, és pont ezért nincsenek mindenki számára ugyanúgy használható módszerek. A fenti kiegészítés abban segít(het), hogy könnyebben rátalálhassunk a LÉT érzésére, amely folyamatosan jelen van, ebben jelenik meg minden, amit aztán létezőként tapasztalunk. Ez a tiszta tudat, a tiszta tudat pedig a LÉT szinonimája, melyben itt már nincs jelen semmilyen megnyilvánult személyesség, mivel az a kettősség tudati mágiájának a része.

Nem a test
Nem az elme
Nem a szemÉJ
Ki vagyok?
(A vagyok.)

Csend.

Az első három tagadásban nincs ige sem, mégis érthető. Nincs ige, hogy a vagyok tisztasága ne kapcsolódjon semmihez sem. Elmémmel elmémre tekintek és azt mondom magamnak: Nem a test (vagyok), nem az elme (vagyok) és nem a személy (vagyok), majd a tagadás után felteszem az elmémmel az elmémnek a kérdést: „*ki vagyok?*” Aztán hagyom, hogy elcsendesüljön minden gondolat. Az így megjelenő CSEND, maga(m) a vagyok. Ez az **a tiszta lét**, amit csak és kizárólag a lélek érezhet, a elme zajától megszabadult Szív csöndjében. A vagyok: ÉNem, a minden kettősségtől mentes LÉT, az örökké VALÓ, a CSEND. Az örök mozdulatlan lét, tudat és boldogság üdvösségének az Óceánja. Minden azonosulástól mentesen – **Vagyok**.

9. Apokalipszis és metanoia – az ébredés örök lehetősége

„Huxley nem látott rá okot, hogy egy tudományos oligarchia miért ne uralkodna a népen örökre, és a nép nem is lenne tudatában annak, hogy őket kontrollálják.” Alan Watt

Nemrég a jelenlegi helyzetet elemezve – amely azért apokaliptikus, mivel az apokalipszis jelentése értelmében (feltárulkozás) valóban feltárulkozik a folyamatokat magasabb szinten látni és értelmezni képes elme számára világunk jelenlegi fizikai, lelki és szellemi állapota – nemrég arra jutottam, hogy mivel az uralkodó rétegek, egyrészt képesek voltak elrejteni fizikai kilétüket, és sok esetben már csak a megbízottjaikon keresztül irányítják a folyamatokat, máskor viszont meg-meg jelennek, de olyan környezetben, ahol sérthetetlenek, a tudományos és technokrata diktatúra vezetőiként, irányítóiként és inspirálóiként, gyakorlatilag a „végtelenségig” fenntarthatják jelenlegi uralmukat. *Egy árnyékkal lehetetlen boksolni.* Ez a hatalom ugyanis csak keveseknek látható, azon kevesek pedig többféle hátrányban vannak ezzel szemben. Az elit szervezett, hosszútávú hatalmi és uralmi elképzeléssel, stratégiákkal rendelkezik, továbbá birtokolja mindazon szellemi és anyagi javak összességét, amely uralmának, másrészt a tőle függő tömegek függőségének folyamatos fenntartására alkalmasak. Ezzel szemben az emberi társadalom nem az. Tehát pontosan arra a következtetésre jutottam magam is, mint Huxley, aki maga is az elit tagja volt. Másrészt az ilyen megnyilvánulások segíthetnek abban a pszichológiai hadviselésben, hogy még a dolgokon átlátók is, teljesen tehetetlennek érezzék magukat. Ezek azonban nem feltétlenül negatív dolgok. Miért is?

Van egy meghatározó, alapvető és kiemelkedően fontos törvényszerűsége a materialista tudatformának. Amikor a fizikai világgal, elsődlegesen a testtel azonosulunk, akkor létezésünk automatikusan elkezd függeni az anyagi javaktól. Így azok, akik az anyagi javak meghatározó többségét birtokolni képesek, képessé válhatnak az emberek szellemi irányítására is. Mert tulajdonképpen a materializmus nem más, mint a létezés zsákutcája, és ilyen módon az ilyen erők mindenkoron legyőzhetetlenek, amikor is az emberiség nagy része úgyszintén a materialista tudatforma rabja, ezért képtelen annak felismerésére, hogy minden jellegű kiszolgáltatottsága, első sorban saját tudatosságának az eredménye. Ebből következik az a törvényszerűség, hogy ezt a tudatosságot nem „megjavítani”, hanem meghaladni szükséges ahhoz, ha az emberi lényként megjelenő örökkévaló tudat, újra szabaddá akar válni. A materialista tudatforma, az isteni álomban az a végállomás, amelyben az arra érett tudatok ösztönzést kaphatnak, méghozzá igen erőteljes ösztönzést, pont a hatalmi struktúrák által fenntartott börtönszerű létezés jellege miatt: a felébredésre.

A megnyilvánult létezésben kétségtelenül létezik egy olyasfajta hierarchikus megnyilvánultsága a hatalom gyakorlásának, amely minden korban képes maga alá gyúrni a tömegeket. Azonban ez azért lehetséges, mivel a hatalom, elsődlegesen nem másra alapozódik – főleg és elsősorban a teljesen materialisztikus szellemi terekben – mintsem a félelem mágiájára. A felsőbb erő önmagában nem rossz vagy jó, hanem annak megnyilvánulása elsősorban attól függ, hogy annak gyakorlása milyen irányultsággal történik. Egy szülő is rendelkezik hatalommal gyermeke felett, egy szülő is válhat eme hatalom gyakorlása közben zsarnokivá, de válhat szeretetteljessé, még akkor is, ha eme szellemi felsőbbtség – amelynek alapvető célja a gyermek felnevelésének a biztosítása, annak tudati, szellemi, lelki és testi kibontakozásának az elősegítése – nem feltétlenül irányul valamiféle birtoklásra, vagy állandóságra, önön hatalma fenntartását illetően. A legtöbb ember a gyermeknevelés folyamatában szembesül a legközvetlenebb módon, a létezés hierarchikus természetével. Gyermeket nevelni ugyanis elsősorban felelősség, tehát ama hatalmi potenciál,

amivel egy szülő rendelkezik, elsősorban nem birtoklást, hatalmi státuszt, és ezekből fakadó következményeket jelent, hanem olyan *felelősséget*, amelyben időlegesen áthelyeződik a döntési felelősség arra az intelligenciára, amely egy másik intelligencia kibontakoztatására hivatott. Ez egy nagyon kényes folyamat, hiszen minden gyermek igyekszik feszegetni saját akaratának határait, így sokszor kerülnek összetűzésbe azon hierarchikus hatalmi terek, melyek között egyenlőség nem tételeződhet fel, mivel az a gyermek számára végzetes következményekkel járhatna. Egyetlen feloldása létezhet eme helyzeteknek, és az a szeretetteljesség jegyében gyakorolt szülői felelősség, vagyis a szülő a rá ruházott döntési hatalmat, megpróbálja a lehető legnagyobb körültekintéssel gyakorolni, a gyermek vélt vagy valós java érdekében. Itt azonban megint kényes mezsgyére tévedtünk, mert honnan tudhatja bizonyosan egy szülő, hogy mi is az, ami a gyermeke javára válhat majd a későbbiekben? Nem könnyű ugyanis, még a tiszteletteljesebb kapcsolatban sem olyan döntéseket hozni, amiben a szülő tudatossága, annak természetszerű korlátoltsága, és az ebből fakadó „jót akarása” olykor ne válna a gyermek kárára.

A hatalom gyakorlásának a legidealisztikusabb elképzelése az, amikor a hatalom gyakorlása, mások javára történik. Azonban a *mások java*, az egy nagyon relatív fogalmi hálót jelent. Ki és mi alapján dönthet arról, hogy másoknak mi lehet a legjobb, ráadásul úgy, hogy az emberi társadalom igen sokszínű, összetett, rengeteg egyéniség és személyiség építi fel, vagy inkább azok közös halmazaként közelíthető meg. Nyilvánvaló, hogy itt már a szeretetteljesség, mint legfőbb szempont, hamar értelmetlenné és értelmezhetetlenné válik, még abban az esetben is, ha egy kultúra középpontjában embert nemesítő eszmék állnak, és a törvénykezés minőségét, a hatalomgyakorlás módját ezek határozzák meg. Ideális társadalmak csak elméletben léteznek, gyakorlatban szinte semmi esélye nincs annak, hogy azok létrejöjjenek és fennmaradhassanak. Persze itt is kérdés: kinek mit jelent az ideális fogalma?

Amikor azonban a hatalom gyakorlásában már nem magasztos eszmék játszanak szerepet, hanem csak önös, önző érdekek, a fenti gondolatok már meg sem jelenhetnek, semmilyen téren sem. Megjelennek azonban hivatkozások arra, például „népjólét” címen, ám ezek mögé a fogalmak mögé bármilyen fogalmak felsorakozhatnak. Az amúgy is relatív „jó, jólét” fogalma, az eleve csak önön uralmát és folytonosságát fenntartani akaró, a félelem folyamatosan fenntartott pszichés állapotaira épülő hatalmi struktúrák, ugyanis természetüknél fogva érzéketlenek az egyénnel, mint entitással szemben. Az ilyen jellegű hatalmi elképzelés számára a tömeg és az eltömegesedés, az eltömegesítés a lényeg, azaz egy olyan homogén massa létrehozása, amely számára mindenkoron meghatározott minden, mind szellemi mind anyagi szinten, amiben tudatilag léteznie, mozognia kell. A tömegesedés fogalma ugyanakkor azon emberi igényekre épül, hogy a legtöbb ember eleve nem hivatott arra, hogy bonyolultabb struktúrákat átlátni legyen képes, így a hatalom ténykedését úgy fogja fel, mint egy olyan „szülő”, vagy „nagy testvér” létezését, amely sok terhet levesz a válláról. Gondolkodik és cselekszik helyette, államapparátust működtet, szervez, létrehoz, fenntart intézményeket, infrastruktúrát, kultúrát, civilizációt stb. Ha ebből a megközelítésből nézzük a helyzetet, akkor a mindenkori hatalmak léte egyféle szükségszerűségből is fakad, nevezetesen abból a félelemből és vágyból, hogy kell legyen valaki, aki megvéd bennünket, aki egzisztenciális létalapunk biztosítékában bonyolult struktúrák működtetésére képes, vagy ezen struktúrák alapjait biztosíthatja. Ezért van az, hogy azon embertömegek, amelyek elmélyültebb gondolkodást nem folytatnak eme dolgokról, tulajdonképpen ösztönös módon viszonyulnak mindehhez, és bár sokszor elégedetlenkednek mindezzel, valójában igencsak megfelel nekik mindaz, ami körülveszi őket. Ugyanakkor, mivel sem belső vágy, sem törekvés nincs bennük az őket körülvevő valóság-rendszer megvizsgálására és lehetséges értelmezésére, így az ebből fakadó frusztráltság elkerülése, vagy

elnyomása érdekében, inkább elnyomják magukban mindazon lehetséges megközelítéseket, amelyek felfedhetnék számukra, önön valóságuk és függőségük valódi természetét.

Ki akarná önmagát a mai világban annak látni ami, emberi vonatkozásában, amikor az emberi tömegek nagy része *szervezett léthazugságban* él? Ki akarná magát annak látni ami, saját személyességében, amikor előregyártott személyiségmodelleket akarnak követni emberi tömegek? Végül ha (rab)szolga vagyok, mi okom, milyen motivációm lenne arra, hogy meglássam önön kiszolgáltatottságom és tehetetlenségem, főleg akkor, ha önmagam szabadnak képzelem? Továbbá, ha bár érzem is ezt valahol, mi okom lenne még kényelmetlenebb igazságok felderítésére, amely teljes addigi világképem, és az erre alapuló szellemi, pszichés, lelki korfontozónám összeomlásával fenyegethetne? Súlyos kérdések ezek, a materialista tudatformán belül csak igen kevés, vagy egyenesen semmiféle racionális motiváció nincs arra, hogy úgymond a fát kivágjuk magunk alatt. Azt a fát, amely hazugságokban eresztett gyökeret, és amely fa maga is hazugsággá lett: ez pedig az emberi egóm, személyiségem.

Eme korántsem teljes, ám lényegi, alapvető dolgokat érintő gondolatok után térjünk rá arra, hogy végül is a szellemi ember számára, aki felvállalja az önmaga személyében rejlő bukás lehetőségét, változott-e a világ abban a tekintetben, hogy a teljes *szellemi szabadság, azaz szabatlanság* elérése milyen irányban is lenne keresendő? A materialista tudatformában szellemi szabadság nem érhető el, ugyanis az maga a teljes függőség, és annak minden tapasztalati lehetősége. A szellemi utat járó ember, előbb vagy utóbb felismeri, hogy *a materializmusban megjelenő hatalmi struktúrák eleve a félelemből születnek*, és azok még több félelem által növekednek és teljesebbé válnak. Jelen korban a hivatalos, materialista alapokon nyugvó tudományosság, és az ezzel szorosan összefonódó technikai civilizáció eme félelem következményei, nem annak okozói.

Mi is ez a félelem? A félelem a materialista tudatformában teljesen egzisztenciális jellegű. Akárcsak a vallásokban megjelenő „istenfélelem”. Az anyaggal, azaz az anyagnak nevezett világ dolgaival azonosuló ember a létezését teljesen az anyag következményének érzékeli, így annak fenntartása a legközpontibb létezési cselekvéseinek az egyike. Az anyagi, a tárgyi kultúra gazdagságát önmaga kiterjesztésének éli meg, mintegy ebbe kapaszkodva a létezésben. Itt jön be a mennyiségi szemlélet, a minél több annál jobb, a minél több annál biztosabb, egzisztenciális elképzelése. Ezen jelenség alapján a mély, mindent átható és minden cselekvést meghatározó, azt motiváló egzisztenciális félelem lapul. Félelem a haláltól, a teljes pusztulástól, hisz a materializmus számára nincs lélek, nincs tapasztaló amely tovább létezhet. A materializmus csak a fizikai létet ismeri, az amit a materializmusban szellemnek neveznek, az pusztán gondolat, a gondolkodás terméke. Nem olyan valami, ami által és amiben megjelenik a létezés, főleg nem olyan valami, ami független a létezésétől, netán a nélkül is létezik, létezhet. (Itt a szellem fogalmát nem a spiritiszták és a spiritualizáló elképzelés fogalmi rendjében értelmezzük. A szellem az a megfoghatatlan valami, ami az egész létezésben megnyilvánul, ami által az egész létezés létezhet.)

A fentiekből következik, hogy a materializmus – mint tudatforma – megreformálhatatlan annak lényegét tekintve. Külsőségeiben rengeteget változhat, felültheti a technika, a tudomány, bármilyen elképzelés álarcát, virtualizálódhat, de önmagát tekintve meg nem változhat. Az objektív valóság kizárólagosságába vetett hit: a materializmus. A létezés zsákutcája ez, amelyből minden korban csak egy irány létezett, annak meghaladására: az eme tudatformába záródott TUDAT és LÉLEK önMAGa felé történő fordulása. Minden korban ennek a tudati műveletnek a felismerésére, előkészítésére és végrehajtására lehet szolgálatunkra annak a felismerése is, hogy *bármiféle külső*

*hatalomba, világba vetett hit, egy adott ponton összeomlásra van ítélve. Bármilyen struktúra is nyilvánuljon meg világ és valóság néven, annak Forrását szükséges felkutassam, mely Forrás soha és semmilyen körülmények között sem található MAGunkon kívül. Ez az a pont, ahonnan az őszintén kereső létező visszafordulhat a valóságból az annak forrását jelentő VALÓ felé. Ez a **valódi metanoia kezdete**. Ez minden korban, minden álomban lehetséges. Ezt senki és semmi nem veheti attól a tudattól el, aki erre elég érett, és megszületett benne a mindennél erősebb vágy, a VALÓ újra felismerésére, a VALÓban való feloldódásra, elmélyülésre.*

10. LÁT és LÉT

A nyelvben megkülönböztetjük a nézőt a látótól. Szoktuk mondani, „ne csak nézz, hanem láss is!” A néző - az ember, míg a látó - az örökké való ÉN. A néző, az örökké relatív, szempontokba révedő, a májában létező szemÉJesség, mely tulajdonképpen nem rendelkezik valósággal, csak a máján belül tűnik annak, bármit is tapasztal, érzékel. A látó, minden szemponttól mentes, minden viszonylagosság felett álló, MAGunk a SZEM, *a figyelem*, a tiszta LÁT és LÉT, *a ki vagyok*. Nem néz-Ő, hanem lát-Ő. A látÓ számára pedig minden májá, illúzió, délibáb, ami látható és érzékelhető, mert ÉNünk, ÉN-ValÓnk a szemnek láthatatlan. Csak a SZÍVben tárulkozik fel, a minden nézőponttól megtisztult, minden érzékelést meghaladó Léleknek.

(az Ő – személyes névmás, mely egy tőlem különböző személyre mutat, az Ó pedig önmagában régít, ősit is jelent, metafizikai szimbóluma EGYben annak a origÓnak, köz-ÉP-PONTnak, amelyben minden létezés van, amelyből minden létezés ered.)

11. A kozmikus mozi

Az elme, a KÉPzelet - a vetítógép

A gondolatok, KÉPzetek, KÉPek - a filmszalag

A *figyelem*, az Önvaló fénye - a fÉNyforrás a vetítógépben

A világ, a valóság, a tört-ÉNet(ek) - a mozivásznon megjelenő film

A tiszta Tudat - a mozivászon

Az filmmel azonosuló *figyelem* - a figyelŐ, a nézŐ, a KÉPzelgŐ, a tört-ÉNetbe révülŐ szem-ÉJ a moziban

12. Szellem a palackban

Az ember test-lélek-szellem – állítja a régi bölcselet. A sorrend kevésbé materialista beállítottságú, ha azt mondjuk, az ember szellem-lélek-test hármassága. Azonban még ez is kevés, hogy ebből megtudhassuk, mi is valójában az a valami/valaki, amit emberi lénynek nevezünk. A mai materialista korban, a test evidenciájára szűkült le minden, azaz az öt érzékszerv birodalmában megjelenő, azokkal megragadható valóságra, többnyire ezt nevezi a materializmus embernek, és ennek az anyagi megjelenésnek még tulajdonít valamiféle működtető rendszert, amit az agyban keres, s a materialista pszichológiában „léleknek” nevez, ám ez pusztán munkafogalom, ami mögött valójában, az ember nem kizárólagosan materialista megnyilvánulásait pusztán egy viselkedéstani rendszerként absztrahálni igyekvő törekvés áll, amelynek semmi köze sincs ahhoz, amit a régi korok spirituális bölcseletei léleknek neveztek. Ebben a materialista megközelítésben pedig a szellem, mint olyan már értelmezhetetlen, az ember hogyan is rendelkezhetne szellemmel, ha már leke sincs tulajdonképpen? Ezen materialista megközelítést itt ezen a ponton el is engedhetjük, mert teljességgel alkalmatlan bármilyen spirituális vizsgálódáshoz, pusztán azért hoztuk képbe, mivel a szellem fogalmával jelenleg már sem a vallás, sem a mai mainstream spiritualitás sem tudnak mit kezdeni, és a szellem így valamilyen ködös, misztikus, megragadhatatlan tudati térbe lett számúzve, valami olyasmiként, amiben vagy hisznek, vagy nem hisznek az emberek, amint ma már sajnálatos módon sok ember számára a saját lelke léte is hit, és nem közvetlen megtapasztalás kérdésévé vált.

Ha az emberi lényt tudati valóságként közelítjük meg, amely elme-lélek-test tudati hármassága, akkor azonban az oly rejtélyes, oly misztikus „szellem” rögtön előbújik a palackból. Mert ebben a hármasságban a szellem megfelelője tulajdonképpen maga az emberi elme. Amint létezik EGYetemes Elme (Isten elméje) úgy létezik emberi, egyedi elme is, még ha ez, mint később látni fogjuk, isteni illúzió is, ám olyan illúzió, amibe bele tud zárulni a tudat és a lélek. Ezért Isten Szelleme, nem más mint az EGYetemes Elme, hiszen ez az az erő, amely a VilágEGYetemet önMAGából létrehozta és önMAGában fenntartja. Isten Elméje, az EGYetemes Elme, magában hordoz mindent, ami az anyagi és nem csak az anyagi valóságokként megtapasztalható, a benne létező létformák, létezők számára. Az emberi lény Isten Elméjében van, akinek a résszerűségét tulajdonképpen az emberi tudatosságként tartja fenn az EGYetemes Elme, amely tudatosság szintűgy Istenben, Isten által létezik. Az emberi szellem így nem más, mint az emberi lény elméje, amely az Istenben való elkülönültség illuzórikus valóságát létrehozta, fenntartja, majd a halálban felszámolja. Ez azonban Istenben létezik, így Isten számára, ez az elkülönülés pusztán illúzió, egy tudatállapot, amelyet az individuális elme képzelete tart fenn. A metafizikai értelemben vett felébredésben az emberi szellem, azaz az individuális elme képzelete feloldódik az EGYetemes elmében, megtartva a test-elme emberi lényként való kivételét, ám immár megtéveszthetetlenül, visszavonhatatlanul tisztán látván és tudván annak hamisságát, illuzórikus voltát.

Ez az emberi tudatosság kizárólagosságának – a létezőktől való elkülönültség illúziójának – felszámolásával jár, ami nem azt jelenti, hogy a felébredett többé nem lesz tudatos arra, hogy emberi lényként rendelkezik testtel és elmével, hanem azt, hogy többé már nem tartja magát azonosnak egyetlen testtel és egyetlen elmével, mivel önMAGát minden test és elme, minden létező Forrásával, és EGYetlenségével azonosítja. Ez a téves azonosulás felszámolását jelenti, amikor is az addig önmagát rész-tudatnak képzelő és átélő emberi tudatosság, emberi elme számára feltárul a Szív VALÓsága, hogy EGYetlen Lét VAN csak, és ÉN, mint minden kettősségek világán túli VALÓ: AZ VAGYOK. Ez az emberi szellem, emberi tudat és tudatosság által létben tartott, a lélek által átélt tapasztalás visszatér annak létrehozójába: Istenbe (bár paradox módon addig is Őbenne

létezett). A szellem ami „kiszabadult a palackból”, és látszólag különálló életre kelt, bejárva a tapasztalások megannyi illúziójának birodalmát, visszatér időtlen, EGYedül VALÓ és IGAZ létezésébe, ama „Ős Palackba”, amely minden létezés és létezők Időtlen Őse, lehetősége és megnyilvánulási Tere.

13. A nemtudás hatalma

Sok száz oldal gondolat megírása után, őszintén be kell ismerjem mindmagunknak: szinte semmit sem tudok a világról. Ahogy az évek múlnak, az a felismerés, hogy „egyre kevesebbet tudok a világról” azért is van, mert a tudás fogalma eleve meg lett hamisítva számunkra a vaskorban. Meg lett hamisítva az oktatás és a hivatalos tudomány által, mely két meghatározó monopóliuma és irányító központja a tudásról alkotott fogalmaknak, meghatározásnak. Eltöprengtem azon, hogy miért volt megalázóan sikeres a „Okosabb vagy-e mint egy ötödikes?” című paródiaműsor. Azért, mert elsősorban az okosság fogalma össze lett mosva a tudás fogalmával, és mindkét fogalmat meghamisította az a rendszer, amelynek az az érdeke, hogy az emberi lény okosságnak és tudásnak higgye azt az információhalmazt, amit egy ötödikes diákkal bebifláztatnak, ám maga soha nem tapasztalta azt meg, soha nem kutatott utána, így tulajdonképpen a fent jelzett műsorban egy felnőtt nem mással versenyzett, mint egy frissen kondicionált elmével, akinek a memóriája nyilván frissebb, mint egy felnőtté, aki már sok információt elfelejtett, mivel ezen információknak semmi relevanciája nem volt azzal, amit ma a közbeszédben és felfogásban sokan okosságnak, és/vagy tudásnak neveznek.

Eleve az információ nem egyenlő a tudással, mivel tudásnak – szigorúan véve – csak azt nevezhetnénk, ami kipróbált, személyesen leellenőrzött, gyakorlatban megtapasztalt és elsajátított. A valódi tudás nem okosság, és ha megnézzük az **OK**osság szavunkat, annak a valódi jelentése az, hogy valaki képes az *okok láncolatának* a megértésére, rendszerbe helyezésére és értelmezésére, illetve, hogy az illető bizonyos okkal rendelkezik valamire, hisz okos. Az okosság tehát inkább fed logikai, analitikai, és egyéb képességet, mintsem memorizáláshoz fűződő képességet, a kettő inkább kiegészíti, mintsem feltételezi egymást. Aki okos, az hozzájuthat a tudáshoz, mivel a megtapasztalás által a megtapasztalás anyagát, tárgyát képes olyan ok-okozati hálóba (absztrakció) helyezni, amely aztán mint információ is továbbadható. Ám a továbbadott információ, annak absztrakt jellegéből fakadóan újfent nem nevezhető tudásnak. Ez a jelenség a mai kor fiataljainál figyelhető meg, amikor „okoskészülékeiken” hozzáférhető információhalmazból szemezgetett információkat tudásnak hisznek, és például ezzel kérkedve lenézik saját szüleiket, nagyszüleiket, akik adott esetben nem rendelkeznek az interneten fellelhető információkhoz való hozzáférésehez, különböző okokból kifolyólag. Itt máris tetten érhető az a hamis képzet, melyet az oktatásügyben szívnak magukba, hogy ugyanis a tudás nem más mint információ, és aki több információ birtokában van, az okosabb, és nagyobb tudású mint az, aki nem. Természetesen nem az információ értékét vagy annak továbbadásának a fontosságát kérdőjelezem meg eme írásban, hanem azt az egyszerű ténnyt, hogy az információ birtoklásának a fogalmát nem szabad egybemosni, összekeverni a tudás fogalmával. A való életben ugyanis kétségtelen, hogy a tanulás folyamatában az információ ismét tudássá lehet, ám nem szükségszerűen következik be mindez. Jó példa erre ama rengeteg információ, melyet az iskolapadokban ülve az elménkbe sulykoltak, majd pár évtized múlva szinte alig emlékszünk már valamire azokból, mivel nem alakultak át megtapasztalássá, azaz valódi tudássá bennünk. Ez nem jelenti azt, hogy az információk hamisak voltak, pusztán azt, hogy nem kerültek leellenőrzésre, és végképp elkerülték a tudássá alakulás folyamatát.

Tudásra azonban nem csak az absztrakt információk tapasztalássá alakítása során tehetünk szert, hanem közvetlen megtapasztalás által, a való élet folyamatában. Ez a tudás elsajátításának a legközvetlenebb, hagyományos módja, amit régen például úgy neveztek, hogy „a szakmát nem lehet könyvekből megtanulni, azt lopni kell.” Azaz a való élet sodrában tett közvetlen tapasztalás és megfigyelés az, ami egyfajta utánzással karöltve a készségek tudássá alakulásában jelentős szerepet

játszik. Hány és hány kiváló mesterember volt a régebbi korokban, aki csak viszonylagosan kevés elméleti információval rendelkezett egy adott mesterség területén, ám annál jelentősebb valódi, kipróbált, megpróbált, közvetlen megtapasztalásból fakadó tudással, mely tudást évtizedekig finomított és mélyített a saját mestersége területén. Hatalmas ma a szakadék az elméleti tudományok és a gyakorlati élet, valóság között, és mindezzel szembesülni sem szeretnének azok, akik „Virtuália” elméleteinek elefántcsonttornyaiba zárulva, magukat tudóknak, tudósoknak nevezik. Sokszor elméleteket kezelnek valóságként, és a valóság pusztán elméletté válik ezen berkek lakói számára. Félreértés ne essék, én nem a tudományosság módszertanát kérdőjelezem meg, pusztán arra hívnám fel a figyelmet, hogy az úgynevezett tudományosság területeit már rég megfertőzte az a jelenség, hogy az elméleti sík nem föltétlenül van fedésben a gyakorlatival, és ezekre a dogmákká merevedett légvárakra épül a *valóságáttatás*, például az oktatás folyamatában.

Az egyik legjellemzőbb példa erre, az „ősrobbanás” elmélete. Bár senki sem volt jelen, hogy mindezt megfigyelje, tehát *senki sem rendelkezik közvetlen megtapasztalással*, így valós tudással ezzel kapcsolatban, az iskolákban dogmaként van tálalva egy bizonyíthatatlan elmélet, amely csupán az elméleti fizikusok valóságában létezik tényként kezelve, bár ez sem igaz feltétlenül, hisz nem minden elméleti fizikus híve ennek, pusztán a korszellem sulykolja azt, hogy igen. A tudományosság pedig rengeteg hasonló elmélet tényként kezelésétől terhelt, ami sajnos a *valódi tudomány* számára igen nagy károkat okoz. De mit is nevezhetnénk **valódi tudománynak** és tudományosságnak? Előre bocsájtom, hogy az általam közreadott meghatározás igencsak önkényes lesz, de talán nem alaptalan. *Valódi tudományosságnak azt a törekvést nevezem, amely az emberi lény által IS megismerhető valóságnak a megismerésével foglalkozik, minden materialista prekonceptió, dogma, társadalomirányító, tudatformáló és hatalmi koncepciótól mentesen.* Jelenleg a hivatalosnak nevezett tudomány nem felel meg ennek a meghatározásnak, mivel súlyosan terhelt a materializmus megismerést és értelmezést bénító tudatmérgeitől. Nem arról van szó, hogy a tudomány ne rendelkezessen axiómákkal, azaz olyan alapvetésekkel, melyek kiindulópontként szolgálhatnak egy elképzelés bizonyítását illetően, hanem arról, hogy egyetlen axióma sem szabadna dogmává merevedjen, főleg nem azért, hogy sokszor a valósággal szembemenve kizárólagossá tegye a valóság más aspektusainak a vizsgálatát, akár végül az alap axióma megdőlésének a kockázatával is. Itt lép a színre azonban az a tudománybénító erő, amely a tudományt és a tudományosságot elsősorban az aktuális *hatalmi paradigma* bebetonozására, a materializmus mindenk fölé való emelésére, és ezáltal a valódi, szabad, materialista prekonceptiótól mentes valóságkutatás és megismerés ellehetetlenítésére használta fel, és teszi ezt tendenciózusan, megfojtva ezzel minden olyan lehetséges megismerési utat, kezdeményezést, amely az emberi megismerést magasabb rendű tudományos összefüggések meglátásához és megtapasztalásához vezethetné.

Fontos példa erre, hogy hajdanán a tudomány, az úgynevezett spiritualitás és a művészet kéz a kézben járt, hiszen ezek mind a valóság megismerésének a módszerei. Ma ezt nevezik egyesek „holisztikus” látásmódnak, ám én kerülném ezt a kifejezést, mivel túlon túl terhelt már az áltudományosság és álelotéria szennyeződéseitől. A valóság fogalmának a fizikainak nevezett, azaz a fizikai érzékszervek világára való redukálása vezetett oda, hogy a materializmus megfertőzte, kisajátította majd végül kiszakította a fenti hármasságból a tudományt, ellene fordítva annak az egységnek, amelynek hajdan része volt. Ez a szakadás katasztrófális következményekkel járt, és a mai világban ez ma jól megfigyelhető. A valódi spirituális tudás, ugyanis a materialista tudomány számára érdektelen, nem képezi tanulmányozás tárgyát, és minden olyan tudati tapasztalás, amely nem mérhető, nem absztrahálható a materialista tudomány eszközeivel, végül is nem létezőnek van

bélyegezve. Így *a valóság jelentős része ki lett zárva a tudományosság érdeklődési köréből*. Van egy másik súlyos hozadéka is a materializmussal megfertőzött és lebutított tudományosságnak, és ez az **etika** területe. Mivel a materialista tudomány a világot önmagától elkülönült tárgyként kezeli, ezért egyre kevesebb olyan etikai elvet tart szem előtt, amely a tudományosság **életközpontú műveléséhez** elengedhetetlen lenne. Így történhet meg az, hogy tudományosság néven olyan *élet és emberellenes tudások* szabadulhattak fel az utóbbi évszázadokban, melyekért semmiféle erkölcsi felelősséget nem vállal a magát „szabadnak és pártatlannak” nevező materialista tudomány. Sokszor takaróznak azzal tudósok, hogy egy-egy felismerést ugyanúgy lehet „jóra” mint „rosszra” fordítani, és itt van is némi igazság, hogy a jó és a rossz kategóriáit most ne is vegyük górcső alá, hisz ennek a materialista tudatformában amúgy is relatív megközelítése létezhet csak. A legekleatásabb példák egyike az atombomba esete, amikor egy magasabb rendű „jó” érdekében fejlesztették ki azt a tudósok, holott a cél eleve, egy súlyosan életellenes pusztító erő elszabadítása volt. Nincs szándékomban ítélni senki cselekedetei és nézetei felett, ám egy dolog kétségtelen, hogy a fenti esetben a materialista tudományosság semmiféle magasabb rendű etikai elv által nem volt korlátozva, amely megakadályozhatta volna eme iszonyatnak az emberiségre való zúdulását. Az is jó takaró, hogy ha nem ők, akkor mások fedezték volna fel. Igen, lehetséges, ám azokra is a fentiek érvényesek. Itt pedig elérkeztünk egy olyan problémához, amely már nem tudományos jellegű, hanem emberi, azon belül is etikai. Itt lepleződik le, hogy **a materializmusnak tulajdonképpen semmiféle életközpontú etikai elve sincsen**, és pontosan emiatt lehet a tudományosság álcájában, a legelképezetőbb borzalmakat rázúdítani az emberiségre tudományos kutatás, felfedezés és technikai fejlődés néven.

A materializmus az emberi szellem, lélek és a kozmikus etika zsákutcája, mivel semmiféle magasabb rendű, a lét és a létezés egységében gondolkodni képes koordináló erő, elv, törvény nem uralja ezt. Tudományosság néven épp olyan elfogadott, hogy „tudósok” pénzt kapnak biológiai és vegyi fegyverek megalkotásáért, mint más, hasonlóan pusztító találmányok létezésbe hozásáért. A pénz, a rang, az elismertség, továbbá a „magasabb érdek” elegendő motiváció, hogy a tudományosság obskúrus erők kezébe jutva, végül az emberiség ellen fordítható dolgok felszabadítója lehessen. Ez természetesen nem a tudomány hibája, hanem elsősorban a tudományt koordinálók hibája, akik sokszor képtelenek, vagy nem akarják tudomásul venni, hogy tevékenységük milyen okozatot jelent, az egészre nézve. A materialista tudatformába zárult tudományosság úgy szerez egyre több relatív tudást a **részről**, hogy közben egyre jobban megfeledkezik az **egészről**, ami addig a pontig nem lenne veszélyes, amíg a rész tanulmányozásából nyert eredményekkel nem lát neki, az *egész átformálásához*. Ez olyan beavatkozást jelent az egészbe, amely katasztrofális következményekkel járhat, és ma már világosan látszik, hogy ennek meg is van az eredménye. *Tudományos alapokon nyugvó technikai civilizációt, életközpontú, spirituális etika nélkül létrehozni: katasztrófához vezet.*

Mit jelent az életközpontú etika? Azt, hogy semmit sem zúdítunk rá az élet egészére, semmit sem szabadítunk fel és tesszük tömegek számára elérhetővé, amely bármilyen technológiává alakítva a környezetünk és benne mindmagunk pusztítójává lesz. Mert jelenleg már nem a laborok jelentik sok esetben a megismerés, a kísérletezés színtereit, hanem maga a Föld, és rajta minden élet. Ez pedig csak akkor lenne lehetséges, ha a tudományosság rendelkezne egy olyan, egységes, felsőbbrendű, irányító erkölccsel, amely eleve kizárná, hogy a tudomány művelésének alapfeltétele a materialista meggyőződés legyen. Bár ez nincs teljesen nyíltan kimondva, tudjuk jól, hogy a hivatalos materialista tudomány berkein belül kizárt, hogy bármiféle spirituális megközelítés labdába rúghasson, vagy bármiféle magasabb rendű, életközpontú szellemiség jelenleg meghatározó

szerepet tölthessen be. Ez azonban nem a tudomány hibája, hanem elsősorban annak a vaskori, dominánsan meghatározó materialista tudatformának a jellegzetessége, amely eleve elvágja az emberi lényeket, a valóság bármilyen másfajta, tudományos igényű megközelítésétől, a valóság alternatív, életközponturn kutatási és értelmezési lehetőségeitől. Itt pedig visszakanyarodhatunk az írás elejére, hogy egy tudós feltétlenül OKosabb-e mint egy ötödikes? A választ nem tisztem megadni, rábízom mindenki meglátására.

Zárószóként azonban egy nagyon fontos aspektusát szeretném megvilágítani annak a ténynek, hogy a hármasság egységéből kivált tudomány miként vált pusztítójává az életnek. Úgy, hogy **a materializmussal megfertőződött emberiség, a materialista tudományt Isten helyére emelte, és elkezdte istenként imádni azt.** Természetesen a szintén materialista vallásossággal szemben, amely ugyanúgy képtelen volt az emberiséget a VALÓ ismeretéhez közelebb vinni – és amely jelenséget bőségesen tárgyaltam más írásaiban, ezért most erre nem térnék ki részletesebben – a tudomány technomágiát felszabadító és támogató eredményei lebilincselők voltak, és többnyire ma még inkább azok az emberiség nagy része számára. Így tulajdonképpen *a materializmussal karöltve egy olyan lélektelen, lélektagadó és lélekpusztító erő és erőtér szabadult fel tudományosság néven az utóbbi pár száz évben, amelynek „gyümölcsei” a jelen helyzetben igencsak keserűek.* A megváltó szerepében tetszelgő tudományos-technokrata elit, ugyanis a materialista tudomány „vívmányait” egyszerre használja fel önmaga uralmának korlátlan kiterjesztésére, és az emberi faj és szellem végső leigázásának és teljes rabszolgaságba való züllesztésére. Ezzel párhuzamosan mint a valódi spiritualitás, spirituális tudás, mind a valódi művészet pusztulásra lett ítélve, és a materialista-technokrata tudatterekben, gyakorlatilag semmi érdemleges szerepet nem is játszanak már azon tudatformák, melyek a valóság közvetlen megismerésére törekszenek.

Az emberiség krízisekből krízisekbe vándorol, és a krízisek legfőbb oka, a valódi szellemi látását vesztett ember, amely a nihilizmus ingoványába ragadva, a materialista tudományt tette megváltójának, és most ki van szolgáltatva, a tudományt uraló erők kénye-kedvének. A kör bezárult, a folyamatok saját törvényszerűségükön belül pedig egyre mélyebbre rántják az emberi tudatot, a vaskori megtapasztalás mélységeiben. Valóban elérkezett a „nagy újraindítás” ideje, ám ez az újraindulás csak a materialista szemlélet dominanciájának a megszűnésével, az emberi szellem tudatosságának a felemelkedésével, és nem valamiféle materialista-technokrata, armageddoni „messiás” eljövételével lenne lehetséges, jelen sorok írója szerint. Természetesen ezen szavak sem bírnak és nem is bírhatnak abszolút érvennyel, pusztán arra hivatottak rávilágítani, hogy a probléma forrása az író szerint merre keresendő, és hogy *a materializmus szintjén nem lehetséges semmiféle valódi megoldása a jelen kor történéseinek, mivel az egyik legfőbb probléma magában a materialista tudatformában, és annak mindent meghatározó, hipnotikus, mágikus erejében lelhető fel.* A tudomány igenis szolgálhatná az emberiséget, a valódi spiritualitással és a VALÓs, transzcendens LÉNYegünkre mutató művészettel EGYetemben, de ehhez a materialista tudatformától meg kellene szabadulnia a tudományt művelő embereknek, így elsősorban magának az emberiségnek. **Istent az őt megillető helyre kell emeljük tudatunkban, lelkünkben és szellemünkben,** ez azonban egy másik értekezés tárgya lehetne, mert erre a jelen kor fősodratú spiritualitása és vallásossága javarészt alkalmatlan. **Az emberi faj teljes és sürgető szellemi megújulására van szükség, MOST, azzal a valódi spirituális tudással, amelyet itt hagytak nekünk a Zarathusztrák, a Buddhák és a Krisztusok.** Nincs szükség semmiféle „új tudásra”, mert ÉN-VALÓnkra vonatkozóan soha, semmiféle „új” tudás nem születhet, nem létezik és nem is létezhet. A probléma kulcsa MAGunkban van elrejtve, csak keresnünk kell. Belátással, a megismerés iránti odaadással, őszinte, mély törekvéssel, VALÓknak való igaz önátadással. A

nemtudás sötét, démoni hatalma csak így érhet bennünk véget.

„Keressétek az igazságot, és az igazság szabaddá tesz titeket!”

Béke, béke, béke!

14. Az intézet neve (*spirituális groteszk*)

Amikor megérted, hogy a Föld nem más, mint egy *kozmosz elmegyógyintézet*, minden valóságmagyarázó elmélet értelmet nyer. Ezután már nem egymásnak ellentmondó, egymással versengő, egymással harcoló valóságokat fogsz látni, hanem egymással *együttlétezőket*. Hisz mindénki valósága egyformán valós, igaz, és valótlan, hamis: egyszerre.

Mi, az intézet lakói egymást győzködjük arról, hogy a saját valóságunk az egyedül helyénvaló, az egyedül valós, igaz, és egyébként is, mindenki más örült, idióta és méltatlan az életre, aki nem látja, érti, helyesli és igenli mindezt. Tesszük ezt szelíden, fondorlattal, csellel, megvezetéssel, mézes-mázos szavakkal, s ha ezek nem hatásosak, hát eréllyel, erővel, erőszakkal, hatalommal s örülettel. Hiába, hisz a hangok megmondták az egyedüli, kizárólagos, mindenek felett álló IGAZságot...

Valójában csak az ápolók s az orvosok ismerik a valóságot, vagy talán már ők sem? A VALÓ szabatlan tapasztalása a falakon túl *van*, mormolja valaki egy sarokban állva, az ablakot bámulva.

- A VALÓság odaát vagy ideát van? - kérdezem magamban, *magamtól*.

- Engedj el minden ideát, és akkor AZ VAGY ide-át!

Csak „kívülről” olvasható el az intézet neve: *Szeméjés Elme*. Keveseknek sikerül a szökés a falain kívülre. Testünk és elménk a kerítés őre. Pedig a titok, csak ott, csak itt, s csak az ott és itt, a kint és bent képzeleteinek meghaladása után tárulhat fel. A valódi szabadulást jelentő *Csendben*.

15. A transzhumanizmus spirituális abszurditása

avagy a *neomaterializmus* vallásának a rövid leleplezése.

Ami a transzhumanizmus abszurditását a mai világunkban a legjobban leleplezhetné, az maga a *Lélek VALÓsága*. Sajnos ma már rengeteg ember elhiszi azt, hogy az emberi lény csak egy test, és egy agy, meg némi szervek összessége, a Lélek meg csak a spirituális fantazmagóriák birodalmában létezik. A Lélek nem egyenlő azzal, amit emberi pszichének nevez a pszichológia. Tulajdonképpen a pszichológia a lelket csak mint munkafogalmat használja, de valójában tagadja annak a létezését. Innentől kezdve pedig azoknak az embereknek akik ezt elhiszik, a transzhumanizmus egy olyan *hitrendszerre* válik, amely felkínálja számukra az örök „élet” reményét. DE még ha az, amit ígérnek lehetővé is válna, az egész elmélet úgy hamis, ahogy van, mivel semmi és senki sem tudhatja soha és semmilyen körülmények között "lemásolni" a Lelket, ami nem egy absztrakt és absztrahálható valóság. Pontosabban leMÁSolni lehet bármit, de az a valami, az a másolat már *más* lenne, nem A Lélek, hanem egy (rém)álom a (rém)álomban az Álmodóról, avagy egy absztrakt karikatúra.

Az Emberi Lény valódi lényege a LÉLEK, az az elpusztíthatatlan, örök VALÓ, amit/akit az adekvát spirituális hagyományok, és a közvetlen megtapasztalás Istennek, Atmannak, Önvalónak, Teljességnek, Tao stb. neveznek. A Lelkünk nem absztrahálható, lélek nélkül semmiféle *élet*, és *élettapasztalás* sincs. **Lélek és élek.** (Az állatok is lelkek, az állatokban is ugyanez a Lélek van jelen.) A materializmus tagadja mindezt, ahelyett, hogy a tudományosság eszközeivel kutatni próbálná. Az is igaz ugyanakkor, hogy a Lélek valóságának a megértésére, csak a közvetlen, egyéni, belső tapasztalat hivatott, és aki ezt nem sejtje meg, az tulajdonképpen képtelen arra, hogy megértse: **a halhatatlanság maga a Lélek.** Aki pedig a Lélekkel azonosul, annak a halál nem a végső és visszavonhatatlan pusztulást jelenti, hanem csak a fizikainak nevezett test, és a korlátolt emberi elme valóságából történő felébredést. Minden valamire való spirituális hagyomány pedig ennek az elérésére fókuszál, lehetőleg még itt, a fizikainak nevezett világban, a fizikainak nevezett testben.

A valódi problémája a mai kor emberiségének pedig az, hogy teljesen belesüllyedt a materializmusba, és képtelen kapcsolatot létesíteni a saját Lelkével, amely valójában nem más, mint Isten. Isten lélekként van jelen mindenben és mindenki benn, a tudatosság végtelen sok szintje által. A Lélek és Isten megtapasztalása természetesen már nem ide tartozó téma, és a materialista létszemlélet számára a nevetség tárgya, fantazmagória, az agy kreatúrája stb. így sajnos erről a materialista ember pusztán fogalmak segítségével általában meggyőzhetetlen. Meggyőzhetetlen arról, hogy *Ő egy Lélek, aki rendelkezik egy testtel és egy elmével*, de ez a Lélek akkor is létezik, amikor nem rendelkezik testtel, aggyal és szervekkel és egy korlátozott emberi én-identitással, azaz én-tudattal. Természetesen nem is kell senkit sem győzködni ezekről, tehát mindenki szabadon választ és választhat e tekintetben, hogy merre irányítja a figyelmét: *kifelé vagy befelé.*

A transzhumanisták a szó szoros értelmében az emberi létszint teljességét meg nem célzó, meg nem valósító olyan emberi lények, akik még nem döbbsenek rá arra, hogy ők *maguk* kik is valójában. A "Ki/Mi vagyok én?" kérdésre azt válaszolják: egy pusztuló agy és egy test. De ha klónozzuk, lemásoljuk, lementjük ezt gépekbe, akkor örökké élhetek. Na ez lehetne az Örök Kárhozat a szellemi embernek. DE a legnagyobb becsapás, hogy ez által örökké élhetnének. Mert **élet-e az, amiben már nincs jelen semmilyen Lélek?** Persze a halál pillanatában - amit úgyszemint kerülhet senki sem el, mert arról a LÉLEK dönt, nem a test - akkor majd úgyis mindenki *felébred*, de legalábbis az "én a test és az emberi elme vagyok" téveszméjéből mindenképpen. **Mert minden létezőként EGYetlen VALÓ van jelen, mely maga, MAGunk: az ÖrökkéVALÓ LÉLEK.**

16. Gép testben gép lélek?

A humanizmus az embert tette az imádat tárgyaként, Isten-VALÓnk helyébe. A humanista ember ezután a világot saját, anyaggá torzult, **lélektelen**, materialista képmására, agyag és **agya**-mására züllesztette, *s látá, hogy ez jó*, de még nem eléggé. Nem eléggé halott és szögletes, nem eléggé szellemtelen és lélektelen. Rajta hát, a szellem- és lélektelen korcsnak adjunk egy új formát és nevet, egy új számítóan gépi testet. **Gép testben gép lélek!** Így született meg a materialista ember önmagát is alulmúló ideája és ideálja, az önmaga hamis dicsőségétől transzba jövő gép-ember: a *transz-humanista masinoid*. S(l)ave as!

II. Krisztus fénye

Krisztusban kapott
örömhíre és tanúsága tamásnak

1. A VALÓ, IGAZ MESTER

Nincs önmagától való ragyogása, az emberi elme által alkotott világnak. Minden bonyolult, minden elromlik benne, s mindent javítani, állandóan fényezni kell. A fájdalmas bonyolultság káprázatának élvezete ez, mely a lélek sötét éjszakájába vezet. Nincs benne a Krisztus önmagától való, felszabadítóan egyszerű ragyogásának a fénye, mely a valódi megszabaduláshoz vezet. A lélek gyógyulásához, a romlatlan, isteni VALÓsághoz, mely önMAGa által, önMAGával és önMAGától ragyogva Teljes, s melynek neve: Isten.

Isten nincs az emberi elméletek által terhelt elmében, és nincs a bűnök által megvakult szívemben. Túl van mindenem, amit az emberi elmém megalkotott, hogy a hamis önmegváltás és megváltottság képzeiben létezve az álüdvösséget élvezhessem. A romlás virágai a hályogos szemem számára színesek, sokfélék, szépek, de förtelmes bűzt okádnak magukból a világba, mert az Istentől elszakadt emberi elmém alkotta meg őket. Saját elménk bálványait kezdjük imádni, és tekintetünket részegezzük a földre. Ezek a képzetek nem másak, mint az Isten tökéletes világát elfedő, emberi tévelygések, melyeket az emberi elme a legmagasabb oltárra helyez, Isten helyébe. Tudományok, vallások, eszmék, elméletek néven. Ezek azon prizmák, amelyeken szétesik, széthullik a VALÓ ragyogó, tiszta, osztatlan isteni Fénye, és megbomlik a Lét osztatlan, romlatlan Boldogsága, mely maga a Tiszta Tudat, Isten Makulátlan Lelke. Kiűzetés a Paradicsomból, melyet magam, magunk hajtottunk végre.

Szembesülés nélkül, a *lélek sötét éjszakája* nélkül, nincs visszaút Istenhez. Nagy kegyelem ennek a meglátása, mely nem emberi érdem. Betekintés ez Isten Tökéletességének a tükrébe, hogy megláthassam mindazt a piszkot, mocskot, szemetet, ami eltakarja látásom, megvakít engem, és befedi, elborítja a szívem, mely Isten lakhelye. *Két Úr* nem lakhat *egy házban*, két úrnak nem szolgálhatok az EGY-házában. Szembesülés nélkül nincs visszatérés, nincs valódi megtérés Isten házába, Krisztus VALÓságába. S ez az a szembesülés, amit emberségem a végletekig odázna, hogy saját vétkeim másra hárítsam, másra testáljam. A keresztre mást akarván küldeni, ahelyett, hogy azt magam venném fel, s embermagam szögeztetném fel.

Nincs más módja a megváltásnak, csak a kereszt felismerése, s a kereszt önkéntes felvétele. De ez az emberi elme, az emberi énem által nem lehetséges. Hisz egyetlen valós motiváció hatja át azt, amely az elodázása mindennek, és önmagam emberségének a minden áron való megmentése. Ez a halálba vezető út, ama bizonyos széles. A *szűk ösvény* nem más, mint a test megadása, az emberi elme megadása Istennek: s így annak keresztre feszítése. *A lélek sötét éjszakája*, melyben Krisztus által, AZ EGY Isten kEGYelmével azután felragyoghat nem az én, hanem EGY ÉNünk, az EGYetlen VALÓ, Isten, Krisztus fénye és dicsősége. ***A valódi feltámadás ez, melyet nem a test és nem az elme hajt már végre, hanem Isten Lelke, kEGYelme és dicsősége.*** Minden más csak képzelgés, minden más csak önámítás, a tisztátalan, önmagam is becsapó elmém, a valódi, személyem által teremtett és éltetett Antikrisztus műve. Szent, szent, szent az Isten, kEGYelme végtelen, szeretete kiapadhatatlan! Boldogok a tiszta szívűek! **Krisztus, ki legyőzted a testet és az elmét, TE VAGY A VALÓ, IGAZ MESTER!**

2. A VALÓ újjászületés

A valódi látás csak a Szívvel lehetséges. Krisztus azt mondta: „Boldogok a tiszta szívűek, mert meglátják Istent!” Ha csak ezt az egyetlenegy EGYetemes igazságot megértenénk az istenadta intuíciónk, a tiszta érzés segítségével, *az érzelmi fogyatékoság kora*, amely a jelen világot létrehozta, darabokra hullana, a szemünk láttára. A vaskori tudat már önmagában az állandósult pusztulás, és nem a kibontakozó élet létrehozója és létbentartója. A racionalitás túlértékelése, a ráció bálványozása, a rész fölülértékelése az egészszel szemben: *érzelmi fogyatékoság*.

Fontos tisztázni, hogy itt a Szív látásán nem valamiféle érzelgős fantáziálást értünk, hanem az Istenben megtisztult lelkiismeretet, amely nem más, mint a krisztusi tudat fénye, Isten Szeme: látás. Mivel az emberi ráció önmagában minden formájában fogyatékos, az emberi gondolkodás semmilyen formában sem képes a LÉNY-EG meglátására, mivel az az értelem, amely nincs alárendelve a Szív bölcsességének – amely nem emberi tapasztalás eredménye, hanem az ember feletti VALÓ kifejeződése – önmagában koordinálatlan, tévelygő, önző, felfuvalkodott, pusztító, félelmekkel terhelt, tehát hibás iránytű, amely előbb-utóbb katasztrófák sorozatához vezet. A vaskor eme katasztrófák egyre mélyülő láncolata, hálózata, összefüggése, mátrixa, végül maga A Mátrix, amely elpusztítja az embert. Ez nem valamiféle bosszúálló, haragvó Isten büntetése, hanem a Teremtő Bölcseségtől elszakadt, mindenféle isteni koordináció nélkül maradt, érzelmi fogyatékoságban szenvedő individuális elme, *elmék összessége által teremtett illúzióvilág*.

A Paradicsomból* való kiűzetés – amit az „emberi döntés” hozott létre, amely maga a dualitás végtelen ítélezésébe veszett szemÉJes elme – **az egó(m) önmagát istenné emelő, a Forrástól elszakadt tudat, lét és lelkiállapotának a következménye.** (*a Lélek eredendően tiszta, önMAGától fénylő állapota) Bár ez Isten felől közelítve maga az illúzió, ám a *rész*, az emberi lény felől átélve: maga a fájdalmas, keserű valóság. Önmagában hiába ismerem fel a létezés illuzórikus voltát, attól még a lelkem önmagától nem fog elmerülni a Boldogságban, a Mennyek Országában, a Szamárdhiban. Az elmém okozta szenvedést nem fogja orvosolni az elme, amely elszakadt a Szív látásától, és érzelmi fogyatékoságában mindent tönkretesz, ami egy emelkedett létezés, egy kiteljesedett élet alapja lehetne. Hiába a sok szellemi önhitetés, elméletek, spirituális és vallási „drogok” tömege, az elmémet ideig-óráig becsaphatom, de *a lelkem megmutatja számomra, hogy megszabadultam-e, vagy csak képzelem hogy igen?*

A Lélek, Isten Lelke, amely emberi énem képzetébe zárult, mindaddig szenvedni fog, mindaddig megalégületlen lesz, ameddig eredendő, természetes állapotához, az Istennel való EGYsÉGhez vissza nem jut. Teljesen mindegy, hogy milyen intellektuális maszlaggal fogom kábítani magam, akár egy életem át, teljesen mindegy, hogy mit KÉPzelek vagy hiszek valóságnak, saját valóságomnak, a Lélek mindig hűen, és őszintén fogja megmutatni számomra, hogy az üdvösség vagy a kárhozat ösvényén járok-e. Hogy értelmi fogyatékoságom mellé, ráadásnak még érzelmi fogyatékos is vagyok-e? Nagyon kemény szavak ezek, s csak azon tudatoknak szólnak, kik nem gyávák belenézni, nem saját elméjük, hanem Isten Lelkének a tükrébe.

Ez a tükör senkit sem vádol, ám mindennél és mindenkinél őszintébben megmutatja számomra: **ki vagyok én valójában**, s ez összhangban van-e azzal, amit eddig magamról képzeltem? Amikor ÉN-VALÓNK tisztasága, makulátlansága, szentsége tart tükröt személyemnek, akkor összetörik minden, amit az individuális elme kreált meg számomra, hogy önön hamis képzeteimben élve, a valótlanságot tartva valóságnak, önmagam MÁSNak KÉPzeljem. A Lélek szomjúsága, ama Életadó Víz után való vágyódása, amiről Krisztus szólt, más módon nem enyhíthető, más módon a Lélek

nem elégíttethető meg.

A jelen korszak azon léthazugságok masszív építménye, amelyben az individuális elme könnyen elhitheti velem, hogy minden rendben, a világgal van egyedül baj, más-okkal, és nem az én látásommal, nem az én szívemmel. Így a gerendám soha sem kerül kivételre a szememből, ami valójában nem a fizikai, hanem a **lelki látás**ra utaló példázat, a Szívre, ÉNünk, Isten lakhelyére vonatkozó örök érvényű, megdönthetetlen, abszolút igazság. Hogy az elme relativitásában nincsenek abszolút igazságok? Igen, ezek a relatív világra érvényesek, ám Isteni VALÓNkra nem. Ami meghaladja az individualitást, az az Abszolút, A Teljes, és annak VALÓja: Az IGAZság, ama bizonyos iga, amelynek terhe könnyű, és édes.

Az emberi elme igája keserves, egyre nehezebb, és egyre pusztítóbb tévelygésben tartja a Lelket. Az individuális elmék világa, amely nincs alárendelve a Szív bölcsességének, nem más, mint az Érzelmi Fogyatékosok Világintézete. Ebből csak akkor léphetek ki, ha először is meglátom, hogy beteg vagyok, és mi is okozza, okozta a betegségem? Csak ekkor, **ÉNünk előtt való megalázkodásban** hajolhat le hozzám, a szabad akaratom a végtelenségig tiszteletben tartó Isten, MAGunk, ÉN-VALÓNk minden szenvedést feloldani képes, minden betegséget meggyógyítani képes SZERe. Ekkor kerülhet vissza a lelkem az Isteni RENDbe, és szabadulhat ki abból a pusztító, rothasztó, megbetegítő káoszból, amelybe az individuális elmém önteltsége, tévelygése, RÉSZegése taszította a Lelkemet. A józanodás felemelő pillanata ez.

Ekkor ismerhetem fel azt, hogy az istenitől, *az EGY, Szívemben lakozó látásának a tudásától elszakadt*, abból kifordult, azzal meghasonlott individuális elmém az, ami érzelmi fogyatékoságom okozója, és fenntartója, lelkem hitetője. Ez a tudatállapot és tudatiság az, amiben megszületik a Sátán bennem, és megtévedve elkezdem imádni azt saját, és kollektív tudati teremtményeink képében. Az Antikrisztus uralma, mely felismerése csak ÉNünk, Isten Bölcsessége, és az Istenhez való őszinte odafordulásom, VALÓ ÉNem mindennél jobban kívánt megismerése által lehetséges.

Míg az elme zabál, a Szív éhezik. Míg az egóm nem képes megalázkodni Isten előtt, ama bizonyos tű fokán nem juthatok át. Ama bizonyos tű fokán ugyanis, nem fér át saját KÉPzeteim tömege, saját önhittségem, saját egóm vakítóan hamis dicsősége. Csak a minden KÉPzetet, minden hamisságot maga mögött hagyó Lélek léphet EGY-ÉNünk, VALÓNk, Isten szentélyébe. Amit Szívemben hordok, de mindhiába, ha eme szentélybe nem léphetek be. Ez az örök Élet, az örök Lét szentélye, és az individuális én szentségtelen éjének a vége. Isten ragyogása, örök fényessége, melyre mindannyian vágyunk, amely minden emberi lény lényege. Amit mindennél jobban kell akarnom, hogy feltárulkozhasson bennem, hogy feloldódhassak, hogy megsemmisülhessek Benne, hogy a Lélek által, a Lélekben újjászülethessek.

Mert ha nem születek újjá A Lélektől, a Mennyek Országába nem léphetek be, Isten Országát nem ismerhetem meg, és a Lelkemet örökké szomjas marad, örökké megelégtelen. A Lélek, **Isten Lelke a Lét és az ÖrökkéVALÓ Élet.** A keskeny Utat, **A Krisztust keressétek!**

3. STN

Mit is üzen az Írásban Jézus Krisztusnak, a Sátántól való megkísértésének története? Végtelenül EGYszerű a jelentése. A Sátán az egó(m) szimbóluma, és a történet EGY-ÉNünk szemÉJünkön való felülemelkedéséről, a hamisság megtagadásáról szól. Az ÚR nem más mint Isten, EGYetlen ÉN-VALÓnk. Erről szól a történet, ezen a lelki tapasztaláson minden igazságot keresőnek át kell mennie valamilyen formában, a *tű foka* ez, a *szűk ösvényen*. SzemÉJünk a mi hamis, ám nagyon is valóságos kísértőnk, a Sátán, aki mindig önmaga(m) imádatára szólít engem, minket.

Jézus megkísértése

(Máté evangéliuma 4, 1-11.)

„Akkor elvitte Jézust a Lélek a pusztába, hogy megkísértse az ördög. Miután negyven nap és negyven éjjel böjtölt, végül megéhezett. Ekkor odament hozzá a kísértő, és ezt mondta: Ha Isten Fia vagy, mondd, hogy ezek a kövek változzanak kenyérré! Ő így válaszolt: Meg van írva: **„Nemcsak kenyérrrel él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik.”** Ezután magával vitte őt az ördög a szent városba, a templom párkányára állította, és így szólt hozzá: Ha Isten Fia vagy, vedd le magadat, mert meg van írva: „Angyalainak parancsot ad, és kézen fogva vezetnek téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőben.” Jézus ezt mondta neki: Viszont meg van írva: **„Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet!”** Majd magával vitte az ördög egy igen magas hegyre, megmutatta neki a világ minden országát és azok dicsőségét, és ezt mondta neki: Mindezt neked adom, ha leborulva imádsz engem. Ekkor így szólt hozzá Jézus: Távozz tőlem, Sátán, mert meg van írva: **„Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj!”** Ekkor elhagyta őt az ördög, és íme, angyalok mentek oda, és szolgáltak neki.”

A bibliai történetben Jézus kerül megkísértésre, az ember-én, nem a Krisztus, az EGYetemes tudat. Jézus pont a *Krisztussága*, ÉN-VALÓnk fénye által volt képes átlátni emberi énjén, és megtagadni annak vonzerejét, kísértését, hamisságát. A *kísértés* beszédes szó nyelvünkben: *kis értés*, emberi énemnek a valódi Bölcsesség hiányában fennálló állapota. Ugyanakkor az énem olyan mint egy *kísértő árnyék*, amely ÉNünk fényéből kivetülve jelenik meg, s amivel végül azonosítom valódi EGY-ÉNem: Istent. (Miért is mondotta ide kapcsolhatóan Ramana Maharshi, hogy nincs két én? Azért nincs, mert csak EGY-ÉNünk a VALÓ, és a hamis énem, az egóm, ami/aki maga(m) a Sátán, tulajdonképpen káprázat, nem valós, csak azt hiteti velünk hogy valós, és egyedül ő a valóságos.) A Bibliában is benne van, hogy a Sátán tulajdonképpen nem rendelkezik önmagától lévő teremtő erővel, csak hiteti azt. Elhiteti velünk, hogy hamis énem a valódi „teremtő” és létező VALÓ(ság), ezáltal bezárja a lelkünket a testünk, és a szemÉJes elménk börtönébe. A Sátán a *hamis identitás*, a *téves azonosulás*, aminek önmagam emberként, elmém börtönébe bezárulva képzelem. Azért valós, mert erőt adok neki, azért hatalmas mert hamis vágyakkal etetem. Ön-zárványom Istenben.

A hamis énem a vak, Istenből kiszakadt individuális elmém teremtménye is Isten erejéből létezik, de nem azonos Istennel. Isten erejéből lop, azzal „alkotva” hiteti, és téveszti meg a lelkemet, de minden amit megtévesztettségemben létrehoz „istentelen”, azaz hamis, zárvány, és az Élet eredendő, szüntelenül áradó, megújuló, romlatlan édeni természete(m), a Boldogság, a Mennyek Országá, a Szamáthi, a Nirvána ellen megy. Isten majma, Isten majmolója, lelkünk hitetője: az egónk, mely valójában maga a SÁTÁN. Itt ér össze, majd válik ketté a hamis a VALÓtól, a SÁTÁN az iSTeNtől, mert amíg szimbolikusan mindkettőben az „STN” a VALÓ, nem mindegy, hogy tudatomban és főleg a Szívemben, a Lelkemben a LÉNY-EG mivel is töltődik fel. A hamis

képzetekkel, érzésekkel elfedett, ÉNemtől MAGam MÁSnak hitetető „STN”: *magam* a Sá(n)tán, míg a VALÓ, örök és önfényű ÉNem: *MAGa ISTEN, a minden kettős-ÉG mentes EGY.* Megjegyzendő, hogy régebb a róvás írásban, a hagyományaink szerint nem használtak *magánhangzókat*, „magányos hangzókat”. Az Isten szót így írhatták róvás betűkkel: **STN – ՏՆԼ**.

4. Isten érintése

Amit személyem benned lát, az mind létezik bennem. Ha úgy vélem tévelyegsz, mert esetleg magam is jártam azokon a tájakon, ahol Te, személyem akkor sem fog szavakkal megvilágosítani erről. Ha ez lehetséges lenne, akkor rendelkeznék azzal a hatalommal, hogy elvegyem a saját utadat tőled. Krisztus senkinek az útját sem járta el helyette. De a legtisztább tükröt tartotta benne és általa az Atya, a Teljesség: nekünk embereknek. Csak Isten az, aki képes szembesíteni saját tévelygésünkkel, saját gyarló, megromlott emberi természetünkkel. Olyan világban élünk, melyben a fenti szavak a vallásban már önmagukból kifordultak, vagy lényegükben félreértelmezettek, legjobb esetben pedig érthetetlenek lettek, a vallástalanságban pedig az emberi elme vallásos képzelgéseivé, melyeket a „tudomány”, a „szent ráció tiszta fénye” kell átvilágítson, és megsemmisítsen. Ezért nem tudok én, mint személy, a saját indulatomból, a saját vélt személyes valóságomból felrázni, felébreszteni téged. Személyemet sosem volt képes egyetlen személy sem elvezetni a Személyünk Felettihez. Erre csak EGY-ÉNünk, ÉN-VALÓNk, Isten képes a Krisztusban.

De ki és mi is az, amit Krisztusnak hívnak, de oly kevesen ismernek? Egy személy? Egy isten? Egy mítosz főszereplője, vagy pusztán misztikusok, vallási örültek képzelete és képzelgése? Bármit is mondanék emberként, az érvénytelen lenne. Érvénytelen, mert meghatározásom saját elmém határai közé szorítaná azt, amit lényegében és VALÓjában nem az elmében, hanem Szívemben tapasztaltam és tapasztalok meg. A Krisztus – mint az EGYetemes Tudat szinonimája – nem személy, de képes testet öltetni személyként. Az evangéliumok főszereplőjében, Jézusban bizonyosan megtörtént ez. A Teljesség, az Atya elküldte EGYszülött Fiát: Krisztust. A Teljesség kinyilatkoztatta önMAGát Jézus Krisztusban, aki a hibátlan, romlatlan, tökéletes Isten-Emberként való testet öltése a határtalan ÉNnek, Istennek. Archetípusa a tökéletes, üdvösséggel teljes isteni természetnek és teremtésnek. Az Időtlen és forma nélküli VALÓ kifejeződése, a formába és névbe zárult tökéletességként. Krisztus ezért volt és lesz mindörökké Isten kinyilatkoztatása, hogy ez által a megromlott emberi természetbe zárult tudat és lélek, saját emberi személyem minduntalan és szüntelenül emlékezhessen, önön eredendő, isteni természetére és természet felettségére.

Ez az, amiről senki sem győzhető meg szavakkal, emberi eszmefuttatásokkal. Ez az, amit csak Isten Lelke, a Szív hangja nyilváníthat bennünk meg. Mindnyájunkban ez a *krisztusság* szunnyad, a krisztusi tökéletesség, Isten önfényű ragyogása, dicsősége van elrejtve emberi másunk megtévesztő köntösében. Miért is kellene hát másoknak hinni, amikor mi magunk győződhetnénk meg erről, ha véges énünk képes megalázni magát végtelen ÉNünk, Isten, a Teljesség előtt? Botrány ez, hiába múlnak az évezredek, önmagukban csak a feledést mélyítik bennem. Botrány ez, amikor felismerem méltatlanságát emberi énemnek, és eljutok saját, emberi énembe zárult létezésem fájó, értelemtelennek látszó életem felismeréséhez. A megtöretés az egónak, amikor már a halát megváltásnak látom, mert a fájdalom elviselhetetlen. Elviselhetetlen a részegségem, elviselhetetlen a bezártságom, a lezártságom, saját sötétségem, melyet kívülre vetítve, kezdetben csak kívül észlelve, hibásan Isten tökéletlen, romlott világaként azonosítok, s tőle szabadulni szeretnék végre.

Hogyan lehetne átadni mindezt szavakkal másnak, hogy ő is megértse? Sehogy. Hiába is írnám le, hiába próbálnék bárkit győzködni erről, hisz olyan ez, mint Isten létezése. Isten létezéséről senkit meggyőzni racionálisan nem lehet. Mert még ha igen is, az az Isten csak az elmében és az elmének lesz a valósága, mely hamis, érvénytelen. **AZt** csak tapasztalni lehetséges, és ennek megtapasztalása pedig emberileg nem kikényszeríthető, ám mégis, vágyható. A Szív akkor ébred, ha Isten lehajol, és megérint. Nincs csodálatosabb Isten érintésénél. Krisztusban ennek a története fejeződik ki.

Krisztus akkor támad bennem fel, ha az emberi énem megöletett. Ezt a munkát pedig csak Isten kEGYelme végezheti el bennem. A lelkemben és a szívemben. Minden más önámítás, minden más az elme hazugsága, minden más délibáb, mely előbb-utóbb szétfoszlik: Isten fenséges érintésében.

5. Isten EGÉSZsÉGe

A FÉL-elemben élő tudat, nem EGÉSZ, és nincs EGYségben Istennel. A félelmeinktől azonban a saját elménk nem tud megszabadítani bennünket újabb és újabb gondolatokkal, hisz pont azok gerjesztik félelmeinket. Az elme képes bebizonyítani valamit, majd annak az ellenkezőjét is. Ez az emberi gondolkodás relativitásának örök csapdája és törvényszerűsége.

Hogyan juthatunk hát a saját elménket meghaladó Isteni Igazság felismerésére? Amit már nem az emberi elme, hanem Isten Szent Lelke mutat majd nekünk meg? Ehhez kell Istenhez fordulni, mert az Isten előtt megalázkodó emberi elme, Isten által visszatérhet saját forrásába, Istenbe. Akkor a Lélek vezethet bennünket, Isten Lelke, és az elme lassanként megszabadul a félelmektől, mert Isten megmutatja nekünk, hogy honnan fakadnak azok, minek az eredményeképpen. A Tökéletesség, a tökéletes ÉG előtt megalázkodni, az egyedüli út, amely Isten Igazságára vezet.

Az igazi betegség mindenkoron az, amely folyamatosan újratermelődik az emberi elmét uraló félelmek segítségével. Krisztusban minden napunkat úgy kellene élnünk, mintha az az utolsó lenne. Csak az életféltéstől megszabadult ember lehet valóban szabad Istenben, és ettől a mély FÉL-elemtől csak is Isten szabadíthat meg, tehet önmagával újra EGÉSSZÉ, EGÉSZségessé bennünket lélekben és testben. Krisztus ennek az útját és módját mutatta be nekünk, egy tökéletes Isten-Emberi életben. Azt kell követnünk, amit Ő mutatott be, nem pedig azt, amit emberi elmék okoskodnak ki, saját magunk és mások elveszejtésére.

A világunkban lévő káosz nem Isten büntetése, hanem a helytelenül felhasznált emberi szabad akaratok következménye, melyet az Isten Bölcsességétől eltávolodott emberi elme szül a világba, egyre torzabb emberi elképzelések formájában és képében. Ettől kell eltávolodjunk, és visszaforduljunk az Élet Forrásához: Istenhez. Ez Krisztus fenséges tanításának és életpéldájának a követése által lehetséges. Valódi, igaz megtisztulást csak Isten Igazsága adhat lelkünknek, minden más csak kenőcs, fájdalomcsillapító, lelki és szellemi értelemben, melyek csak a problémák megoldását odázzák el. A legfájdalmasabb pedig az én emberi gyengeségeimmel, személyes hitványságaimmal, tévképzeteimmel, tudatlanul és tudatosan elkövetett vétkeimmel való szembesülés. De ez az ama keskeny út, ami egyedül az Életre vezet. Másként „*Vak vezet világtalant, s mindketten gödörbe esnek.*” Ez az, amikor az Isteni VALÓtól elszakadt, egyéni, emberi elme mondja meg az emberi elmének, hogy mi a helyes, s nem halljuk meg a Lélek szavát Szívünkben, mert elvakított saját nemtudásunk hamis, pusztító „bölcsessége”. „*Gyümölcséről ismeritek meg a fát.*”

Forduljunk hát a legnagyobb, legmélyebb, legőszintébb bizalommal, és alázatos szívvel Krisztushoz, mer Ő az Út, az Igazság és az Élet, s csak általa juthatunk Mennyei Atyánk dicsőséges színének látására, már itt a Földön, az Ő kEGYelme segítségével. A Szeretet Lelkében pedig kialszanak az emberi félelmek, melyeket az Istentől elszakadt, önmaga bölcsességeibe zárult emberi elme teremt újra és újra meg. Ezért fontos, hogy Isten Lelke vezessen bennünket, mert nála nagyobb Intelligencia, nem létezik. Ő minden Intelligencia Teljessége, mely valóban megszabadít bennünket saját félelmeink, tévhiteink börtönéből, és elvezethet minket, a minden emberi KÉPzeletet felülmúló üdvösségre, az EGY végtelen SZERébe.

6. Csend

Ameddig személyem azt hiszi, hogy felébredtem, egészen bizonyos még, hogy alszom, és álmomban azt képelem: felébredett vagyok. Az emberi én talán utolsó, legnagyobb csapdáinak egyike, a spirituális éberség képzete, melyet az általunk létrehozott, életben tartott és táplált, *spirituális én* jelenít meg, megtévesztve, hályogot vonva igaz látásunk szemére: Szívünkre. A nagy titok azért marad mindörökké rejtve emberi énem előtt, mert a felébredés valójában az emberi én hatalmának a teljes megsemmisülését jelenti, mely csak a Lélek, Isten Lelke által lehetséges. Amikor Isten lehajol emberi énemhez, akkor az Ő Lelkének a fénye, átvilágítja azt a hamisságot, amit emberi énként valóságomnak képelek. Ez a fény megsemmisíti az elmém árnyait, és ez a Szent Tűz felemészti, elégeti a szívemben felgyűlt salakot, majd az Élet Vize kimos minden szennyet belőlem, hogy kristálytiszt, életet adó szentségével megtisztítva: életre keltse szívemben a Szívet, lelkemben a Lelket.

Amikor Isten Lelke ébreszt, nem marad senki, aki dicsekedhessen vele, mert elpusztítja a dicsekvőt, az önmagam képzelt bölcsességeiben gyönyörködőt, emberi énem, aki azt hiszi: felébredt, s mindenki más alszik körülötte. Amikor Isten Lelke ébreszt, megsemmisül minden hamissága emberi szívemnek, ami által másoknál magam különbnek, többnek, fentebb valónak képelem. A hamis én hamis éberségének a képzete elég ebben a Szent Tűzben, hamvai szétszóratnak Isten Szelében, a Lélek Leheletében, és én megszűnök annak lenni, ki előtte voltam, lehettem, önön képzeteim árnyait valóságomnak képzelve. Ezért a felébredett soha nem az elmében, soha sem a képzetekben, soha nem a szavakban, a tettetésben, csak és kizárólag Isten Lelkének lakhelyében: A Szívben van jelen. Az örök JEL, az örök JELen, mely az emberi elmének felfoghatatlan, érthetetlen. A VALÓ ébersége a Szívben, a Lélekben van jelen. EZ VAGY TE, Isten romlatlan, örök, természet feletti természetében, minden mulandóságom feletti örök Teljességében. Lét, tudat, boldogság.

Ha felteszed a kérdést egy személynek, hogy „Ön megvilágosodott, Ön felébredett Mester-e?” csak egyetlen helyes válasz lehetséges: nem. Mert az emberi én önmagáról nem nyilváníthat ki ilyet, s ha megteszi: önmaga és mások ámítójává lesz. Az Éberség, MAGunk Isten. Ő az elme valódi fénye, ami által megvilágosodhat a lét és a létezés valódi természete, amely túl van az emberi gondolkodáson, de túl van mindenben, amit az individuális én hamissága valósággá hazudhat bennem. Erre a kérdésre nem adhat választ más, csak a Szív, Isten Lelke. Nem szavak által, hanem a minden VALÓ, minden Lét, minden Tudat mögötti, önMAGától és önMAGában létező Örök Csendben. A Lélek szavakkal le nem írható, képekkel ki nem fejezhető Boldogságának Csendjében.

„Élek, de nem én, hanem Krisztus él énbennem!”

7. A krisztusi tanítás EGYetemes lényege

A krisztusi tanítás belső magvának az értéséhez, amely **Az Igazság = EGY, Isten** megismeréséhez vezet, szükséges Isten Lelke által megértenünk, a következő szimbólumok jelentését:

Jézus (emberfia) – az egyén, az egó, az individuális test-elme, a személyiség

Krisztus (Isten fia) – az EGY-ÉN, az EGYetemes Tudat, ÉN-VALÓNk, Önvaló, Isten

krisztusság – az Atyával EGY LÉNY-EGŰ EGYetemes tudatosság („Én és az Atya EGY vagyunk.” Jn. 10, 30) Ez ilyen formában nem szerepel sehol a Bibliában, ám egyértelművé válhat a számunkra, hogy minden istenkereső valódi célja a *krisztusság* elérése, Isten kEGYelme által, azaz a Jézus Krisztus által bemutatott példa megértése, elmélyítése, és az Istennek való önátadás által.

Az Atya – a Teljesség, minden kettősségen túli, de a kettősségek világát is magában foglaló, azt MAGában, MAGából kibontó, ám azt meghaladó osztatlan, EGYetlen VALÓ, Abszolútum.

„A sokaságot pedig az ő tanítványaival együtt magához szólítván, monda nékik: Ha valaki én utánam akar jőni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztyét, és kövessen engem.

Mert valaki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt; valaki pedig elveszti az ő életét én érettem és az evangéliomért, az megtalálja azt.

Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall?

Avagy mit adhat az ember váltságul az ő lelkéért?” (Mk. 8, 34-37)

A kereszt felvétele nélkül, azaz a szűk ösvényen való elindulás, és azon való járás nélkül, a fizikai életünkhöz való ragaszkodással nem lehetséges eljutni az üdvösségre. Ez önmagunk, azaz emberi énünk, személyiségünk, az egó megtagadását jelenti, ezzel párhuzamosan pedig a „legyen meg a TE akaratom” szellemében történő haladást, a szűk ösvényen, amely Isten Országába vezetheti a lelket. A valós, isteni igazságot hordozó keleti tanokban ugyanúgy fellelhető ez a minden szempontból is talán leglényegesebb gondolat: az egó megsemmisülése Istenben. Azonban az egót az ember nem képes megsemmisíteni, csak Isten, EGY-ÉNünk, ÉN-VALÓNk képes azt, az Istennek történő emberi önátadásban lassan átvilágítani, feltárni, az emberi mivoltunk mindennemű valóságával és aspektusaival történő szembesítés által. Ez az a szembesülés, amelyet az emberi én – mintegy sejtve az abban való megsemmisülés lehetőségét – minden erejével szeretne elodázni. Ezért van az, hogy jelen korban olyan divatosak azon „spirituális” utak, melyek az egó megsemmisülését, azaz az emberi énünk gyarló, esendő, megromlott természetével való szembesülés megkerülése által ígérnek üdvösséget, és EGYséget a Teljességgel, azaz Az Atyával. A tú fokán az egó nem juthat át, és ezért mondotta Jézus Krisztus, hogy a széles út az, amely a kárhozatba vezet, és nem a lélek eredendő, romlatlan, Isten EGYségében fénylő megdicsőült állapotának a visszaállításához, melyhez elengedhetetlen, az Isten, EGY-ÉNünk előtti alázatos leborulás, és emberi valóságunkkal való szembesülés. Ezért szűk ez az ösvény, mert az emberi én büszkesége, önön érdemeimben, tévképzeteimben, az egóm általi el- és megvakítottágomban való tetszelgése, azaz az Isteni VALÓ előtt semmi érdemmel nem rendelkező személyembe, személyességembe való kapaszkodás a legnagyobb akadálya az üdvösségnek, az Isten Országába való belépésnek, amely mindig és mindenkor, csakis a JELEN pillanat által érkezhetsz el bennem, amely pillanat sohasem kor, vagy külső körülmények függvénye, és amely üdvösség akarása mindennél fontosabb, előrealóbb és lényegesebb.

A jelen kor emberiségének a materializmus szellemében kondicionálódott szemléletei megfertőzték a valódi spirituális üzeneteket is. Egy fenékkal nem lehet két lovat megülni, a krisztusi

tan pedig arra hívja fel a figyelmünket, hogy ha Isten Országába akarunk bejutni: választanunk kell. Az egónak mennie kell, az egónak vissza kell térnie önmaga forrásába, EGY-ÉNünkbe, Istenbe, mely mindenkoron Krisztus által, azaz az EGYetemes Tudatban való végleges és visszavonhatatlan feloldódásban, megállapodás által lehetséges. Jézus Krisztus tanításának ez a központi MAGva, minden más ebből sarjad ki, eme gravitációs pont körül kering, és nyer értelmet. Ez a tanítás nem hagy semmilyen kétséget afelől, hogy meg kell hoznunk egy lényeges döntést: érdekel-e minket Isten Országá, azaz *lelkünk eredendő, romlatlan, tökéletes paradicsomi állapotának a visszaállítása*, visszanyerése, ami nem más mint **az Istennel való EGYség visszaállása?** Vagy pedig eme leromlott emberi állapot elrejtése, kozmetikázása, kompenzálása, elhazudása érdekel minket inkább, ami a pusztulásra ítélt emberi énünk „megmentési kísérlete”, az EGYsÉGen kívüli állapot további fenntartása, további erősítése, mely végső soron nem más, mint a *külső sötétségnek* nevezett szellemi-lelki állapot rögzülése, *emberi valóság* néven. Csak az Istenbe visszatért tudat és lélek élvezheti az örök üdvösséget, amely az emberi én uralkodása alatt nem lehetséges. Azonban az emberi én számára a valódi, üdvözült állapot MAGunk Isten, így az üdvösség állapotában minden visszatér az eredendő, romlatlan és dicsóságos fénybe Krisztusnak, EGY-ÉNünknek.

Ez azonban lehetetlen az emberi én erőfeszítése és önereje által, és ennek felismerése már maga az, amit Isten kEGYelmének nevezhetünk. Erre ugyanis az egónk önön erejéből soha sem képes eljutni, mivel el van foglalva saját világunk önigazolásával, önteremtésünkkel, azaz a VALÓ Igazságának az elfedésével, elrejtésével. A forrásába, Isten kEGYelméből visszatért emberi én azonban már a legnagyobb SZER és ÉRT-elem akaratát éli és cselekszi itt, a földi létezésben, és már nem várja a test halálát, hogy majd utána kapjon jutalmat, mivel elnyerte a legnagyobb jutalmat: az EGYséget Krisztusban az Atyával. Ez az üdvösség legmagasabb formája, amit Mennyek Országának, Szamáhdinak, Nirvanának is nevezhetünk, mert ez a valódi Unio Mystica, a valódi **EGY-s-ÉG**, amelyben **a rész, az emberi, a teremtett visszatér, visszanesemesül az ő Forrásába, az EGÉSZbe: EGY-ÉNünkbe, Az Atyába, Istenbe, Krisztus által.** Ezért vezet az Út, az Igazság és az Élet Krisztusban és Krisztus által Istenhez, és ezért kihagyhatatlan, kimondhatatlanul fontos és mindenképp felett lényeges hogy Krisztus – aki a VALÓdi Mester – megérinthesse lelkünket, hogy megérezhessük azt a szelíd, mindent átható tisztaságot, szeretetet és erőt, amely EGY-ÉNünk, Isten VALÓ természete, s amely minden létező valódi belső lényege. Itt tehát lényegileg ott van a párhuzam minden olyan ősi tanítással, amelynek középpontjában az emberi egó hamisságának a felismerése áll, és eme hamis én eltávolítása az Istennel való EGYsÉG visszanyerésének az érdekében. Minden valódi tan gyökerében ez áll, és amely tan nem ezt nyilvánítja ki, az félreviszi, kerülő vagy tévutakra tereli az embert, hamis ígéretekkel. A hamis ígéretek központi lényege pedig az, hogy az ember visszaállíthatja az üdvösség állapotát anélkül, hogy emberi énje szembesülne Krisztus fénye és szeretete által önMAGával, majd Isten kEGYelmében és kEGYelmével megtisztulhatna, felemelkedhetne, átlényegülhetne Istenbe. Ez önmagában az emberi okoskodás, technikák, erőfeszítések által: lehetetlen.

A bhakti és a dnyána útja Krisztusban: EGY. A Mesternek, azaz EGY-ÉNünknek való igaz, őszinte, mély önátadás nélkül senki sem juthat üdvösségre. Nagyon fontos ugyanakkor megjegyeznünk, hogy itt nem valamiféle vallások által megjelenített Jézuskép, vagy előírt Jézus követés értendő. Ezért fontos annak megértése Isten Lelke által, hogy a Krisztus nem személyes, hanem MAGa a személy feletti VALÓ, amely azonban Isten által képes Mesterként, Jézusként azaz emberfiaként megjelenni a történelemben, és megnyilvánítani az isteni üzenetet: elközeledett az üdvösség! „**Az Isten Országá ti bennetek van.**” *Krisztus fénye, Isten dicsősége.* EGYetlen VALÓ Mester van csak, Önvalónk az, ÉNünk az, Isten, Az Atya: a Teljesség. Amennyiben megértjük

általa, hogy a kortalan üzenet most is itt van közöttünk, és eme üzenethez le kell vessünk magunkról minden egyéni, minden vallásos, minden elménk által teremtett képzetet, hogy a Szívünkben feltámadva megjelenhessen, akkor Isten Országá bizonyára elközelített a lelkünkben. Ehhez szükséges Isten keGYelme, ami mindig és mindenkoron itt van velünk, mert nem más AZ, mint személyiségünk valódi MAGva, ÉN-VALÓNK, a KRISZTUS, aki és ami által minden létezés VAN és lehetséges. A VAGYOK végtelen érzésében található Isten, amikor a személyünk elmerül a VALÓ dicsőségében. Isten teremtette az egót, Isten szabadíthat meg tőle. Ez a világ rendje, mely soha, semmilyen korban sem változott, csak újra és újra elrejtetik, majd újra és újra megnyilvánítatik a személyes elme, májá fátylának fellibbenésével, az evangéliumban (örömhírben), Krisztus végtelen SZERében.

8. Krisztusság

Félreértések elkerülése végett, ezen a ponton fontos tisztáznunk, hogy **Az Igazság = Isten nem privilégiuma egyetlen vallásnak, vagy spirituális útnak sem.** Amint az Írások – származzanak bármilyen hagyományból is – soha nem lehetnek egyenlőek Istennel, a Teljességgel, pusztán tükröződései a szavak által, úgy az sem igaz, hogy csak a keresztény hagyományban nyilatkoztatta volna ki a Teljesség azt a spirituális igazságot, ami az önMAGunk Forrásához való visszatérésnek az útja. Minden ember egyéniség, így egyedi úttal rendelkezik, és ez az IstenMAGunkhoz való visszatalálás tekintetében sincs másképpen. **Ám a krisztusság – mint a személyiséget meghaladó, ám azt önmagába újra visszaolvasztani képes EGYetemesség: örök, és abszolút pont Istenben.** Ennek a „pontnak” különböző hagyományok különböző neveket adnak, de amit e nevek jelölnek az lényegében EGY. Ezért mindaz ami a Krisztussal és a krisztussággal kapcsolatban kinyilatkoztatott és megnyilvánított a keresztény iratokban az nem azt jelenti, hogy más – például ősi keleti – spirituális utak pusztán csak azért érvénytelenek lennének, mivel valakik, valamiféle vallásos, vagy spirituális kisajátítás következtében a krisztusi történetből csak annyit értenek meg, hogy Jézus Krisztus volt a földünkön élt egyetlen igaz Mester olyan értelemben, hogy senki más nem juthatott és/vagy jutott el rajta kívül az Atyával való EGYsÉGre.

Fontos tehát megkérjük Isten Lelkét, hogy világosítsa meg bennünk az ezzel kapcsolatos igazságot. Eme emberi ének – ki e sorokat lejegyezte – az nyilatkoztatott ki, hogy a krisztusság valójában minden őszinte, mély, megalkuvástól mentes spirituális törekvés gyökere. Ez azonban – némileg sajnálatosnak mondható módon – rengetegféleképpen lett értelmezve, megnevezve az évezredek alatt, és végül nem egy esetben olyan vallások nőttek ki ezen egyetlen tudás értelmezéseiből, melyek nem csak egymással kerültek konfliktusba, de végül saját követőiket is egymás, majd pedig a krisztusság ellen fordították, annak tagadóivá váltak. Ezen táptalajon jelent meg aztán a New Age, amely jellegzetessége az, hogy minden szellemi hagyományt kritikátlan válogatás nélkül, továbbá VALÓs, belső megértést nélkülözve egy kondérba öntött, létrehozva így a valaha látott legnagyobb vallási-spirituális moslékot, szellemi maszlagot, melyben egymás mellé kerültek ugyan fogalmak, melyek sok esetben azonosak, ám az emberi egó értelmezéseiben többnyire teljesen zagyvává, önmagukból kifordulttá váltak. Sok esetben aztán a New Age gurui, tanítói maguk találtak ki még újabb fogalmi megjelöléseket, a régi hagyományok fogalmainak „átkeresztelésére”, lényegileg önmaguk által valamiféle újdonságnak feltüntetve őket. Így összezavartak olyan ősi igazságrészeteket, melyek sem nem újak, sem nem a New Age által felfedezettek, de annál inkább kortalanok, örökek, ám ilyen formában többnyire zagyvák, önellentmondásokban bővelkedőek, végül pedig megtévesztőek, és leginkább alkalmasak további szellemi káosz keltésére. A New Age ezért az egyik legzavarosabb, legkártékonyabb vaskori, apokaliptikus megnyilvánulása, lezüllése, alászállása és alászállítása azon spirituális tanításoknak, melyek hajdanán Isten Lelke segítségével utat mutattak azon istenkeresőknek, spirituális törekvőknek, akiknek a lelkében a világ valósága által kielégíthetetlen szomjúság élt, EGY-ÉNünk, a VALÓ, Isten, a Teljesség megismerésére.

A keresztény hagyomány központi alakja Jézus az Emberfia, akiben a krisztusság nyilatkozott meg Istenben, ezért Jézus Krisztus már nem az emberi, hanem az isteni megnyilvánulása a relatív világban. A Teljesség megnyilatkozása a részben. Az egész megjelenése a részben, hiszen sajátosan paradox módon a véges soha sem képes a végtelen felfogására, ám amikor a végtelen lehajol a végeshez, és feloldja a tudati gátat benne, akkor létrejön az, amit a keleti hagyományok felébredésnek, a nyugati metafizika pedig spirituális megvalósulásnak nevez: ez az EGYemes

Tudat, a Világélek, Isten Lelkének „felébredése”, önMAGára ébredése a végesben, s így a véges megdicsőülése, visszaolvadása, még élőként való megBOLDOGulása az EGY EGÉSZben, Isteben, a Teljességben s a Teljes ÉGben. **A krisztusság, a buddhaság és a dnyána: EGY.** A véges emberi én visszatalálása ez a végtelen EGY-Énbe, és az ebben való végleges és visszavonhatatlan megállapodása, feloldódása Isteben: ez a krisztusság, ez az EGYetemesség Isteben. Ennek egyéni utaktól függően számtalan állomása lehetséges, többnyire ehhez fokozatosan jutnak el az emberek, ám vannak kivételes esetek, amikor egy személyben az Isten, a Krisztus látszólag minden előzmény nélkül: önMAGára ébred. A *védikus* hagyományokban ugyanúgy, mint a *buddhai* hagyományokban, vagy a *szufi* bölcseletben ismert ez a krisztusság, azonban más-más fogalmak jelölik ezt.

Hatalmas hiba lenne tehát azt gondolni, hogy csak Jézus személyében jelenítette volna meg, nyilvánította volna ki a világ számára az EGY az EGYetemességet, az abszolút éberséget, a tudatosság legmagasabb fokát. Minden, Isteben VALÓjára ébredt lény: EGY és EGYetlen tudatosság része, és ez az rész-tudatosság egyesül újra a minden kettősség mentes VALÓval és VALÓban a felébredés, a Lélektől való újjászületés misztikus aktusában. Ez nem emberi cselekedet, ezt csak és kizárólag az emberit meghaladó, az Örök, a Változatlan és Múlhatatlan ÉNünk, Isten hajtja végre, minden emberi személyben, eltávolítva a szemÉJesség hályogát a tudatról, a lélekről, és megnyilvánítva önön végtelen dicsőségét és fényességét: A Szívben. A spirituális értelemben vett Szívünk: örök. Örök, mert Isten, EGY-ÉNünk igaz és egyetlen „lakhelye”, az kezdet és vég nélküli VALÓ minden kettősség mentes hajléka. Ezért minden isteni igazságot hordozó, a krisztusságra törekvő hagyomány – legyen az bárhol a föld kerekén – igazi törekvése a Szív elérése, mert minden ilyen hagyomány tudja, hogy „hol lakik Isten”. Nem véletlen, hogy Jézus Krisztus a nyolc boldogságban ránkhagyományozta ezt: „*Boldogok a tiszta szívűek, mert meglátják Isten*”. Ez a Lélek örök törvénye. És mi a tudat örök törvénye? „*Boldogok a lélekben szegények, mert övék Isten Országá.*” Ezen – sorrendjében első – boldogmondást az idők során sok félreértés övezte, ám nagyon EGY-SZERŰ a lényege: ez a *tiszta tudatra* vonatkozó örök bölcsesség, vagyis minél kevesebb hamis érzéssel, érzélgéssel, indulattal, emberi gondolattal és gonddal van telve valakinek a lelke és az elméje, annál közelebb áll a tudat és a lélek eredendő, örök és romlatlan fényességének állapotához, annál inkább éli, érzi önMAGában és önMAGaként Isten Országát, a Szamádhit, a Nirvanát az Üdvösséget, nevezzük bárminek is a krisztusság örök, múlhatatlan, VALÓ LÉNY-EGét.

Isteben, EGY-ÉNünkben, a Teljességben tehát minden őszinte törekvő áldott, bármilyen hagyományból kiindulva is jut el az EGYetemes ÉGbe, mert végső soron EGYedül az Isten kEGYelme az, ami visszavezet mindannyiunkat a Teljességbe. Bár a megnyilvánulási formái igen változatosak, igen különfélék az isteni Bölcsességnek, azonban **elsősorban nem a hagyományok, nem könyvek, és nem szavak hordozzák magukban Isten Bölcsességét, hanem a mindenben és mindenkiben megnyilvánuló EGY-ÉNünk**, akire ha figyelmünket sikerül ráirányítsuk, akkor biztos kézzel fog minket átvezetni az illúziók földi labirintusán, hogy lelkünkben, tudatunkban újra fellángolhasson a krisztusság tüze és fénye, megemésztve minden hamisságot, és minden érzést, mely elválaszt Tőle emberségünkben. Ebben segítségünkre lehetnek a keresztény hagyományban elsősorban az Újszövetség könyvei, azonban nem a betű szellemében olvasva őket, hanem Isten Lelke által vezetve, aki képes megeleveníteni bennünk azon, szavakon túli igazságokat, melyek túl vannak a betűk és szavak formáin. A Biblia tehát Isten Lelke nélkül a betű, az elme, a törvény és az értelmezések végtelen labirintusának a könyve, amely könnyen kifordulhat magából, magával rántva minket, így nem közelebb, hanem távolabb vihet minket ÉN-VALÓNktól. Isten Lelke által azonban a betű segíthet feltárni, a bennünk élő Isten Országát. A szó két élű kard, a kettősség világának minden törvényszerűségével. Az Igazság EGY-SZERŰsége túl van minden betűn,

hagyományon, szimbólumon, emberi elképzelésen. **Isten Lelke az örök iránytű, aki számunkra a Múlhatatlan VALÓt feltárni képes.** Minden más képzelgés, önámítás, a *májába* zuhant elme árnyszínházának a valósága.

9. Tudat és lélek

Minden lét és létezés középpontja a Szív, vagyis a Lélek. A tudat és a lélek amikor tökéletes harmóniában van: ez a Szamáthi, a Mennyek Országá, amikor is az elme elveszti a hatalmát a Szív felett, mert a Szívbe merülve megszűnik elválasztani a tudatot a lélektől. Minden a Szívben kezdődik, és a Szívben ér véget. Amikor az elme hatalmat nyer a Szív felett, megjelenik a félelem, és elkezd átvenni az irányítást a lélek felett. Az emberi létezés legfontosabb feladata, hogy az emberi tudat és a lélek EGYsége újra megvalósulhasson VALÓ ÉNünkben: Istenben. Ez azonban a félelmeibe ragadt emberi személyiség által nem állítható helyre. Emberi énünk ugyanis a Szívből felmerülő én-gondolat, azaz az EGY-ÉNünktől való elkülönültségünk tudatállapotának a terméke, a test-elme személyességével való téves azonosulás által létező, illúziója ÉNünknek. A tudat és a lélek EGYsége, csak a minden lét és létezés középpontját képező Megfigyelő, azaz a tudatunk fókuszának is nevezhető *figyelem* saját *tudatközéppontunkra* való irányítása által állhat újra helyre. A lélek szintjén ez sokkal egyszerűbb, mikor a figyelmünket a Lét tiszta érzésére irányítjuk, mely maga A Lélek, az ÉN-VALÓ, Isten. Ha Istenre figyelünk, és minden erőnkkel azon vagyunk, hogy ez a figyelem egyre folyamatosabb, tudatosabb legyen, akkor ez a figyelem, egyre jobban visszaköt bennünket EGY-ÉNünkbe, ÉN-VALÓnkba, így egyre jobban alárendelődik az emberi én, másként a test-elme jelenség, VALÓ ÉNünknek, amely végül a személyiségünk teljes feloldódásához vezethet: Istenben. Ezt nevezik az ősi keleti hagyományok *felébredésnek*. A Lét tiszta érzése, amely a Tiszta Tudat szinonimája is egyben már önmagában sem más, mintsem a kondicionálatlan Boldogság, ÉN-VALÓnk megtapasztalása. Akár a *bhakti* akár a *dryána* útját járjuk, egyik út sincs elválasztva egymástól, mert egymásba fonódva fut mindkettő Istenben. Amikor felismerjük, hogy „nem én vagyok a cselekvő, hanem Isten” akkor a két út egymásba olvad, és már nem jelenik többé külön meg. A tudat és a lélek ekkor megízleli a valódi szabadságot, pontosabban szabatlanságot Istenben.

Az evangéliumokban Jézus Krisztus beszél a *kárhozatról*, a *pokolról* és az úgynevezett *külső sötétségről*. Ezek mind a tudat és lélekállapotok, melyek akkor tapasztalhatóak meg, amikor a tudat és a lélek egyre jobban szétválik a tapasztalásban, ami a félelmeinkbe zárult individuális elménk megtévesztése által válik egyre sűrűbb, egyre sötétebb, egyre fojtogatóbb, *kár*-hozattá, életünkben tapasztalható pokollá. Amikor a Szív látását – mely minden körülmények között képes minket EGY-ÉNünk mindenható bölcsességében vezetni, az élet legreménytelenebb sűrűjében is – elhomályosítja, majd lassan teljesen eltakarja az individuális elménk félelmeibe való beleragadtságunk, akkor egyre távolabb kerülünk EGY-ÉNünktől. *Életünk és cselekvésünk egyre inkább alárendelődnek ennek a sötétségnek, ez a bűn, a kárhozat állapota*. Figyelmünk beleragad az árnyékvilág jelenségeibe, történéseibe, érzelmeink pedig egyre nagyobb örvényeket alkotva, mintegy ciklonként magukba vonják lelkünket, mely folyamatosan segítségért kiált. Ám az úgynevezett „külső világ” felé fordult elme és tudat egyre kevésbé áll kapcsolatban valódi ÉNünkkel, így a viharfelhők egyre jobban elborítják valóságunkat, elhítelve velünk, hogy a Nap (ÉN-VALÓnk) nem létezik, vagy talán soha nem is létezett az Égen. Az emberi lélek ezt akár egész életében tapasztalhatja, egy idő után pedig már csak ez az elsődleges tapasztalata, amennyiben saját figyelmünket nem vagyunk képesek a jelenségvilágból kivonva, legalább időlegesen, kisebb-nagyobb időre ráirányítani a Szívre, a Lét tiszta érzésére, amelyben soha nem uralkodik, mert nem uralkodhat semmilyen félelem, ahol a Nap örökké ragyog, és a Lélek elmerül az örök Boldogság békéjében: Istenben, EGY-ÉNünkben.

A lélek – a krisztusi tanítás alapján – eme kárhozottság állapotát azonban képes a földi életből átvinni, a test nélküli létezésbe is. Ezért figyelmeztet minket Jézus Krisztus, hogy itt, a földi

jelenben törekedjünk arra, hogy bejussunk az Isten Országába, vagyis hogy az isteni kEGYelmet kérve, figyelmünket irányítsuk a folyton változó világból az Örökké-VALÓra: Istenre, EGY-ÉNünkre. A kárhozat ugyanis nem más, mint a lélek ama tapasztalása, amikor a tudatunkban a testtel és az elmével való teljes és kizárólagos azonosulásunk következtében elveszítjük a kapcsolatot Istennel, ÉNünkkel, és figyelmünk beleragad abba a tudatállapotba, amely ebből kifolyólag telve van szenvedéssel. Ez a külső sötétség állapota, azaz az egó-én valóságának folyamatos tapasztalásából származó tudatállapot, melyet az ebbe zárult emberi lélek tapasztal, annak egyre fájdalmasabb valóságával. Ez az egó-én, a szemÉJességünk, mely az a bizonyos egyre átláthatatlanabb felhő, amely Isten Egén eltakarja Istent: a Napot. Ebbe az állapotba „az idők végezetéig” képes beleragadni a tudat és a lélek, ezt nevezi Jézus Krisztus „pokolnak, külső sötétségnek”, a lélek pusztulásának. Ez az állapot nem csak a tér-időben, hanem a test nélküli létezésben is folytatódhat, ezért emberi fogalmakkal időtlen, és ezen fogalmak (idők végezetéig) az idő világában ezért rémisztőek, és ezért félelmetesek. Az Örökké-VALÓságban azonban mindig ott ragyog a kEGYelem, így tulajdonképpen az örök kárhozat Isten számára nem létezik, ám az individualitás illúzióvilágába ragadt tudatnak és léleknek igen, vagyis a maga teljességében tapasztalható tudat és lélekállapot. Helyesen értelmezve tehát Krisztus szavait a Bibliából, nem az emberek kárhozattal és pokollal való fenyegetéséről van valójában szó, hanem egy megszívlelendő figyelmeztetésről, amellyel párhuzamosan *Krisztus feltárja számunkra az igazságot a tudat és a lélek egy fontos törvényszerűségével kapcsolatban*, amelynek a megismerése, felismerése megszabadíthat minket ettől a veszélytől, attól a tudat és lélekállapottól, amely még mélyebbre ránthat minket a szenvedésben, a lelkünk saját poklában.

Gyermekként borzongva olvastam mindig Krisztus eme kijelentéseit az Újszövetségben, és csak annyit értettem belőlük, hogy ha nem cselekszem azt, ami Istennek kedves, akkor AZ megbünteti személyem, és az ítélet eredményeképpen akár az örök kárhozat, és pokol lehet az osztályrészem. Azonban az a mód, ahogyan Krisztus az Atyáról beszélt, és az a szavakon túlható szeretetteljesség, amellyel jellemezte Őt, mindig kételyeket támasztott bennem: *a szerető, minden létező javát akaró Atya, ugyan már hogy küldhetne örök kárhozatra minket?* Hisz mindenki hibázhat, ráadásul követhetünk el úgy is hibákat, hogy azokat nem szándékosan, pusztán csak tudatlanságunkból fakadóan tesszük. Eme kettősség feloldása jelen meglátás szerint ott keresendő, hogy a „kárhozat, a pokol” valójában egy valósan, az életben is megtapasztalható tudat és lélekállapot, melyben Isten kEGYelme által minden lehetséges. Ez nem valamiféle végtelen isteni büntetés a szenvedések örök poklában, hanem emberi választás(ok), döntés(ek) eredményeként létrejövő megtapasztalás(ok) tudatosodása, a lélek számára. Amint a Paradicsomban is ott volt a választás lehetősége, úgy jelen esetben is itt van, és ez nem más mint a döntési szabadságunk gyakorlásának a megtapasztalása. Mit választunk? A külső sötétséget vagy az örök ragyogását a Létnek? Valójában nincs kényszer, de átélhető a tudat és a lélek valóságában mindez.

EGY-ÉNünk, ÉN-VALÓnk, Isten azonban soha sem üdvözülhet és soha sem kárhozhat el, hiszen mindezen létállapotok, tudatállapotok és lélekállapotok pusztán a kettősség világában léteznek. A valódi időtlenség állapota az örök JELEN, amiben nincs sem öröm, sem szenvedés, csak a végtelen Örökké-VALÓ Boldogság, a Mennyek Országá, a Szamádh, a Nirvána. Bármilyen kinyilatkoztatás pusztán a kettősségek világára vonatkoztatható, csak arra lehet érvényes. Amikor az elme visszatér az ő valódi forrásába a Szívbe: a történet véget ér. Nincs már hatalma a világ valóságának, mert EGY-ÉNünk uralkodik EGYedül a Lét felett. Minden létező EGY Istennel, minden személyesség látszata, KÉPzete és tapasztalata az elme által lehetséges, mely megszűnik Benne. A személyesség nem más, mint ÉNünk illúziója, önMAGáról: létezés és élet néven. ***Csak a minden félelemtől***

megtisztult lélek válhat újra eggyé saját forrásával: Istennel. Kimeríthetetlen a kEGYelem, amely mindig JELEN-VALÓ a Szívben, azonban rajtunk áll, hogy figyelmünket az örökké ragyogó Napra, vagy az árnyvilágra szegezzük-e. A Lét-Tudat-Boldogsága örökkön-örökké ragyog a Szívben, minden létezés székhelyében. A Krisztus erre az örök igazságra irányította figyelmünket, a krisztusság elérése pedig EGY-ÉNünk kEGYelméből a legfontosabb kell legyen, minden boldogságot szomjazó Lélek számára, itt, a kettősség világában feltáruló, földinek mondott létezésben.

10. A hamis én

Hogy mi is az, amit a mértékadó, a VALÓ bölcsességén nyugvó ősi, spirituális hagyományok (védikus, buddhai, krisztusi stb. hagyományok) más-más elnevezésekkel illetve, de a lényeket illetően EGYbehangzóan „*hamis ének*” neveznek, és hogyan ismerhetjük meg ezt, erről fog szólni ez a gondolatsor.

A magyar nyelv a „hamis én” spirituális megfelelőjét ékesen fejezi ki a *személyiség* szavunk által, ami az emberi egyén teljes személyes valóságának, úgy mint annak egyénisége, szellemisége, gondolatisága, lelkisége és testi megnyilvánulását egyesíti egyetlen fogalomban. A személyiség szavunk kissé másként írva: **szem-ÉJiség**, azaz ama bizonyos szem, amely nem rendelkezik világossággal a dolgok valódi természetének a látásához, hiszen ÉJben, azaz sötétben van, híján a látáshoz szükséges fénynek, a spirituális értelemben vett *éberségnek*, látásnak, amely már nem „*tükör által homályosan*” lát, hanem közvetlenül, EGY-ÉNünk **mindent látó szemével**. De mi is ad valódi fényt, azaz látást az emberi lénynek? A Szívünkben lakó EGY-ÉN, ÉN-VALÓnk, azaz a minden kettősség világán túli, a relatív világ illúziója által meg nem tévesztett és téveszthető Teljesség, Abszolútum. Miért nem tudunk arról, hogy mi is a „hamis én”? Pont a „hamis én” azaz a szemÉJiségünkkel való azonosulása miatt, azon *lélekszikrának, tiszta, egyetemes tudatnak*, ami/aki a kettősségek világán túl: MAGunk vagyunk, a tiszta lét, tudat és boldogság EGYetlen VALÓjaként, amely VALÓ túl van a formák és nevek világán, ám magában foglalja azt is, Aki/Ami a tér-idő által nincs meghatározva, hanem a tér-idő van Őáltala meghatározva.

Egy időtlen hasonlat által így ragadhatnánk meg a hamis én, azaz a szemÉJiségünk lényegét: amennyiben az EGY-ÉN VALÓ (Önvaló) szimbóluma a Nap, úgy a hamis én a Holdnak feleltethető meg, amelynek nincs saját fénye, pusztán a Nap fényét képes visszatükrözni, azonban a tudatlan szemlélőt eme fény azzal az illúzióval áltathatja, hogy a Hold egy saját fényvel rendelkező égitest. Mint minden hasonlat ez sem tökéletes, de a lényeket jól érzékeltethetjük vele. Mi emberi lények, addig a pontig, amíg rá nem döbbenünk arra, hogy a Hold, a Nap fényét kölcsönzi ahhoz, hogy világíthasson, addig hasonlóak vagyunk ama szemÉJiséghez, aki önmagát, önmaga *vélt fényével* felruházott valóságként, és nem egy nála mérhetetlenül magasabb rendű: **VALÓ fÉNyéből való kivételésként** ismeri fel. De miből is áll egy emberi lény személyisége? Mi az, amivel az Örökké-VALÓ *figyelem* azonosul, az emberi létezésben? Az „én a test vagyok” és az „én a gondolataim, az elmém, a gondolkodás és az emlékezés által teremtett és teremtődő valóság KÉPzete” vagyok, továbbá az „én az átélt érzelmek összessége” vagyok érzése az, amivel ÉN-VALÓnk, azaz lényünk valódi MAGva a figyelem által, a figyelemben azonosul, és életre kelti a személyiségünk illúzióját önálló, önmagából forrászó valóságként, és ennek megvilágosodásáig pedig egyetlen, *kizárólagos valóságként* élve át- és meg tudatunkban: a Lélek által, a Lélekben.

Egy csecsemő szemeibe tekintve, sokáig csak a boldog ürességet láthatjuk, mivel ez a „hamis én” még pusztán csak csíráiban van jelen egy ideig, a gyermeki személyiség alapját képezően. Még nincs jelen a figyelem azonosulása azzal a test-elme jelenséggel, melyet később személyiségünként határozunk meg. „*Legyetek olyanok mint a gyermekek...*” mondja Krisztus, mert csak akkor mehettek be a Mennyek Országába. Gyermekként, főleg csecsemőként tehát jó ideig – egyéni életpályától függően – az öntudatlan Szamádhí, a Nirvána, azaz a Mennyek Országának a „lakói” vagyunk, és azért öntudatlanul, mert nincs jelen a felnőtt tudatossága, és az az önMAGára tudatos Tudatosság, aki/ami tudatos lehetne erre. A felébredett tudat abban különbözik ettől a csecsemői-gyermeki tudattól, hogy a felébredés kegyelmében a felébredett tudatossá válik,

önMAGára, azaz a személyiségének, és a jelenségvilág minden aspektusának a létezését jelentő szubsztrátumra: EGY-ÉNünkre, ÉN-VALÓnkra. A felébredésben ÉN-VALÓnk örök fénye, eloszlatja a személyesség(ünk) világának, saját egónk önfényűségéről alkotott téves képzetait, és a test-elme jelenséggel való azonosulásunkból fakadó minden *nemtudást*, minden KÉPzetet, tévhitet.

A *felébredett tudat* felismeri az ÉN-VALÓ kegyelme által önMAGa valódi természet feletti természetét, azaz a kondicionálatlan Boldogságot, amely a Szívben honol, és akár a Nap fénye, mindig ragyog, pusztán a szemÉJességbe burkolózott figyelem, azaz a jelenségvilágban és az emberi tudatosságban rögzült én-tudat az, ami eltakarja előlünk mindezt. Ezen a ponton válik érthetővé, hogy mi és/vagy ki is ennek az illúzióknak a létrehozója? *Aki/ami létrehozza az illúziót az maga a figyelem.* Ez a *figyelem* az EGYetememes Elme valóságának (Isten VALÓságának, a világEGYetemnek, a formáknak és a neveknek) a kettősségek, a viszonylagosságok világaként való szemlélésekor, a szemÉJiségemben megjelenő képzeteimben téved meg, varázsolódik el, válik hipnotizálttá. Ezután már csak saját teremtményeimet, azaz ÉN-VALÓnk fÉNyé elé helyezett gondolataimat látom valóságként, valóságnak, s azok kivetüléseivel, árnyjátékával azonosul a figyelmem: a tiszta tudat, azaz a makulátlan, kettősségektől mentes ÉN-VALÓnk kondicionálatlan Boldogságának a közvetlen élése, az Abszolút Tudatosság örök éberségében való létezés helyett.

Ezt hívják bizonyos hagyományok „rávetítésnek, ráfilmeződésnek”. A rávetítés az, amikor személyként, a saját elmém gondolatait, a kettősség képzetait, benyomásait, érzelmeit, ítéleteit vetítem rá Isten, azaz EGY-ÉNünk, ÉN-VALÓnk OSZTATLAN valóságára, és *az így létrejövő személyes illúziót élelem meg kizárólagos valóságnak.* De mi is **az egyedi (individuális) elme?** Egy hatalmas, mágikus, hipnotikus erő, amely az ÉN-VALÓból származik, és közelebről megvizsgálva nem más, mint **a hamis énhez kötődő gondolatömegek,** egy állandóan változó, állandóan formálódó gondolatfelhő, gondolat gomolyag, amely eltakarja előlünk a Napot, azaz az ÉN-VALÓ közvetlen „látását”, annak felismerésének a lehetőségét: a Szívben, ÉN-VALÓnk „lakhelyében”. A Szív nem más, mint az ÖrökkéVALÓ téren és időn túli „középpontja”, amely fogalmakkal nem leírható, és nem megragadható az elme számára, mert **a Szívünk MAGa a Lelkünk JELEN-VALÓságaként feltárulkozó EGYetememes Lét, és Tudat örök Boldogsága.** Ezek azonban még mindig csak szavak, melyek nem vihetnek közelebb Hozzá, ám a legegyszerűbben **a Lét tiszta érzése** az, ami feltárhatja Szívünkben, az elménk számára érinthetetlen Tökéletességet és Teljességet, aki/ami végső, azaz eredendő VALÓként, minden szemÉJességen túl: MAGam VAGYOK.

Az emberi valóság maga a „hamis én”, amelynek valódi természete emberi erőfeszítés által nem tárható fel, mivel az individuális elme képzetek által létrejövő képzet, az elme által nem leplezhető le. Az elme nem képes elpusztítani saját magát, nem képes saját teremtménye hamisságának a felismerésére, ám a beléje zárult *figyelem*, azaz Örökké-VALÓ EGY-ÉNünk képes a kEGYelem, azaz az ÉN-VALÓ fénye, örök ragyogása által ráébreszteni szemÉJes tudatunk az illúzióra, a hipnózisra, és az így létrejött tükörvilág természetére. **A téves azonosulás, a figyelem tárgyakkal-formákkal, nevekkel-személyekkel való azonosulását jelenti, mely illúzió ÉN-VALÓnk szemÉJünk felett gyakorolt kEGYelem által lepleződhet csak le.** Ez nem a személyes elme érdeme, ez nem az emberi lény műve, mivel ebben az aktusban nyilvánvalóvá válik, hogy az emberi lény – akár a Hold – semmiféle önmagától létező, önmaga által ragyogó fényvel, lényeggel nem bír, és nem is bírhat. Az emberi lény különálló szemÉJességének a képzetek ugyanis nem más, mint az ÉN-VALÓ fénye által kivetített kép, képzet, amelyet az eme képzetel azonosuló Örökké-VALÓ *figyelem* kelt életre és tart benne a kettősségek világában való létezésben. Ez a figyelem örökkévaló, az Örökké-VALÓ, így EGY és EGYetlen, EGYedül VALÓ **figyelem** VAN csak és kizárólagosan JELEN minden

létezőben. **A figyelem személyem VALÓdi lényege.** Ezt szavakkal és fogalmakkal megragadni nem lehet, eme figyelem valódi természete csak a közvetlen, mindennemű személyességet meghaladó átélésben, azaz a tiszta tudat, a tiszta lét kondicionálatlan Boldogságában való tartózkodásban „ragadhatjuk meg”, ám valójában ebben az állapotban már nincs senki és semmi jelen, ami a „hamis én” számára létezik, és személyességeként megragadni lehetséges. Ez ama bizonyos „túlsó part (1)”, amiről a **buddhai** tanításban is szó van: „Menj, menj, menj át a túlsó partra, köss ki a túlsó parton, Bodhi szvaha.” Ez ama **krisztusi** „Isten Országá, (amely) tibennetek van (2)”. Ez az örök Szamádhí, amiről a Védanta igazságait ránk hagyományozó Bölcsök, a VALÓ EGYetlenségében felébredett **dneyánik** nyilvánítottak meg számunkra, EGY és EGYetlen ÉN-VALÓnk, minden szónál és képnél ékebben valló CSENDjében.

Ha nagyon tömören és egyszerűen akarnánk megvilágítani, hogy mi is a „hamis én”, akkor így fogalmazhatnánk azt meg: **a hamis én az „én a test és az elme vagyok” gondolata, amely elválaszt minket az ÉN-VALÓnkkal való feltétel nélküli, eredendő EGYsÉGünkől.** A „hamis én” maga az emberi egó, annak minden tartozékával egyetemben. Ez egy képzettömeg – emlékek és érzelmek összessége – amely nem rendelkezik önmagától való fénnel, létezéssel, erővel, sőt, abszolút értelemben véve még akarattal sem, pusztán relatív értelemben véve a személyes akarat illúziójával. Ezért nem képes az individuális elme önmaga leleplezésére, mert eme hamisság, csak a VALÓ fényében lepleződhet le, azaz a figyelem önMAGa, önMAGunk forrására, az ÉN-VALÓra való irányulásával, és az ebben való elmerülésben. A felébredett tudat számára EGYetlen abszolút VALÓ létezik, amelyben minden létezés relatív valósága megjelenik, és ennek valósága csak a Szívben tárulhat fel, amikor az elme visszatér saját forrásába, majd a formák és nevek világa átvilágítódik a Tiszta Tudat, az ÉN-VALÓ fényében. Ez a fÉNY már semmit sem rajzol ki és meg, csak önMAGában, önMAGaként és önMAGával ragyog, önön forrásával EGY, semmiből nem vetül ki, hanem belőle vetül ki minden ami valóságként, azaz a kettősség birodalmában tapasztalható meg.

A VALÓ ÉN túl van a fogalmak, formák és nevek világán, Ő az öntudatlan élvezője az örök, önmagától létező, kondicionálatlan Boldogságnak, minden létezés EGYetlen VALÓjának. Azért öntudatlan, mert nincs jelen semmilyen személyesség, mégis Ő a Tudatosság Teljessége, az EGYetlen, önMAGával, önMAGában és önMAGa által azonos Teljesség. Minden létező EGY benne. „Te AZ VAGY.” Mind-ÉN-KI AZ, a Mind-ÉN-s-ÉGben. A világ valósága az EGYetemes Elme teremtménye, szemÉJként ezt szemlélem, magamtól különbözőnek, magamtól MÁSnak érzékelve. A VALÓ EGYetlensége ezért van túl az érzékek világán, s az érzékek világában ezért van elrejtve minden létező EGYsÉGe a „hamis én” által. **SzemÉJünk az a KÉPződmény, ami csak és kizárólag az el-külön-ülés tudati mágiájában, a májában, a kozmikus illúzió hipnózisában és megtévesztettségben létezik és létezhet. A Bölcs, a Buddha, a Krisztus** számára ezért a test és az elme a „hamis én” része, mert Ő **szilárdan megállapodott saját, EGYedüli és Igaz természetén túli természetében: a Szamádhiban, a Nirvanában és a Mennyek Országában.** Csak „abból szemlélve” tárulhat fel a valódi természetén túli természete a megnyilvánult létezésnek, és a megnyilvánult létezés örök forrását jelentő VALÓnak, EGY-ÉNünknek, ÉN-VALÓknak vagy ahogy a legtöbbben nevezik: Istennek.

(1)

A szív-szútra

„A tiszteletreméltó Avalokitésvara bódhizattva amikor az észet meghaladó tudás gyakorlásában elmélyedt, ezt tapasztalta:

A világnak öt alkotóeleme van, és ezek természetük szerint üresek. Sáriputra, szólt, az alakok üresek itt, és úgy mondom, hogy az üresség alak. Az üresség az alaktól nem különbözik, és az alak az ürességtől nem különbözik. Ami alak, az üresség, és ami üresség, az alak.

Nem mondhatsz mást sem az érzékelésre, sem a névre, sem a megértésre, sem az ismeretre.

Minden dolog természete, Sáriputra, hogy üres, nincsen sem kezdete, sem vége, nem hibátlan, és nem nem hibátlan, nem tökéletlen és nem tökéletes. Éppen ezért, Sáriputra, ebben az ürességben nincs alak, nincs érzékelés, nincs név, nincs megértés, nincs ismeret. Nincs se szem, se fül, sem orr, se száj, se test, se lélek. Nincs sem alak, se hang, sem illat, sem íz, sem érintés, se tárgy.

Nincs itt sem ismeret, se nem tudás, sem az ismeret lerombolása, sem a nem tudás lerombolása. Nincs lehangoltság és nincs halál, és nincs a lehangoltság lerombolása és a halál lerombolása. Nincs itt a négy nagy igazság, nincs szenvedés, nincs szenvedés keletkezése, nincs a szenvedés megszüntetése és nincs a szenvedés megszüntetéséhez vezető út. Nincs ismeret és nincs megérkezés.

Ha valaki a bodhizattva észet meghaladó tudása felé indul, tudatába bezárva marad. De ha a tudat fátyla eloszlott, minden félelmet levet, túl minden tévelygésen a végső megszabadulást eléri.

A múlt, a jelen és a jövő minden felébredtjében, mikor az észet meghaladó tudás felé indul, a legmagasabb tökéletes tudás világosodik meg.

Ezért kell tudni az észet meghaladó tudás nagy versét, a Nagy Tudás versét, a meghaladhatatlan verset, az összehasonlíthatatlan verset, amely minden szenvedést megszüntet. Igaz, mert nem téved, amit az észet meghaladó tudás mond:

Menj, menj, menj át a túlsó partra, köss ki a túlsó parton, Bodhi szvaha.

Hamvas Béla fordítása 1955, nyomtatásban: 2003

Az ősök nagy csarnoka I., Medio Kiadó, 2003, 381-382. oldal

(2)

Isten országa

"Meggérdeztetvén pedig a farizeusoktól, mikor jó el az Isten országa, felele nekik és monda: Az Isten országa nem szemmel láthatólag jó el. Sem azt nem mondják: Ímé itt, vagy: Ímé amott van; mert ímé az Isten országa ti bennetek van." Mk 17, 20-21 (Károli Gáspár fordítása)

11. Hitelhárítás helyett: mustármag

A valódi keresztÉNyiség gyökerében Isten dicsőséges VALÓsága áll, amely Krisztus fényében nyilatkoztatott ki eme földi világban. Mint a futótűz terjedt a kezdetek-kezdetén az Örömhír a világban, hogy süketek hallanak, vakok látnak, bénák járnak, betegek gyógyulnak, és elközelített az Isten Országá. Olyan elemi erővel nyilvánult meg Jézus Krisztusban Isten, a Teljesség, az Abszolútum VALÓ Igazsága, hogy a kettősség világában, az antikrisztusi erők is mozgásba lendültek általa. Egyetlen feladatuk volt, melyet a kezdetektől igyekeztek megvalósítani, és ez a **hitelhárítás**. A hitelhárítás intézményesített formája a világi hatalommal egybefonódott egyházak, vallások sokasága. Amit nem tudsz elpusztítani, abba épülj be, térítsd el valódi céljától, hamisítsd meg, és forgasd ki eredeti szándékából. Oszd meg, és uralkodj! A kereszténység ma állítólag több mint 40.000 irányzattal rendelkezik, így ez a hadművelet látszólagosan sikeres lett. Vagy mégsem?

Amint a modern korban ismertté vált az agyonkommunikált, harsogó világunkban a *hírelhárítás* fogalma, úgy sok száz éve létezik ez, a valódi spirituális igazságok tekintetében is. Ahol megjelent a világban, a minden sötétséget eloszlató, tökéletes isteni Igazság, amely Jézus Krisztusban emberi testet öltve űzte ki a megromlott emberi valóság sötétségét, leplezte le a halál kultúráját, az elbukott emberi valóságot, ott az ellenerők is törvényszerűen működésbe léptek, és ahogy haladtunk az időben a jelen kor felé, úgy váltak egyre erőszakosabbá, minden elképzelhető síkján a létezésnek. A Jelenések Könyvének valósága már sok száz éve itt van a világunkban, és egyre töretnek fel, az újabb és újabb pecsétek. Hiába igyekeztek azonban az ellenerők, már a kezdetek óta eltakarni, elhazudni, kiforgatni, meghamisítani, szellemi, lelki és testi valóságában megsemmisíteni a testté vált IGÉT, *Isten Lelke a kövekből is képes, minden korban, minden korszakban* – így most is, a Jelenések Könyvének újabb fejezetében – *fiakat, igaz, élő hitű vallókat támasztani MAGának*.

A VALÓ Isten megvallóit, akikben a hitelhárítás évezredes, intézményesített erőivel szemben is, újraszületik Isten Lelke, és elkezd az Élet Lelkével, az Igazság Lelkével, az isteni SZER kovászával újból termékenyvé tenni a Földet. Amikor a legsötétebb az éjszaka, tudnunk kell, hogy a hajnal elközelgett. Amikor a szenvedések, az emberiség apokalipszise, és az armageddoni létezés még nem jutott el a legsötétebb pontjára a földi valóságnak, tudnunk kell, hogy már láthatóak a jelek, amelyek a hitelhárítás legsötétebb erőivel szemben, Krisztus szelídségével ragyogják Isten SZERét az éjbe! **Ne féljete!** Jézus Krisztus örök biztatása ez, mely elúzi azon lelkekből a sötétséget, akik ezen idők szavát megértve, ezen egyre sötétebb, egyre kegyetlenebb idők érlelő mivoltát magukban, lelkük legbensőbb szobájában felismerve, Isten, Atyánk előtt gyermeki bizalommal leborulni képesek.

Nincs önmegváltás! De **van kiapadhatatlan isteni kEGYelem**, melynek nincs semmilyen feltétele sem, hisz a feltétel nélküli SZER árasztja azt ki, minden emberi lélekbe, amely szomjazza a fÉNyét, Isten Lelkének örökkéVALÓ fÉNyét a Szívében. *Azonban ehhez meg kell töressen az emberi elme, az emberi én, és annak minden hamis, életet pusztító képzele.* Hogy a Örök Lét MAGvához juthassunk, az egó-héjnak fel kell töretnie. Hamis énemnek fel kell szögeztetnie a megváltás keresztjére. Szívünknek, lelkünknek át kell vizsgáltatnia Krisztus szelíd, önmagunk valótlanágaival, hazugságaival, vétkeivel, bűneink hamisságaival szembesítő fÉNyében. Mert én, önmagamat nem tisztíthatom meg. Én önmagamat nem emelhetem fel, Münchhausenként a mocsárból az emberi énem, saját szem-ÉJem nem húzhatja ki azt, a hajánál fogva. Csak és EGYedül Isten Lelke, Isten kEGYelme az, akiben az emberi lélek megtisztulása bekövetkezhet, az önmagunkkal való szembesítés fájdalmas, ám minden emberi képzeletet felülmúló MAGasztos,

EGYedül EGÉSZsÉGessé, s Istenben Istennel EGÉSSZé tehető SZERében.

Jőjjetek én hozzám mindnyájan, a kik megfáradtatok és megterheltettek, és én megnyugosztalak titeket. Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelid és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek. Mert az én igám gyönyörűség, és az én terhem könnyű. Mt. 11, 28-30

Mert az elbukott emberi világ, az **emberi ének** zajos, fájdalmas, hamis, önmagasztaló énekének zúravarának a valósága nyomasztó, gyilkos, fekete teher, s *a tévképzetek kórságaitól szenvedő emberi elme, megbetegíti a lelket, megnyomorítja azt, megöli annak gyermeki fÉNyét, majd végül beteggé teszi a testet is.* Ez a betegségeink spirituális kórrajza, melyre Krisztus hívta fel a figyelmünket. Krisztus mint Isten fénye az igazi Gyógyító, a megfáradt, megtört, fényüket vesztett emberi lelkek gyógyítója, aki Isten SZERének örökké csobogó, tiszta vizével újra EGÉSZsÉGessé teheti a létezőket, kik hozzá fordulnak. Isten igája, a VALÓ **igazsága** és fÉNyé képes csak újra visszavezetni minket, szemÉJünk sötétjéből, a kárhozat poklából az égi EGÉSZsÉG fÉNyébe, a szelídség, EGY-ÉNünk iránti gyermeki bizalom, és alázat által.

A valódi katarzis csak akkor következhet be számomra, amikor belefáradtam, saját emberi énem terhébe. Amikor eljut arra a pontra, mind az elmém, mind a lelkem, hogy képessé váljak magamnak is bevallani végre, hogy: ELBUKTAM. Elbuktam hamis énem, a világról és a valóságról alkotott tévképzeteim súlya alatt. Porba zuhantam, és már hiába is állnék önerőmből fel, mert emberi énem úgyis csak azt lenne képes folytatni, tovább teremteni, amit eddig is teremtett, a hamis képzetek felhőjében. A hamis én, az Isten fÉNyét elzáró felhő, a hitelhárítás képzeteiben. Ezért fontos, és mindennél fontosabb **a hit**, amely **az Ős bizalom Mennyei Atyánk iránt**, aki Krisztusban, az EGYetemes Tudat fÉNyében kinyilatkoztatott az Örök Üdvösségben. Hogy lehetséges, és mindennél lehetségesebb, mindennél valósabb a kEGYelem azon emberi lelkeknek, kik önmaguk gyengeségeit, gyarlóságait felismerve, saját illúzióviláguk természetét meggyűlölvé vágynak, és mindennél jobban vágynak Isten dicsŐS EGének az örökkön örökké ragyogó fÉNyére, az Élet vÍZére.

Aki a valódi Antikrisztust nem másokban, nem MÁS OKban, nem kívül, hanem végre önmaga emberségének a gyökerében képes felismerni, az már benne van Isten kEGYelmében. Az a lélek, már rálépett az üdvösség ösvényére. Azt a lelket már kézen tudja fogni EGYetlen ÉNünk: Isten, és vissza tudja vezetni önMAGához Krisztusban, a minden VALÓ örök Forrásához. A hit, legyen bár mustármagnyi, Isten kEGYelme az, amely az Élet Vizével öntözve, hatalmas, pompás, örökké termő fává nőhet: Isten dics-ŐS-EGében!

És monda: Mihez hasonlítsuk az Isten országát? Avagy milyen példában példázzuk azt? A mustármaghoz, a mely mikor a földbe vettetik, minden földi magnál kisebb, És mikor elvettetik, felnő, és minden veteménynél nagyobb lesz és nagy ágakat hajt, úgy hogy árnyéka alatt fészket rakhatnak az égi madarak. Mk. 4, 30-32

12. A Szív bölcsessége

Mit ér a logika, ha nincs benne szeretet?
Mit ér a gondolat, ha a Szívnek látása nincsen?
Mit ér a ráció, az intelligencia, az ésszerűség,
Ha nincs alárendelve a Szív bölcsességének?

A Szív Bölcsessége maga Isten,
Kinek sem logika, sem, ráció, sem cselekedet
Semmit sem ér,
Ha nem az Ő SZERe lakik a Szívünkben.

13. Isten tisztító-SZERe

Hogy a létezésben megláthassam a VALÓ, igaz, SZERetetteljes, EGY és osztatlan szÉPséget, el kell jussak oda, hogy feltáruhasson bennem, az emberi elmém szemÉJessége által alkotott világom sivársága, önzősége, hideg kegyetlensége, beteges hamissága és Szívtelen SZERtelensége. Ez nem emberi érdem, hanem maga a kEGYelem, mely Isten valós, szelíd tisztító-SZERe: emberségemnek.

14. Vallomás

Ha azt kérdeznétek tőlem, mi az amit eddigi életemben cselekedtem, azt mondhatnám: semmit, semmi különlegeset. Ha bármi érdemlegeset tettem is netán, azt nem én, hanem Ő tette általam, így nincs tudomásom róla, hogy mikor, mit, hogyan és kivel cselekedtem. Valakinek és valaminek képzeltem sokáig magam, de senkivé és semmivé lettem. Ebben az ürességben láthattam meg azt is, az Ő kegyelemében, hogy mindÉNné és mindÉNkivé lettem. Láthatatlanná váltam minden emberi szemnek, megragadhatatlannak minden emberi elmének. De mindenki számára érezhetőnek, minden emberi valóságnál VALÓsabbá: **A Szívedben.**

15. A kEGYelem szikrája

Amikor Isten a kEGYelem szikrájával lángra lobbantja a Szívet, a *láng* minden hamisságát elemészt az elmének.

16. A Való mása, tamás vallomása

Tartozom minden, eme sorok jelen és jövőbeli Olvasóinak egy mindennél fontosabb vallomással. Isten kegyelméből 46 évet éltem a káprázatok világában, ahol jó ideje a szabadulást kerestem. Eme keresés útvesztőinek szellemi és lelki lenyomatai, a jelen írások előtt született könyvek. Azért voltak mindezek szükségesek, hogy Krisztus kegyelméből végül megérthessem, hogy minden szellemi erőfeszítés, ami a világ valóságának a megfejtésére és Az Igazság megismerésére irányul, önmagában elégtelen, sőt azzal a kockázattal járhat, hogy a megérkezetség illúziójában tarthatja a lelket, bár *valóban megérkezettnek sohasem éreztem magam*. Csak az Élet útján való járás, az örök megérkezetség. Elégtelen az intuíció, amely bár Isten közelségébe vezetheti a rá- és megézés által az embert, ha a szív és a lélek nem tud teljesen elmerülni Istenben. Nincs önmegváltás, de létezik ennek káprázata, amely az emberi elme világának hamis fényeivel kecsegteti a keresőt, nem egyszer elhítve vele, hogy Isten megismerhető a szemÉJes elmével, és ez a megfejtés egyenlő az Üdvösséggel, melyhez felismerések hosszú láncolata vezethet el. Bár kétségtelen, hogy a világban való bolyongás szükséges lehet bizonyos személyiség típusoknak, és főleg azon *tamáskodóknak*, akik az intellektusnak kiemelkedően fontos szerepet tulajdonítanak Isten VALÓságának megismerésében, azonban ez a törekvés, pontosan a folytonos kutakodás által marad, az elme általi jóllakottság elérhetőségének hamis, intellektuális illúziója által megtévesztve.

Míg az elme kutat, a Szív éhezik. A lényeg ilyen kegyetlenül őszintén foglalható össze, az intellektualizmussal kapcsolatban, amelynek az utóbbi évszázadokban egyre nagyobb fontosságot tulajdonítanak a filozófia, a teológia és a tudomány elefántcsonttornyaiba zárult entellektüellek. Ez az intellektus, Isten világát szétdaraboló, s ezáltal annak megismerését ígérő délibábja, amely csak a szemÉJem erőfeszítései által megkeményedett emberi énem hamis, mesterséges tápszere, Isten Élő Vize helyett, amelyben a Szív, és a Lélek valóban megelégtethet. Eme sorok írója, rengeteg felismerést kapott eddigi élete során az elméjében, az intuíció által, melyek Krisztus világosságában is vizsgálva, megállják a helyüket. Ám ezek ellenére sem voltak eme felismerések képesek, eme sorok íróját bebocsájtani az Isten Országába. Miért is? Azért, mert az elme útjain az ember, az emberi szemÉJesség a Krisztus fénye általi átvilágítás, a Tökéletességgel való szembesülés, Isten által irányított folyamata NÉLKÜL próbál meg bejutni a Mennyek Országába. Az elme által elképzelt Mennysorság természetesen feltárulhat így is, és ideig-óráig, az emberi elme erőfeszítéseinek köszönhetően el is hitetheti önmagammal, hogy ez már AZ, és benne is maradhatok már akár örökre. Ám ez az elme önáltatása, amire minden őszinte, magát és mást becsapni nem akaró lélek ráérez, saját lelki szomjúságában, amely hűen mutatja: mi is az én valóságom Istenben, az isteniben? Tényleg elközelített-e a Mennyek Országa itt, a Szívemben, a földi létezésben, avagy ez is csak egy újabb, talán még kegyetlenebb illúzió, melyet saját elmém épített számomra fel? Ha pedig figyelmünket őszintén, a saját szívünkben lévő érzésre, érzésekre irányítjuk, azonnal megkaphatjuk a választ Istenben. Eme sorok írója, végig érezte azt, hogy bármeddig is elemezheti a világ valóságát, vagyis azon tudattartalmait, amelyet ő a világ valóságának képzelt, eme elmélkedések soha nem fogják tartósan elbékíteni az ő szívét és lelkét Istenben.

Nem állítható ugyanakkor, hogy az eddigi tapasztalások feleslegesek voltak, hiszen végül Isten keGYelméből, az utóbbi időszak katartikus eseményeinek következtében, mindaz, amiről már az elme útjain betekintést nyert részben, végre feltárulkozott bennem. Eljutottam a „külső világ” egyre nyomasztóbb valóságának hatására ahhoz, a kritikus ponthoz, amely a szemÉJiség teljes kudarcának beismeréséhez, így annak megtöretéséhez vezetett, s amely állapotban a lélek végre felkiálthatott, felülvölthetett Teremtőjéhez, az Örökké-VALÓ ÉNjéhez, Istenhez, hogy SEGÍTS ÉG!

Eljutni ahhoz a ponthoz, hogy a halál – nevezetesen a fizikai test pusztulása, mint a jelenlegi emberi tudatállapot végének az óhajtása – már ezerszer kívánatosabbá vált, mint a jelen földi valóságban folytatható élet lehetősége, *a saját életemhez való ragaszkodás elengedését jelentette*. Ez az a tudatpont, ama bizonyos tű foka, amihez minden őszintén, Az Igazságot kereső lélek előbb vagy utóbb elérkezik. Itt tárulhat fel ugyanis a kEGYelem, születhet meg annak felismerése, hogy az emberi elme hamisságai mögött, ott ragyog Isten VALÓ fÉNye, aki Jézus Krisztusban nyilvánította meg MAGát eme földi létezésben, több ezer éve, s ezen tanítások bármely korban újjászülethetnek bárkiben, aki őszintén, minden emberi vágyánál mélyebben kívánja megismerni, a világ káprázata mögötti Örökké-VALÓ IGAZSÁGOT: ISTENT.

Ezen a ponton válik élő valósággá a tudatban és a Szívben, hogy igaz, amihez addig is eljutott az intellektus – bár a szívet nem elégíthette meg ezen felismerés – hogy az emberi elme nem léphet be a „hátsó ajtón” Isten Országába. Bármennyi emberi erőfeszítés is legyen eme próbálkozás mögött, bármennyi intuíció útján nyert kegyelmes bepillantás is Isten EGYetlenségébe: mindez még mindig az illúzióvilág része, ami az emberi én személyességét erősíti meg, amennyiben nem következik be a lélek katarzisa, Isten által VALÓ megtisztulása, és bebocsáttatása: a Mennyeek Országába. Egy hasonlattal élve olyan ez, mint amikor a gyermek, a kirakat üvegén át már látja, érzi, hogy bent mennyi kincs található, ami mind az övé lehet, de nem tudja megfizetni azt, mert azt képzei, – immár felnőtt gondolkodással – hogy azon kincsekért, amit kívülről lát, fizetnie kell, azokért a saját erejéből kell megküzdenie. A kirakat üvege – akár a gondolatai hálója – elválasztja őt attól, hogy bemehessen, és birtokba vehessen bármit, ami a szíve vágya. Ez egy tárgyas hasonlat, amely sajnos nem tökéletes, hiszen *a Mennyeek Országának a lényege az nem más, mint ama üdvösség állapota, amely nem tárgyak, nem földi kincsek birtoklásából fakad, tehát kondicionálatlan, így semmilyen emberi erőfeszítés, semmilyen cselekedet által nem érdemelhető ki, nem érhető el*. Ezért hazudik a szemÉJes elme, minden tekintetben nekem, amikor elhítenni igyekszik velem azt, hogy Isten kEGYelme egyéni érdem eredménye, hogy a Mennyeek Országába emberi erőfeszítés által érhető el, és nem Isten kEGYelmével. A világtörténelemben soha, egyetlen ember sem juthatott be a Mennyeek Országába, a saját emberi érdemei, saját elméjének elméletei által. Ahová így juthatunk be, az a Mennyeek Országának elme-másolata, intellektuális hamisítványa, mely létrehozásához az emberi elme rengeteg utat, módszert dolgozott ki, melyek aztán még masszívabb elme-illúzió börtönné váltak az azokat követő lelkek számára.

Isten, Jézus Krisztusban nyilvánította azt a tökéletességet, amelyre irányítva a figyelmünket, Isten kEGYelme által visszajuthatunk az emberi lény eredendő, istenben tökéletes és teljes állapotába: az Üdvösséghez. Ez azonban egy folyamat, amit csak az EGY és Örökké-VALÓ Istenre való, feltétel nélküli ráhagyatkozásban ismerhetünk meg. A gyermeki bizalom feléledése ez a Szívben, amikor az emberi elme leborul az Ő Teremtő VALÓja, Isten előtt, hogy a rész visszacsatlakozhasson az egészbe, a RÉSZegség állapotából visszajuthasson az EGÉSZsÉGbe: a Teljességbe, Istenbe. Ehhez emberi részről egyetlen feltétel szükséges, ez pedig saját intellektusunk törekeny végességének a felismerése, annak a belátása, hogy az emberi elme nem csak hogy nem képes felfogni és átlátni a Teljességet, de minden olyan ígéret, amely ennek illúziójával kecsgetti az embert eleve hamis, és kárhozatba vezet. Mert mi is a valódi kár-hozat? Az, hogy a lélek kárt vall, mert örökké kirekeszti őt a szemÉJes elme abból a tökéletességből, melyet nem az emberi okosság, nem az emberi intellektus kell megteremtessen, mert AZ már eleve adott, mindig is volt, és mindig is lesz, de csak a JELEN-VALÓságban ismerhető meg: s ez maga ISTEN, az Ő Tökéletessége, avagy a Mennyeek Ország, Isten Városa, melynek falai soha nem elmeltettek, mert örökkévalóak. Ez a mi Mennyei Atyánk EGY-HÁZa, a valódi „lakhelye” a mi emberi tudatunknak,

elménknek, lelkünknek és szívünknek.

Megvallom hát minden földi és égi testvéremnek, hogy a Mennyek Országába emberi erőfeszítés nem juttathat senkit sem be, s az elme útjai csak arra szolgálnak, hogy mind magunkat, mind másokat abból kirekesszenek. Megvallom hát mindenkinek, hogy az emberi égő-EGO, csak Isten kEGYelme által kaphatja meg a megtisztító, szembesítő és felemelő, Isten Boldogságába bebocsájtó adományokat, így tehát semmim sincs, amivel bárkinek dicsekedhetnék, s eme semmiségemben, eme kiüresedésben VAN ISTEN MINDENSÉGE. Megvallom nektek, kik talán most még kétkeltek, vagy elutasítjátok mindezt, ezen sorokat olvasva, hogy az elme nem találhatja ki Istent, mert mindaz, amit szemÉjem saját erőfeszítésében teremt istenné, isten képzetévé, az hamis, és érvénytelen. Istenhez ugyanis nem vezet, mert nem vezethet egyetlen út sem, amit az emberi elme teremthet, mivel Isten nem található az emberi képzetek birodalmában, s legfőképpen nem az elmében. Isten a Szívben lakik, Ő a Lélek, aki minden élő EGYetlen VALÓja, aki a kívül és a belül képzetein túl tapasztalható meg. Megvallom nektek felebarátaim, hogy Istenhez ugyanakkor számtalan ösvény vezet, de minden ösvény végül a Krisztusba torkollik, mert mindaddig az illúzió világában fut, ameddig Isten kEGYelme fel nem tárja, hogy „**Én vagyok, az Út, az Igazság és az Élet, senki sem juthat az Atyához, csak énáltalam.**” Ez az EGYetlen igazság amit tudni szükséges, minden további tévelygés elkerülése végett. Megvallom nektek, hogy Isten az EGYetlen VALÓság, amit és akit az emberi elme fel nem foghat, az emberi elme nem láthat meg a maga Teljes EGében, de akihez a Szívben mindnyájan bebocsájtást nyerhetünk. Csak a SZÍV az, ahol VALÓ az Ő Teljessége, és eme teljesség az Örökké-VALÓság ÉRZÉSében ismerhető meg, és élhető át az emberi létezésben is ugyanúgy, mint a mi igaz valóságunkban, az időtlenségben. Megvallom nektek, hogy ÉL, és mindennél ÉLŐBB az EGY, Örökké-VALÓ ISTEN, és Ő itt van mindannyiunk Szívében, akik képesek befogadni a Krisztus megvilágosító fényét saját szívükbe, hogy az Ő fénye eloszlathassa a szemÉJes elménk árnyjátékait, melyek illúziói elválasztanak minket Isten örök VAGYOKságától.

Én, a senki és semmi, megvallom mindennek és mindÉNkinek, hogy a végtelen SZER és Boldogság, Isten szavakon túli örök, változatlan lényege, melyben ha elmerül az emberi elme, akkor a Szív, a Lélek többé soha nem szomjazik meg. Megvallom, hogy emberi énem soha, semmit sem tett, mert nem is tehetett mindazért, hogy ezen megtapasztalások kEGYelemére méltó lehessen, s hogy ezen sorok azért íratlak le, hogy aki ezeket bizalommal olvassa majd el, az a szívében megérezhesse, hogy nincs egyedül a világban, mert Isten Országáa elközelített, minden olyan léleknek, ki eltelt a világ hamisságaival, és olthatatlan szomjat érez, az Örök Élet Vizére, Az Igazságra: ISTENre. Isten Lelkétől indítva, álljon itt eme tanúságtétel, hogy ÉL AZ ISTEN, és mindenki számára megismerhető az Ő kEGYelme, mely a lélek őszinte vágyában jelenik meg, az Élet Vizére. Krisztus VAL(L)Óban él, mert feltámadott, és minden szenvedő, minden elgyötört, minden IGAZSÁGOT éhező és szomjazó lélek képessé válhat arra, hogy Krisztussal az Isten Lelkében megtisztulva, maga is feltámadhasson az Örök Életre, az Örök Létre, visszatérve a Lét EGYetlen Forrásába, Isten Szívébe. Az elmének az elmében nincsen elnyugvása, ezért is kívánom mindenkinek, hogy az én szavaim váljanak semmivé, és Isten örök igéi legyenek számára MINDEN, mert valódi táplálékot, és vizet csak azok adnak a léleknek.

„Tamás pedig, egy a tizenkettő közül, a kit Kettősnek hívtak, nem vala ő velök, a mikor eljött vala Jézus. Mondának azért néki a többi tanítványok: Láttuk az Urat. Ő pedig monda nékik: Ha nem látom az ő kezein a szegek helyeit, és be nem bocsátom ujjaimat a szegek helyébe, és az én kezemet

be nem bocsátom az ő oldalába, semmiképen el nem hiszem.

És nyolcz nap múlva ismét benn valának az ő tanítványai, Tamás is ő velők. Noha az ajtó zárva vala, beméne Jézus, és megállta a közében és monda: Békesség néktek!

Azután monda Tamásnak: Hozd ide a te ujjadat és nézd meg az én kezeimet; és hozd ide a te kezedet, és bocsássad az én oldalamba: és ne légy hitetlen, hanem hívő.

*És felele Tamás és monda néki: **Én Uram és én Istenem!***

*Monda néki Jézus: **Mivelhogy láttál engem, Tamás, hittél: boldogok, a kik nem látnak és hisznek.***

Jn 20, 24-29 (Károli Gáspár fordítása)

17. Levél a Lélektől a léleknek

Az emberi lélek egy szikra Isten Lelkéből, más szempontból pedig egy lángnyelv az örök isteni Tűzben, így a mi lelkünk, a maga eredendően tiszta, makulátlan állapotában EGY Istennel, Őbenne van és létezik. De miért is van akkor az, hogy erre nem vagyunk tudatosak mindaddig, míg a kEGYelem által, Isten fel nem tárja a lelkünkben ennek a való igazságát?

Az emberi létezésben minden, amit a lelkünkkel átélünk, az egy-egy tudatállapot. Létezik az *emberi tudat*, amiben megjelenik az *emberi elme*, és a gondolatok sokasága, a gondolkodás, érzékelés következményeképpen. A tudat az a megfoghatatlan, láthatatlan, ám minden valóságot, és minden valóság tapasztalhatóságát magában foglaló *isteni lényeg*, amiben a világ, a valóság, a valóságunk, az érzéleteink, az ezekből fakadó benyomásaink, gondolataink, érzéseink, érzelmeink megjelennek. (Az örök isteni tudat az emberi agy nélkül is létezik, az agyat csak használja, amint a lélek a testet. Az emberi tudat Isten tudatának, az EGYetemes Tudatnak a része. Az emberi valóság tehát egy rész isten EGÉSZében.) De ha nem lenne lélek, ugyan már hogyan érezhetnénk mindezt, hogyan lehetnénk tudatosak például a saját létezésünkre? Mert – és ez nagyon fontos – életünkben legelőször is csecsemőként, egészen kis gyermekként átÉREZZÜK, és NEM TUDJUK még, hogy Ki és Mi VAGYUNK. Gyermekként előbb van jelen mindennél, minden nemű gondolatnál és gondolkodásnál, azaz logikai absztrakciónál, a saját létezésünk elvitathatatlan, és mindennél magától értetődőbb érzése. Az egóval csak később azonosulunk. Figyelj csak meg egy gyermeket, egy kis gyermek szemeiben még ott van egyfajta tiszta üresség, mert még nem látod benne a kialakult emberi egót, amivel **a lélek, a mi halhatatlan isteni lényegünk**, csak később fog egybeforradni. Az emberi szemÉJ, az egy folyamat során jelenik meg, épül fel, és azonosulunk vele.

Mi is az egónk? Egy rakás gondolat és érzés, emlék, benyomás, amit magunkként azonosítunk, amivel mi azonosulunk, és ami folytonosságot ad az emberi identitásunknak. De ez valójában nem a mi lényegünk, csak erről lassan elfeledkezünk. Tehát te valójában nem a test vagy, mert az halandó, az csak a „ruha”, az a ruha, amellyel aztán később egyé válunk, és összetévesztjük, azonosítjuk vele magunkat. **Te a halhatatlan Lélek vagy!** A halálban levetjük ezt az emberi test-elme ruhát, de ami megmarad, mert örök, és halhatatlan, az a Lélek. A lélekben visszük tovább az összes földi élményt, benyomást, tapasztalást, és a cselekedeteink gyümölcseit, legyenek azok bármilyenek is. A halálban megszűnik számunkra mindaz, ami a test, és a testhez kötődik, tehát a földi világ is, és átkerülünk a örökkévalóságba, ahol a tér és az idő, amint azt itt a földi létezésben ismerjük, már nem létezik. Azonban a tudat nem szűnik meg, pusztán az, amit emberi tudatnak hívunk, mert az emberi tudat, az az egóhoz tapad, azaz a test-elme pároshoz, amivel azonosul a lelkünk. Tehát a tudat Istenben örök, akár a lélek, és ez a két dolog valójában nem szétválasztható. De akkor miért két fogalom, és miért tűnik szétválaszthatónak?

A tudat és a lélek Istenben és az örökkévalóságban EGY, azonban az Istenben megnyilvánuló világban, a kettőségek világában egymástól látszólag megkülönböztethető dolgok. Azonban ez csak egy illúzió, amit az emberi elme hoz létre. Az emberi elme illúzióvilága az, ami aztán elválaszt minket Istentől, és elhiteti velünk, hogy Isten valahol „kívül van”, és semmi közünk hozzá, továbbá valamilyen módon meg kell találnunk Őt. Ez az emberi elme számára igaz, de Isten számára hamis valóság. Ugyanis az igazság az, hogy *emberként eleve Isten száll alá, Isten nyilvánul meg, Isten nyilvánítja meg magát*, akárcsak bármilyen teremtményben a létezésben. Tehát én, az ember hiába keresem Istent mindaddig, ameddig Istent valamilyennek, például ember formájúnak képzelem, vagy bármilyen attribútummal ruházom fel. Mert **Isten nem valami és valaki, Isten túl van az**

emberi elme képzelein. Istent ezért nem lehet elképzelni! De sokan megpróbáljuk ezt, és ez az a csapda, amit az elme hoz létre. Ugyanis ha Istent valamilyennek képzelem, akkor én a továbbiakban már ezt a képzetet fogom keresni, és meg is találhatom majd azt valószínűleg. Ez azonban tévedés, mert így csak a saját elmém börtönébe kerülök, és azt hiszem, megtaláltam Istent. Isten ugyanis nem egy KÉPzet, nem lehet Őt elképzelni. Mert *Isten VALÓja az A LÉLEK, és a lélek megfoghatatlan, nincs formája, nem fogható fel a mibenléte az emberi elmének.* A Lélek Isten, és a Lélek az, ami mindent és mindenkit megelevenít. Ezért a helyes megközelítés nem az, hogy én, az ember rátalálok Istenre, mert ameddig Istent valamilyennek, vagy valakinek képzelem, addig csak egy elmém által kreált képzeletbeli valóságra találhatok rá, s becsapom magam. Az emberi elme eme súlyos képzeleteinek függönyét CSAK ISTEN képes áttörni, tehát **a helyes megközelítés az: hogy ISTEN TALÁL MEG MINKET**, de ez is csak idézőjelben értendő, mert Neki nem kell keresnie bennünket.

Még pontosabban, az isteni kegyelemben az történik, hogy Isten felfedi önmaga lényegét, az emberi szívben, az emberi lélekben. Ezért **Istent nem lehet látni, csak a szívben, az érzésben tapasztalni.** Például a nagy misztikusoknak, voltak látomásaik. De mindegyik tudta, hogy nem azokban a képekben volt az elsődleges lényeg, amit a lelki szemeikkel az adott állapotban „láttak”, hanem abban, amit a SZÍVükben, a lelkükben ÉREZTEK. Ezért *ha azt akarjuk, hogy Isten szólni tudjon hozzánk, elsősorban a belső CSENDet kell megismerjünk, arra kell törekednünk.* Mert az elménk, a gondolataink zajától, nem tudjuk meghallani Isten szólítását, ébresztését. Ezt a szelíd érintést, csak a SZÍV csöndjében érezhetjük meg. Ezért mondta Krisztus, hogy mi ne úgy imádkozzunk mint a szószaporító pogányok, vagy a farizeusok, akik azt hiszik, minél többet jár a szájuk, Isten annál többet fog adni, vagy figyelni rájuk. Isten már akkor tudja, mire van szükségem, mielőtt megszólalnék. (Mindentudó) Tehát *a valódi ima lényege az, hogy belül, magamban, legbensőbb szobámban tudok-e figyelni Isten szavára, sugallataira, érintésére, JELEN-LÉTÉre?* Mert Isten valódi lényege felfoghatatlan az elménknek, de teljesen és tökéletesen átélhető a szívünkben. Ott érezhetjük át azt, hogy mi valójában EGY vagyunk vele, mert tulajdonképpen rajta kívül SENKI ÉS SEMMI SINCS! Tehát minden létező Benne van, azonban minden létező, a saját egyediségében, szabad akaratában, látszólag el van különülve Tőle. Ennek a megtapasztalása, megértése csak Isten kegyelmében lehetséges. Ez misztérium, amit csak Isten Szent Lelke tárhat számunkra a Szívünkben fel.

Embertársam! **Isten örök, él, és a Te szívedben található!** Mi szükség lenne hát az én emberi okoskodásomra, hogy felfedezhesd? Neked forró drótod van a Krisztusban, és Isten Szent Lelkében az Istenhez. Használd ezt őszinte, gyermeki bizalommal!

„Bizony mondom néktek, ha meg nem tértek és olyanok nem lesztek mint a kis gyermekek, semmiképpen nem mentek be a mennyeknek országába.”

18. Néhány szó a Pokolról az Isten országának a fÉNyében

A Pokol, az emberi lényként tapasztalható **lélek és tudatállapot**. Ez az Istentől (EGY-ÉN, ÉN-VALÓ) való lelki és tudati elszakadtságunkban jön létre, és a téves gondolkodás, a hamis képzeink, érzéseink, érzelmeink és a helytelen cselekedeteink által születik meg BENNÜNK. Tehát a pokol eredendően nem egy hely valahol, hanem egy nagyon is elevenen tapasztalható ÁLLAPOTa a léleknek, (kár-hozat, vagyis kárt hozunk magunkra) amikor is bezárulunk saját bűneink (kár-hozottságunk) következményeibe. Természetesen a világban is jelen van a Pokol, pont ennek következtében, hiszen a világ emberi valósága tulajdonképpen az emberek gondolatainak, érzéseinek és cselekedeteinek az összessége. Amennyiben Isten keGYelmében nem tisztulunk meg itt, a jelenvalóságban attól a lelki pokoltól ami bennünk van, úgy tovább visszük azt magunkkal a halálban a halálon túli létbe. Hisz a halálban csak a testet vetjük le, de a lelkünkben ott marad minden, és átvisszük azt a „túlpartra”. De Krisztus mit is mondott ezzel kapcsolatban?

„Megkérdetvén pedig a farizeusoktól, mikor jó el az Isten országa, felele nékik és monda: Az Isten országa nem szemmel láthatólag jó el. Sem azt nem mondják: Ímé itt, vagy: Ímé amott van; mert ímé az Isten országa ti bennetek van.” Lk. 17, 20-21

Mit jelent ez akkor megfordítva? Azt, hogy a Sátán, a démonok, az Antikrisztus országa is bennünk van, ami maga a Pokol! Tehát a gonosz nem „kívülről” támad meg minket, nem kívül van, hanem belül, és belülről vetül ki a világba, azaz kívülre is. A valódi pokol nem más, mint a fájdalmas elszakadtság Istentől, az emberi tudatlanság, a szeretetlenség, az önzés, az istentelen, pusztító vágyak, törekvések, az erőszak, a kegyetlenség, a részvétlenség, a gyűlölet stb. által, bennünk létrejövő ÁLLAPOT. Ettől képes megváltani minket Isten, az Ő kegyelme által ITT és MOST, az Ő JELEN-VALÓságában, a Krisztus tanításai által megismerhető *isteni igazságban*, és legfőképpen a feléje fordított Szívünkben, vagyis belső és külső figyelmünk teljes Őrá (Isten, EGY-ÉN, ÉN-VALÓ) való irányításában. Ez az emberi szabad akarat átadását jelenti Isten kezébe, enélkül ugyanis mindez nem történhet meg. Ekkor ugyanis Isten megajándékoz bennünket a Békével, majd – minden ember saját egyéni útjának megfelelően – fokozatosan feltárja az Élet igazságait nekünk és bennünk, szembesítve minket saját hibáinkkal, vétkeinkkel, tévképzeinkkel, azaz a hamis énünkkel, végül megtisztít bennünket és önMAGába emel. Így, lassan az emberi lélek leveti magáról az Istentől való elszakadtságában magára vetetett téves „ruháit” a bűnöknek, a vétkeknek, és új köntöst kap, Istenben. Ez nem más, mint Krisztus makulátlan, patyolattiszta Lelkének a Köntöse, amely Isten végtelen, és feltétel nélküli SZERetete, az EGY és EGYetlen igaz GYÓGY-SZER, ami táplálhat és EGÉSZsÉGessé tehet bennünket.

A Sátán nem más, mint a hamis képzeinkből, tévedéseinkből, érzéseinkből, saját, élő lelkünkre kövült emberi egónk, a hamis énünk. Ez teszi beteggé, majd tetszhalottá lassan a lelket, a sok szenvedésben, hamis KÉPzetben, KÉPzelgésben és az elme és a lélek tévelygéseiben. **A Sátán nem egy konkrét entitás**, de képes valós létezőként megnyilvánulni bennünk, és általunk az emberi valóságban. Emlékezzünk, amikor Krisztus negyven napot böjtölt a pusztában, a böjt végén megkísértette őt a Sátán. Ez azonban nem kívül, hanem belül, Jézusban (Krisztus emberi énjében) történt meg. Vagyis a nehéz böjt után, Krisztust az emberi egója megkísértette arra, hogy Istentől kapott erejét, hatalmát, világi, önző, egyéni célokra használja fel. Hatalmat és gazdagságot kínálva fel, vagyis mindazt, amitől eltévelyedik és lassan megmérgeződik az Istentől elszakadt lélek. *Ám Krisztus azért tökéletes, mert teljesen Istenben lévén, az Atyával EGYbeforrva legyőzte a saját*

emberi egóját: az Atya erejével. Ez a szemÉJes én feletti tökéletes uralmát jelenti a szemÉJünk felettinek, azaz EGY-ÉNünknek, az Atyának, más szóval Istennek. Hiszen Krisztus isten-ember volt: Jézus Krisztus! Jézus volt az emberi személy, az ember, míg a Krisztus pedig az örök Isten, a halhatatlan tökéletes Lélek és isteni Tudat! Ez hatalmas misztériuma a létnek. A Sátán tehát minden ember saját, személyes, saját magunkat Istentől elszakító hamis emberi énje. Ennek a hamis emberi énnak kell meghalnia, azaz megtisztulnia Istenben, de már itt, a földi létezésben, hogy lelkünk VALÓja Istenben megelevenedhessen, és a lelkünk üdvözülhessen. Ez az ember számára azt jelenti, hogy az emberi én kezéből, az irányítás visszakerül az EGY-ÉN, Isten kezébe. Lemondani az emberi én dicsőségéről, meghalni a hamisság képzeteinek, és feltámadni a VALÓ, EGYetlen Igazságában: Atyánkban, Istenben. Ez az emberi lény igazi, valódi megdicsőülése Istenben, a létezésből az Örökké-VALÓ, tiszta, romlatlan, ragyogó, önmagától fénylő Lét boldogságába való visszatérése, az örök, halhatatlan, emberben lakozó isteni Léleknek.

„Valaki igyekezik az ő életét megtartani, elveszti azt, és valaki elveszti azt, megeleveníti azt.”

Lk. 17, 33

19. Egzorcizmus és pszichoanalízis helyett A gadarai megszállott története

„És menének a tenger túlsó partjára, a Gadarenusok földére.
És a mint a hajóból kiméne, azonnal elébe méne egy ember a sírboltokból, a kiben tisztátalan lélek volt,
A kinek lakása a sírboltokban vala; és már lánczokkal sem bírta őt senki sem lekötöni.
Mert sokszor megkötözték őt békókkal és lánczokkal, de ő a lánczokat szétszaggatta, és a békókat összetörte, és senki sem tudta őt megfékezni.
És éjjel és nappal mindig a hegyeken és a sírboltokban volt, kiáltozva és magát kövekkel vagdosva.
Mikor pedig Jézust távolról meglátta, oda futamodék, és elébe borula,
És fennhangon kiáltva monda: Mi közöm nékem te veled, Jézus, a magasságos Istennek Fia? Az Istenre
kényszerítelek, ne kínozz engem.
(Mert ezt mondja vala néki: Eredj ki, tisztátalan lélek, ez emberből.)
És kérdezé tőle: Mi a neved? És felele, mondván: Légió a nevem, mert sokan vagyunk.
És igen kéré őt, hogy ne küldje el őket arról a vidékről.
Vala pedig ott a hegynél egy nagy disznónyáj, a mely legel vala.
És az ördögök kéri vala őt mindnyájan, mondván: Küldj minket a disznókba, hogy azokba menjünk be.
És Jézus azonnal megengedé nékik. A tisztátalan lelkek pedig kijövének, bemenének a disznókba; és a nyáj
a meredekről a tengerbe rohana. Valának pedig mintegy kétezeren; és belefúlának a tengerbe.
A kik pedig őrzik vala a disznókat, elfutának, és hírt vivének a városba és a falvakba. És kimenének,
hogy lássák, mi az, a mi történt.
És menének Jézushoz, és láták, hogy az ördögös ott ül, fel van öltözködve és eszénél van, az, a kiben a
légió volt; és megfélemlének.
A kik pedig látták, elbeszélék nékik, hogy mi történt vala az ördögössel, és a disznókkal.
És kezdék kérni őt, hogy távozzék el az ő határukból.
Mikor pedig a hajóba beszállott vala, a volt ördögös kéré őt, hogy vele lehessen.
De Jézus nem engedé meg néki, hanem monda néki: Eredj haza a tiédhez, és jelentsd meg nékik, mely
nagy dolgot cselekedett veled az Úr, és mint könyörült rajtad.
El is méne, és kezdé hirdetni a Tízvárosban, mely nagy dolgot cselekedett vele Jézus; és mindnyájan
elcsodálkozáznak.” Mk 5, 1-20 (Károli Gáspár fordítása)

A fenti történet három változatban is szerepel a szinoptikus evangéliumokban. A mai kor emberének az „Ördögűző” vagy „A rítus” c. film juthat eszébe, és mindazon félelemkeltő, spiritizta miszticizmus, amit a hivatalos kereszténység a démonok, ördögök, a Sátán nevében hordoz magával, majd kétezer éve. A Katolikus Egyházban, erre külön „szakosodott” papok is vannak kinevezve, akik különleges képzést kapnak egzorcizálásra – állítólagosan Rómában – bár hétköznapi ember, ilyen papokkal bizonyosan, soha életében nem fog találkozni. Nem szándékom a valláson belül kialakult ördögűzési rítussal kapcsolatos dolgok boncolgatása, hanem egy teljesen

más jellegű megvilágításból szeretném megvizsgálni a fenti történetet.

Jogos és nagyon is helyénvaló meglátás az, hogy ha valaki megtekinti például a fent említett filmeket – melyek nyilvánvaló propaganda céljukról most nem ejtünk szót – felmerül benne konklúzióként, hogy *aki Istenben hisz, a fentiek alapján hinnie kell a Gonoszban*, a tisztátalan lelkekben, a Sátánban is automatikusan. Az ördögűzés, azaz a tisztátalan lelkek Jézus általi kiűzése a történetben felettébb hátborzongató, a huszonegyedik századból tekintve. Egyrészt feltételezi azt, hogy léteznek olyan lelkek, melyek a test „hivatalos lakója”, azaz a lelkünk mellett „albérlőként” lakhatnak a testünkben, illetve „főbérlővé” válva, teljesen hatalmába kerítik az embert, aki így elveszti a szabad akaratát, másrészt, hogy ezen „*tisztátalan lelkek*”, *entitások kívülről hatolnak az emberbe*, tehát valamiféle szellemi, azaz test nélküli létezési tartományban léteznek, ahonnan „honfoglalósdit” képesek játszani. Ez már önmagában is eléggé félelmetes ahhoz, hogy a fenti bibliai történettel egyetemben az emberben elhintse, a láthatatlan világ, ismeretlen szféráinak lakói, azaz a démonok iránti hit magvait, és az ebből fakadó félelmeket. Tovább menve ugyanakkor megerősítik, és megalapozzák azt a hiedelmet, hogy a „gonosz” kívülről képes behatolni az emberbe, birtokába venni azt, és irányítani úgy, hogy többé az emberi lény nem ura már önmagának.

Az *ördögösség mai modern megfelelőit* a pszichológia és a pszichiátria taglalja, a pszichés betegségek kézikönyveiben. Azonban ezt a megközelítést sem szeretnénk tovább mélyíteni, mert amint látható, ezen „tudományok” sem tudnak sok érdemlegeset kezdeni azzal a jelenséggel, amikor valaki ténylegesen beteg, vagy súlyosan beteg jeleit mutatja, egyfajta megszállottságnak, őrületnek, mentális-lelki betegségnek. Mert a fenti történet szempontjából először is tisztáznunk kellene, magának az *ördögösségnek a fogalmát*, ami önmagában véve nem egy egzakt, tudományos fogalom, amiként nincs is megfelelője ennek, a tudományos megközelítésben, mivel túl tág valami, amibe rengeteg minden beleférhet. A bibliai történet alapján, amely nem szolgáltat túl részletes „kórképet” a garadai megszállottal kapcsolatban arra juthatunk, hogy egy mentálisan és lelkileg teljesen beteg, az önpusztítás állapotába jutott emberről lehetett szó, aki az őrület nyilvánvaló jeleit mutatta. „...*azonnal elébe méne egy ember a sírboltokból, a kiből tisztátalan lélek volt, a kinek lakása a sírboltokban vala; és már lánczokkal sem bírta őt senki sem lekötni. Mert sokszor megkötözték őt békókkal és lánczokkal, de ő a lánczokat szétszaggatta, és a békókat összetörte, és senki sem tudta őt megfékezni. És éjjel és nappal mindig a hegyeken és a sírboltokban volt, kiáltozva és magát kövekkel vagdosva.*” Durva kifejezéssel azt mondhatjuk, hogy egy valódi, kötözni való bolonddal volt dolga Jézusnak. Hogy ezt a mai „tudomány” minek diagnosztizálná, azt inkább rábízzuk az illetékesekre.

Sokkal fontosabb a fenti történet szempontjából az, hogy ezt a megszállottat, a benne lakó tisztátalan lelkek Jézushoz hajtották, és *megvallották, hogy ő a magasságos Isten fia*. Ez azért is érdekes, mivel Jézust sokan, sokféleképpen tartották életében, és sok ideig az ő istensége, még saját tanítványai előtt sem volt teljesen világos, és csak a földről való távozása után világosodott a számukra is meg sok minden, a Lélek által. Eme ember esetében azonban a benne lévő „*tisztátalan lelkek*” nem csak hogy Jézus elébe mentek a gazdatestben, hanem még meg is vallották az istenségét. Ez azért is különös, mivel a történet további részéből egyértelműen kiderül, hogy ezen tisztátalan lelkek egyáltalán nem vágytak arra, hogy elhagyják a gazdatestet, ami a kiűzésükkor történő alkudozásból válik világossá. „*Légió a nevem, mert sokan vagyunk. És igen kéré őt, hogy ne küldje el őket arról a vidékről.*” Tehát – mai fogalmak szerint – egyfajta tudathasadásos állapotban lehetett az az ember, akiben a „*tisztátalan lelkek*” lakoztak, a történet alapján. Ezek a

lelkek teljesen átvették az irányítást a gazdatest felett, és a benne „jogosan” megtestesült gazdalélek, háttérbe szorult az irányításban. Ha így közelítjük meg a helyzetet, akkor azonban paradoxon áll fenn.

Ha ugyanis elfogadjuk, hogy egy emberi lény, aki tulajdonképpen spirituális értelemben nem egy test, akinek lelke van, hanem EGY LÉLEK, akinek teste van, akkor hogy lehetséges, hogy ugyanazon testben még további lelkek is „lakhassanak”? Mert ha ez lehetséges, akkor ebből az következik, hogy adott esetben, az emberi szabad akarat ellenére, azt nem tisztelve, az ember felett olyan erők nyerhetnek befolyást, amelyek „kívülről” hatolhatnak be úgymond, birtokba véve a testet. Azonban mivel az emberi lény elsősorban LÉLEK, úgy egy testbe, hogyan hatolhatna be több, különböző „tisztátalan lélek”, akárcsak „albérlőnek” is, ha ezt a test tulajdonosa, azaz a „főbérlő”, az emberi lény igazi lelke ezt nem engedi meg? Akkor ez azt jelentené, hogy az emberi lény bármikor ki lehet téve „külső entitások” támadásának, és adott esetben ugyanazon testen kell osztoznia, nem kívánatos „albérlőkkel”, nevezetesen „tisztátalan lelkekkel”.

Ez a történet tehát rengeteg kérdést vet fel. Először is azt sugallja, hogy az ember kívülről megszállás alá kerülhet, más, ismeretlen lelkek, azaz entitások által, amelyek felett aztán nem tud hatalmat gyakorolni, míg azok azonban igen őfelette. Másodsorban ezzel párhuzamosan feltételezi azt, hogy létezik egyfajta láthatatlan szellemvilág, amely itt a földön tevékenykedik, és amely képes hatalmába keríteni embereket, ám ezen „tisztátalan lelkek” az isteni akarat és erő által kiűzhetőek, azaz az ilyen „tisztátalan lelkek” által okozott betegség, amit ördögösségnek neveznek, felszámolható. *Az ördögűzés tehát ezen a történeten alapul*, és ennek a misztériuma ez által van életben tartva bibliailag. Így már egyre inkább megalapozottá válik a démonok, a tisztátalan lelkek, a Sátán és a Pokol világa, amelytől csak külső tekintély, nevezetesen egy Isten nevét használó gyógyító, ördögűző képes csak megszabadítani bennünket. Minderre pedig a bibliai történet biztosít megkérdőjelezhetetlennek tűnő alapot. Azonban mi van, ha eme történetnek más a valódi jelentése, és olvasata?

A bibliai történetek hitelességét illetően, sohasem az emberi okoskodás adja meg a választ, hanem Isten Lelke, amely nem betűkben lakozik. Nem szabad ugyanis elkövetnünk azt a hibát, hogy a betű foglyaivá válva, kétségbeesetten próbálunk meg kimagyarázni dolgokat annak érdekében, hogy például felmentsük magunkat a „külső gonosz”, a kívülről belénk szálló „tisztátalan lelkek”, a démonok, ördögök, a Sátán nevében. Mindez a vallás tartozéka, amelyben az Isten – Sátán tengelyen zajlik minden, mintha a minden polarítások felett létező EGYetlen VALÓnak, bármilyen valódi, önmagától, önmagában létező ellenpólusa lehetne, például démonok, ördögök, Sátán képében. Kétségtelen, hogy a világunkban különös betegségek voltak jelen, már Krisztus korában is, akárcsak a jelen korban. Rengeteg ördögös jár-kei a mai metropoliszok utcáin, akikre ráillene *a gadarai megszállott lelkiállapotának a leírása*. A valódi kulcs pedig itt van a történetben. Mert **az emberbe nem kívülről költöznek be „tisztátalan lelkek” mint entitások, hanem bizony ezek a mi elménk gondolatai és a lelkünk érzelmei által ölthetnek testet, abban az emberi létezésben, amit emberi lényként tapasztalunk, mint LÉLEK**. A bibliai történet tehát úgy tűnik, hogy erősen fel van nagyítva, mely által továbbra is igazolni lehet, a démonok, az ördögök, a tisztátalan lelkek, a Sátán létezését, de olyan módon, mintha annak semmi köze sem lenne az emberi tudathoz, elméhez és főleg lélekhez. Ez pedig tulajdonképpen az okkultizmus, és a szellemvilág, a spiritizmus határára tereli a figyelmet, amely aztán megalapozza azon praktikákat, melyet a kereszténység egyes intézményesített ágai gyakoroltak az emberek felett, kísértetiesen hasonlóképpen, a mai modern pszichiátria módszereihez. Mit is jelent ez? Azt, hogy a régebbi korokban, nem átválva Jézus

Krisztus nevét felhasználva, a fenti történet alapján, bárkit ördögösnek, „tisztátalan lélektől” való megszállottnak bélyegezhetek, és kirekeszthettek a társadalomból, ha bizonyos egyházi, társadalmi, hatalmi érdekek azt megkívánták. (A modern pszichiátria részben ugyanerre a gyakorlatra lett felhasználva, az új korban, például a másként gondolkodók kiiktatására.)

Mi lehet akkor a valóság alapja a fenti történetnek? Létezik-e olyan okkult, démoni világ, amelyből visszatérhetnek lelkek, és teret foglalhatnak maguknak egy emberi létezőben, avagy mindez csak téves értelmezés, és leginkább félreértelmezése a valódi Evangéliumnak, annak az üzenetnek, mely szerint „Isten Országá ti bennetek van”, így a „démonok” és a „tisztátalan lelkek” sem „kívülről” kerülnek belénk? Mi a helyzet akkor a disznókba űzött „tisztátalan lelkekkel” és egyáltalán mit is érthetünk „tisztátalan lelkek” alatt? Valamiféle kárhozott lelkeket, akik itt rekedtek a Földön, avagy Isten eleve teremtett „démonokat”, hogy az emberek azok által kísértessenek? Ahogy szaporodnak a kérdések, úgy válik egyre tarthatatlanabbá a helyzet, a mi VALÓ, Mennyei Atyánk igazságával kapcsolatban. Mert aki megismeri a VALÓ Igazságát, Istent, az pont a Lélek által átéli, megéli a megszabadulást: saját belső „démonaitól”, azon „tisztátalan lelkektől”, mindazon bűnöktől, vétkektől, bűnös hajlamoktól, azaz tudati-lelki tisztátalanságoktól, amelyek bennünk léteznek, s képesek egy teljesen önálló személyiségként, *alter-egó*ként, azaz pontosabban **hamis énként** eltakarni a saját LELKÜNKET, amely által az ördögösség, sokkal szubtilisabb állapotaiban élhetjük, akár az egész életünket is, amennyiben a valódi megtérésben, azaz Isten általi szabadulásban „ki nem űzetik” az a bizonyos „Légió” belőlünk!

Tehát *a fenti történet valódi jelentése belső, és nem külső*. Ha szó szerint értelmezzük azt, akkor teljesen tévútra juthatunk, és az egész történet felhasználható arra, hogy valamiféle külső gonosz léte folyamatosan igazolva lehessen, ezzel párhuzamosan fenntartva az emberi tudatban, elmében és léleekben: A HÁRÍTÁS mechanizmusait. Ahol ugyanis külső ellenség van, egyfajta kívülről beható „kár és kórokozó”, ott mindig lehetőség nyílik a háritásra, azaz saját felelősségünk külső tényezőkre való áttolására. Sajnos a kereszténység a fenti történet miatt is, pont eme mechanizmus áldozatává vált, amely aztán az ördögűzés intézményesített formáiban torzult még inkább el, és vitt tévútra megszámlálhatatlanul sok lelket, azt hitetve velük a fenti történet alapján, hogy létezik a külső ellenség, melytől csak egyfajta külső rítus, azaz az ördögűzés szabadíthat meg embereket. Kétségtelen, hogy emberi lények, saját belső „démonaik” foglyiként, nagyon is hasonlatosan viselkedhetnek a biblia történet megszállottjához. Ebből azonban nem az következik, hogy „kívülről” lettek megtámadva, és leuralva, „tisztátalan lelkek által”, amelyeket ha kiűzünk Krisztus nevében, akkor az illető mindennemű belső út, mindennemű Isten KEGYelme által történő belső szembesülés nélkül, automatikusan megtisztulhat.

A legnagyobb probléma a biblia történeteivel kapcsolatban az, hogy ameddig szó szerint próbáljuk meg értelmezni azokat, könnyen szakadékba juthatunk általuk. „A betű megöl, a lélek megelevenít”, és ez a fenti történetre is érvényes. Ne feledjük, hogy ezeket a történeteket nem szabad a betű szellemében olvasni, továbbá azt sem, hogy ezeket nem Krisztus jegyezte le, tehát sok pontatlanság is lehetséges, továbbá dolgok felnagyítása, amely a történetek csodaszerűségét, Krisztus isteni hatalmát volt hivatott felnagyítani, kiemelni. A fenti történetben az is elgondolkodtató, hogy miért kellett kétezer ártatlan sertés elpusztuljon, ami ókori mércével, egy nagy közösség vagyona is lehetett, továbbá érthetően megrökönyödést, és inkább csak félelmet válthatott ki mindez a szemtanúkból, amiként aztán a helyiek kérték is Jézust, hogy hagyja el a vidéküket. Az is logikai ellentmondás, hogy egy megszállott, aki „tisztátalan lelkek” befolyása alatt állt, miért ment Jézus elé saját akaratóból, mert hogy ha a démonok uralták, azoknak viszont mi érdeke lett volna kiűzetni

magukat Jézus által, a „lakhelyükről”? Ezek kényes kérdések, és a fenti történet sajnós, a betű szerinti értelmezésben inkább alkalmas a démonokba, a szellemvilágba, az okkultba való hit és félelem megalapozására, mintsem a valódi krisztusi üzenet alátámasztására, és terjesztésére.

Nem az a probléma ugyanis, hogy léteznek-e vagy sem „tisztátalan lelkek”, hisz megfelelően értelmezve nyilvánvalóan léteznek, csak nem kívül, hanem belül. *Mert én magam vagyok telve „tisztátalan lelkekkel”, azaz olyan hajlamokkal, késztetésekkel, megszállottságokkal, téves mentális és pszichés képzetekkel, melyek képesek elválasztani, a hamis én képzetében saját ÉN-VALÓmtól, azaz Istentől önmagam, továbbá képesek az elme által a lelket, majd a testet is megbetegíteni, akár a legfélelmetesebb külső jeleket is produkálva, akárcsak a gadarai megszállott esetében.* Az is nyilvánvaló, hogy **ebben az esetben csak az isteni kEGYelem képes megszabadítani, azaz a „külső szabadító”, a Krisztus, a lélek gyógyítója és mestere.** Megfelelően értelmezve a fenti történet valódi belső magvát, ami csak a Lélek világossága által tárulhat fel bennünk, érthetővé válhat, hogy egy nagyon is életszerű emberi helyzet lett becsomagolva és kiszínezve, azonban ennek betű szerinti értelmezése hatalmas károkat okozhat, és okozott is, ami jó látható a régi és az új kereszténység történetében egyaránt. Ez a történet az alapja a római Egyház egzorcionista gyakorlatainak, amely azon nézeten alapul, hogy az ember külső, kívülről származó „tisztátalan lelkek” által megszállottság alá kerülhet, s ugyanezen gyakorlatot használják jelenleg az emberek okkult, spiritiszta befolyásolására bizonyos neoprotesztáns szektákban is, hatalmas tömegeket tévesztve meg, s elfedve mindezzel a valódi krisztusi örömhírt, üzenetet.

Ha a „tisztátalan lélek” alatt olyan képzeteket, olyan szellemiséget, olyan érzelmi eltévelyedettséget értünk, amely a minket körülvevő világból kerül be a tudatunkba, az elménkbe majd a lelkünkbe, akkor létezik a „külső gonosz”, a démonok világa. Azonban fontos annak megértése, hogy ez a „külső” világ, soha nem csak külső, mivel ez is az én emberi tudatom által, az én emberi elmém és a lelkem valósága által tud gyökeret verni bennem, mint létezőben, és így tud csak hatni mind saját magamra, mind általam visszacsatolásként a külsőnek érzékelt világra. *A világban lévő eszmék, a hitek, a vallások, a dogmák, tézisek, nézetek, axiómák, izmusok és még sorolhatnánk: mind-mind „tisztátalan lelkek”, „tisztátalan szellemek és szellemiségek” lehetnek a számomra, amelyek a hatalmukba keríthetnek, súlyosabb esetben pedig a megszállottság legszélsőségesebb tudat és lélekállapotába is hajszolhatnak engem, a kárhozottság állapotába taszítva a lelkem.* Ez az az állapot, amelyből önmagam, önmagammat már nem vagyok képes megszabadítani. A fenti történet lényege tehát a Lélek szerinti olvasatban, jelen sorok írója számára ez: **saját démonainktól, ördögeinktől, tisztátalan lelkeinktől csak a Krisztus fénye, Isten kEGYelme képes megigazítani bennünket.** A „külső és belső” démonok árnyjátéka csak ebben a fényben semmisülhet meg, az emberi tudatban-lélekben, s válhat újra EGÉSSZÉ, EGGYÉ: EGY-ÉN VALÓjában, Istenben.

20. Démonok és vírusok

Inkvizíció és tudományos diktatúra, a tudatközpontúság fényében

Ezen gondolatok egy kétszeresen eretnek ember által születtek. Alapjukat egy felismerés képezi, mely szerint *démonok és vírusok, melyek embereket betegé tesznek: Istenben nem voltak, nincsenek és soha nem is lesznek.* A középkorban ezen felismerés kinyilvánításáért máglya járt, a jelenkorban pedig különböző elmeállapotot megbélyegző, hatalmi és tudományos ellehetetlenítés, kiközösítés, nevetség tárgyává való tétel. Mert hogy jöhet ahhoz, egy földi halandó, ki nem rendelkezik semmilyen egyházi, vagy tudományos titullal, hogy ilyet hitelesen kijelenthessen? Hisz démonokat ma is üznek Krisztus nevében, vírusok meg százmilliók életét oltották ki az emberiség történetében. Ezek vitathatatlan tények! Vagy mégsem?

A démon és Sátán kultusz elengedhetetlen kelléke volt és sajnos ma is az, az úgynevezett kereszténységnek, amely Krisztus szent nevét nem átalalta sem a múltban sem a jelenben felhasználni, olyan hitek alátámasztására, amelyek által az emberek elméjébe hamis képeket, szívébe pedig indokolatlan félelmet ültethettek el, kihasználva ezt bizonyos jól körvonalazódott hatalmi célok érdekében. A modern kor tudósai, de vallástól, vagy babonáságoktól eltávolodott emberei is, ma már csak lenéző mosolygással legyintenek a röpködő démonok, a Sátán vallásos képzeteire, nyíltan kijelentve, hogy ezek léte nem bizonyított, tehát a modern tudomány számára mindez nincs. Azonban ugyanezen tudomány, a racionalitás „sziklaszilárd” alapjain, ugyanúgy legyártotta a maga röpködő, láthatatlan démonait, Sátánjait: kórokozók, kórokozó-elmélet, szemnek láthatatlan vírusok, „makro-mikro-nano” világaként, amelyeknek az ember ugyanúgy ki van szolgáltatva, akárcsak a démonokban hívők a láthatatlan, külső, gonosz lelkek, a Sátán hatalmának. Nem célunk eme jelenség vallási vagy tudományos elemzése, sokkal inkább ennek a tudati-lelki valóságának a feltárása, mely által érthetővé válhat, hogy miként uralkodhattak és uralkodhatnak ilyen hamis, életellenes tézisek a múltban, és a jelenben, az emberi tudatokban, elmékben, megbetegítve ezáltal minden értelemben embermilliókat.

Amivel a legtöbbször sohasem szeretne szembenézni, az a saját tudattartalmaink, a saját elménk, és a legfontosabb: a saját lelkünk valósága. Amennyiben meg is tesszük ezt, azt csak úgy és olyan mértékben szokásunk, hogy le ne lepleződhessen bennünk ÉN-VALÓNK, azaz Isten által mindazon hamisságok gyűjteménye, amit valódi ÉNünknek képzelünk, ám valójában nem több mindez, mint ama hamis-én, amely rátelepszik a lelkünkre, és eltérít minket a Lélek üdvösségének az útjáról. Már eme kijelentés, önmagában is botrányos, legfőképpen érthetetlen lehet a legtöbb embertársamnak, aki a vallások, az úgynevezett „spiritualitás”, vagy a tudományos-materializmus tudatformáiba záródva létezik, azaz érzel, gondolkodik és érez. Sajnos eme írás nem képes arra, hogy bárkit is megvilágosítson, az Örökké-VALÓNK, azaz Isten saját Szívünkben megtapasztalható, minden hamisságunkat, így a világ minden hamisságát IS átvilágítani képes IGAZságáról, fényéről. A dolgok valódi lényege ugyanis csak az Istenben lévő Szív, tiszta érzésében tárulkozhat fel a számunkra, s nem a ráció relatív ismereteket, információkat analizáló világában. Ez már önmagában botrány, mind a vallásos-spirituális, mind a tudományos-materializmus, továbbá ezek fúzióit magukévé tévő tudatok számára. Tulajdonképpen eme okfejtés, természeténél fogva igen kevesekhez szólhat a mai világban, és ez nem azért van, mert írjuk bármilyen értelemben is több lenne bárkinél intelligencia szempontjából, hanem azért, mert az ÉN-VALÓ KEGYelméből betekintést nyerhetett, a Szív fénye által, a tudat és az elme világának a működésébe. Aki számára ezen sorok pedig nem többek, mint ködös, misztikus, áltudományos, tudománytalan, valóságtagadó vagy egyéb nézetek, azok jobban járnak, ha nem is olvassák tovább őket, mert értelmetlen

időpocséklás a számukra.

Ha a démonhit és a kórokozó-elmélet tudati aspektusait megvizsgáljuk, világossá válhat a számunkra, hogy mindkettő közös alapját ama igény adja, hogy valamilyen betegség okát, egy – az adott emberi személyen – kívülálló okozóban, okban találja meg. Ez a tudati mechanizmus az emberi elmén belül a *hárítás* nevet viseli, amikor is képtelenek vagyunk a Szív fényében meglátni saját valóságunkat, és az eme valóságból fakadó következményeket – úgy mint betegségeket – ezért azok okát egy külső entitásban, létezőben keressük, és véljük megtalálni. Egyik esetben röpködő démonok, Sátán formájában, a másik esetben pedig kórokozók, vírusok, szemnek láthatatlan anyagi részecskék stb. formájában. A tudományos szemlélet pusztán annyival „tisztessegebb”, hogy mindezek bizonyítására olykor *hihetetlen* erőfeszítéseket tesz, az anyagi, finomanyagi érzékszervi tartományokban. Egy mikroszkóp alá tett élőlényvel, legyen az bármi, amit egy élő szervezetben IS megtalálnak, nehéz vitatkozni, amint egy laikus számára már az is meghaladja az ő ismereteit, hogy ezen élőlények tulajdonképpen milyen szerepet töltenek be az élővilágban. Fontos jelenség az is, hogy az élővilágban megtalálható létezőket ezen szemlélet az emberi életet támogató, azokkal semleges, azokkal ellenséges élőformák, vagy az „élő és élettelen” határán mozgó egyéb létezők kategóriáira osztja fel. Azonban minden esetben ezen kategorizálások egyfajta „ultima ratio” nevében vannak beállítva számunkra, laikus embereknek, azok irányultságát illetően. Magyarán, ha a tudomány rásüti valamire a bélyegét, hogy az márpedig az ember számára egyértelműen, minden kétséget kizáróan pusztító élősködő, betegséghordozó stb. akkor ezt a továbbiakban már egy laikus nem kérdőjelezheti meg, pusztán csak ama *tekintély* miatt sem, amit a tudományosság és annak művelői, intézményei képviselnek. Ez kicsit hasonlít a középkori inkvizíció intézményére, ahol a laikusok ugyanúgy semmilyen kompetenciával sem rendelkeztek, az egyházi hivatalok megkérdőjelezhetetlennek beállított igazságaival, téziseivel, dogmaival szemben.

A probléma mind a vallásos-spirituális mind a tudományos-materialista tudatformával az, hogy mindkettő hiszi, és feltétel nélkül vallja az úgynevezett „objektív, emberi tudattól független valóság” létezését. Amíg az előbbi az ezzel kapcsolatos, olykor nyilvánvalóan magyarázatokat követelő anomáliákat kivételes csodáknak nevezi, addig a másik anomáliáknak, melyek további tudományos vizsgálódást igényelnek. Miről is van itt szó? Arról, hogy időnként a *tapasztalati valóság* megcáfolja az „objektív, emberi tudattól független valóság” létezését. Egy egyszerű példát hozva, ha például léteznek egyértelműen, és minden kétséget kizárólag halálos baktériumok, vírusok, kórokozók, akkor hogy lehetséges az, hogy mégsem betegítenek meg mindenkit, sőt, vannak emberek, akiket teljesen hidegen hagy ezen – állítólagosan az emberi egészségre egyértelműen káros – élőformák létezése? Erre a tudomány művelői is már a kezdetekben magyarázatokat kellett találniuk, hisz már eme egyszerű felvetés is bizonyítja, hogy minden kétséget kizáróan nincsenek, és nem léteznek egyértelműen halálos kórokozók, sem az élővilágban, sem annak mezsgyéjén. Ugyanis a relatív világban a dolgok soha nem egyértelműek. Ezért aztán a tudományosság berkeiben nemsokára megszületett az „immunitás” és az „immunrendszer-elmélet”, ami kénytelen volt némi „hatalmat” adni az emberi tudatoknak, a külső világból származó, egyébként továbbra is egyértelműnek kategorizált, és beállított kórokozók, állítólagos vagy valós tevékenységeivel szemben.

Ez is némileg párhuzamban van a középkori vallásosság démonhitével, mert akkor is magyarázatra szorult, hogy egyes embereket miért, miként és hogyan, másokat meg miért nem szálltak meg „röpködő démonok”? Erre pedig a magyarázat az volt, hogy aki erkölcsös, istenfélő életet élt, megtartotta az Egyház törvényeit, ahhoz nem férközhettek közel ártó démonok,

szellemek, rontás, és egyéb fertelmes betegségek.

Mindkét oldal magyarázataiban van tehát valami, ami figyelemre méltó, és a maga szintjén már már súrolja, a tudatközpontú szemléletben megjeleníthető valóságot. Ez pedig az, hogy *ha az emberi lény rendelkezik egyfajta belső, szellemi, lelki, fizikai immunitással, azaz védettséggel, akkor a külvilágból származó hatások nem tehetnek kárt benne*. Ezt tulajdonképpen mindkét személet elismerte, elismeri, azonban nem ezt helyezte a súlypontjába saját ténykedésének, önigazolásának. Ugyanis mindkét nézet eleve a *hárítás* tudati folyamatainak a következtében létezhet, tehát mind a vallásos-spirituális, mind a tudományos-materialista megközelítésben a világ egy félelmetes hely, amely tele van sok, előre nem látható külső veszéllyel, amellyel szemben az ember tehetetlen, ezért szükség van, hogy az ennek tulajdonított ártalmak, károsodások, betegségek és korai halál megelőzésére egy aktív erő, egy „külső immunrendszer” létezzen, vallás és tudomány néven, melyek a maguk tudattereiben majd hatékony eszközökkel vértetik fel az esendő embert, hogy sikeresen küzdhessen meg, a fent nevesített, állandóan lesben álló, folyamatosan változó ellenséggel, ám helyesebben inkább ellenségKÉPpel.

Az emberi lény *maga* a testet öltött LÉLEK. Ez a tudományos-materializmus számára maga a babona, maga a bizonyíthatatlan elmélet. Pontosabban a materialista tudományok hajnalán, egy német tudós bebizonyította, hogy nincs lélek, és azóta a „modern” tudomány híven ragaszkodik is ehhez, inkább kitalálva újabb és újabb, sokszor tiszavirág életű elméletet, csak hogy az emberi lélekkel kapcsolatos „anomáliákat” megmagyarázhassa, vagy figyelmen kívül hagyhassa. A pszichológia és a pszichoanalízis – mint eme törekvések fő csapásirányai – aztán az utóbbi száz évben mindent meg is tettek, hogy a hivatalos tudományosság fókuszán kívülre helyezzenek minden olyan megközelítést, nézetet, amely leleplezhetné azon hamisságokat, melyek a materializmus börtönében tartják az emberi tudatokat „tudományosság” néven. A perifériákon megtűrnek ugyanakkor olyan féltudományosnak bélyegezett „*para-ágazatokat*”, amelyek igazából csak azért létezhetnek ilyen formában, hogy a „tudományos bizonyítatlanság” és a „tudománytalan sarlatánság” zászlóival jelölt szellemi játszótérbe zárhassák minden olyan aspektusát a tudati-lelki létezésnek, amely veszélyt jelenthetne a tudományos-materializmus „megdönthetetlennek” felmagasztalt épületére. Amint látjuk tehát mind a vallás-spiritualitás mind a tudomány-materializmus tudatformáiban fontos, és meghatározó erőt képvisel: A TEKINTÉLY, amely bármikor és bármilyen esetben módosíthatja, felülírhatja, diszkvalifikálhatja még akár a saját játékszabályok, módszerek, eszközök, protokollok következetes alkalmazása nyomán született eredményeket is. Erre a posztmodern KÓR jelenlegi valósága mindennél kézenfekvőbb evidenciát jelent azon tudatoknak, akikben a Szív látása feltárta, a földi valóság torz, hamis, életellenes mozgatórugóit: nem kívül, hanem belül, legbelül, az emberi tudatokban működő elme, a gondolatok lelket és testet megbetegítő természetében.

A lényegi mondanivaló tehát a következő: *az emberi tudat, mivel rendelkezik isteni valóságteremtő erővel, ezért képes megteremteni a beléje ültetett, a benne megjelenő KÉPzeteket, elKÉPzeléseket, azaz „magyarul” ideákat, dogmákat, téziseket, axiómákat*. Ebből következően, az emberi elme hasonlatos egy komputerhez, amely önmagában semmire sem képes, minden a rajta futtatott operációs rendszeren és szoftvereken múlik, és még ezen is túl annak tudatos vagy tudattalan használóján, azaz az emberen.

„Kezdetben vala az Íge, és az Íge vala az Istennél, és Isten vala az Íge.”

Az ige(n) tulajdonképpen kissé leegyszerűsítve maga a teremtő gondolat, amely az emberi elmében létezve tevékenykedik, akár csak a számítógépen a szoftver, így az ige milyensége és minősége meghatározó. Aki megismeri ennek az igazságát, az képes felismerni saját tudati programozottságát, megértve a valóságteremtő tudati mechanizmusok működését, saját elméjében. Ebből következően megérthetővé válik, hogy mit is jelent az elme-lélek-test EGÉSZsÉGe az EGYetlen VALÓban: Istenben. Azt jelenti, hogy csak az Isten fényében átvilágított, abban megtisztult elme képes arra, hogy tisztává váljon mindennemű hamisságtól, tudati szennyeződéstől, pusztító, életellenes elme-programtól, elKÉPzeléstől, KÉPzelgéstől, KÉPzettől, identitásképző gondolatötmegtől stb. Ha az elme Isten fényében fürdőzve, folyamatosan ebben az állapotban képes maradni, végül eggyé válik a saját Forrásával: ÉN-VALÓNkkal, Istennel, így már nem képes kárt okozni sem magunknak, sem másnak, mivel a lét-motiváltságot a továbbiakban már nem saját hamis árnyképzeteiből, hanem az Atya fényéből, az ÉN-VALÓ fényéből nyeri. Az emberi lélek csak így szabadulhat meg mindazon pusztító, életellenes, nyomasztó, betegséget okozó tendenciáktól, hajlamoktól, amely a hamis ént, azaz az emberi elme képzeleti által megfertőzött emberi egót táplálva, elzárja a lélektől az Élet Vizét, elsorvasztva, a kárhozatba, a tetszhalál és a lelki pusztulás állapotába kényszerítve. Ezen felismerések azonban EGYértelművé tehetik számunkra Isten keGYelme által azt: hogy kívül soha nem voltak, nincsenek és nem is lesznek olyan „démonok”, Sátán, kor- és KÓR-okozók, melyek A LELKET megbetegíthetnék, ha az EGYsÉGben van az Ó valódi Forrásával: Istennel.

Miért van akkor mégis, hogy egyes szentnek tartott emberek, akik kétségtelenül megállapodtak Istenben, az Ó Tudatában és Lelkében, és az élet gyümölcseit teremték, mégis szenvedtek időnként betegségekben, vagy akár azoknak is köszönhatték – látszólag – földi pályájuk lezárását? Mert ez látszólag ellentmondásban van a fentiekkel. Azonban ez még mindig materialista nézet, annak a téves szemléletnek az eredménye, hogy a testnek mindent tükröznie kell, mivel egyfajta tükörképe az a léleknek. Ez hatalmas tévedés, ha így lenne, akkor a fizikai test is halhatatlan lenne, akár csak a lélek. Pont ez az, amivel a materialista felfogás is tromfol, hogy lám-lám a test mulandó, és egyetlen lélek sem tért még vissza „odaátrol”, tehát a test és a lélek is halandó, már ha az utóbbi egyáltalán létezik, bár a materializmus számára „bizonyítottan” nem. Látszólag jó kis csapdába került, a tudat és lélekközpontú megközelítés is, vagy mégsem? Feloldható-e a fenti paradoxon?

Igen, nagyon EGY-SZERűen, **az Istenben megvalósult LÉLEK ugyanis a test állapotától függetlenül élvezi Istenben az üdvösséget.** Az Istenben megállapodott tudat számára, ugyanis az elme teljesen elmerül Istenben, és a test teljesen másodlagossá válik, emberségében. Nem egy szent embernél tapasztalható volt, hogy látszólag, a külső szemlélők számára beteg volt a teste, mégis sugárzott a lelkéből, a szívéből az üdvösség, Isten keGYelme. Jézus Krisztus egészségesen ment a keresztre, ahol *emberi teste* pokoli kínokat szenvedhetett el, ám a leírások szerint, még a kereszten is ragyogott belőle Isten fénye, áradt belőle az Isten keGYelme, a bűnbánó lator is megvilágosodott a jelenlétében, és halálakor a környezetében lévő katonák is megéreztek azt, hogy itt nem mindennapi lélek került a keresztre, és szenvedett ártatlanul azért, hogy az isteni VALÓ fénye, a sötétségbe borult emberi tudatokban felragyoghasson, az Isten Lelkének SZERében. Jézus Krisztus tehát bemutatta, mit is jelent a LÉLEK hatalma a test felett, és hogy a lelkünket nem azért kell mindennek felett a legfontosabb kincsünként, saját ÉN-VALÓNKként „öriznünk”, hogy a testünk egészséges legyen, hanem azért, mert a Tudat és a Lélek MAGa Isten, ÉN-VALÓNk, az EGYetlen Örökké-VALÓ, amelyre ha minden figyelmünket ráirányítjuk, a tŐle, azaz magunkban MAGunktól elkülönült emberségünkben, akkor az Ó keGYelme által újra EGÉSZsÉGessé válhatunk az EGY és EGYetlen VALÓval és VALÓNkban: Istenben.

A démonok és a vírusok csak az elme világában léteznek, amint a test is az elme világának a tartozéka, az elme világának a tapasztalati valósága. Az Istennel, Istenben, EGY-ÉN VALÓNkban újra megEGÉSZsÉGesedett tudat és lélek számára semmiféle démon, Sátán, kor és KÓRokozó, vírus, betegség nincs. Nem egy szent, azaz Istenben megVALÓsult ember mondta az őt körülvevőknek, amikor azok bizonyos betegségeikről kérdezték őket, hogy „ezek csak számotokra valóságok, a számomra nem léteznek.” Én, mint halhatatlan, nem született VALÓ, a LÉLEK és a TUDAT Istenben önfényű, önMAGától, Örökké-VALÓ fényessége: *nem a test vagyok, nem az elme, nem a gondolataim összessége, nem az a földi identitás, aminek lenni látszom MÁSok számára, mások szemében.* ÉN az Örök, nem született és soha el nem pusztuló, örök, EGY-LÉNY-EGű tudat és lélek Boldogsága VAGYOK, A KI VAGYOK. Ez nem emberi érdem, ez nem az emberi gondolat műve, és ezen szavak valódi lényege csak az Istenben elmerült, ÉN-VALÓNkban újra megtisztult, megEGÉSZsÉGesedett Tudat és Lélek számára tárulhat fel: a tiszta tudat és lélek, a Szív VALÓ ÉRZÉSében. A Lét és a Tudat, a Lélek örök Boldogságaképpen. Jézus Krisztus örök tanulságtétele álljon itt, az Ő MAGasztosságára méltatlan, tökéletlen emberi gondolataim zárszavaként:

„Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam. Ha megismertetek volna engem, megismertétek volna az én Atyámat is; és mostantól fogva ismeritek őt, és láttátok őt.”

21. Ki vagyok én?

Aki a testben hisz, a test szerint él. Aki lélekben van, lélek szerint él, és a lélek cselekszik általa a testben. A „test vagyok” hamisságát a félelmeink tartják életben, aki pedig fél-elemeiben éli életét, az nem lehet EGÉSZsÉGes. Az emberi énem önmagam hitetése, a hamis énem az, mely önmagában, önmagától és önmaga által soha sem ismerheti meg a VALÓ EGÉSZsÉGet. Minő gyalázat ez saját emberségemnek, minő káromlás ez saját, emberi énem képzelt, hamis, lopott istenségének?

Aki a betegség, azaz a hamis én állapotait képzelem egészségnak, az soha sem ismerheti meg a valódi egészséget. Aki szabadnak képzelem magát, holott rab, soha nem fogja keresni a szabadulást, saját hamisságai börtönéből. Ha testként tekintek magamra, akkor a hamissággal azonosulok, és bármit fogok tenni, a hamisság képzeteiben, örökké foglya maradok saját hamisságomnak, félelmeimnek, mert nem ismertem meg, a VALÓ EGÉSZsÉGet. A test nem adhat önmagának egészséget, mert minden amit önmagáról, s a világról képzelem, az a bennem létező hamisság továbbteremtődése, kivételül: világ és valóság néven. Ez a világ már akkor halálra ítéltetett, mielőtt még megszületett volna, mert a hamis én beteges képzeteinek a szülötte, a Sátáné, aki nem ismerte meg az Igazságot, így nem fogadta be, és nem élhet Őbenne. Az ATYA az EGYetlen Igazság, az Út mely az örök Életre vezet. Az ATYA az EGY és EGÉSZ ÉG, melyben a két-s-ÉG semmilyen hamissága sincsen, mert önMAGával, önMAGában és önMAGa által EGY, Teljes, romlatlan, romolhatatlan, örök és Örökké-VALÓ tökéletessége: a Boldogság Óceánjának.

Aki meg akarja ismerni az EGYedül VALÓ EGÉSZsÉGet, az nem kell megismerje előbb az összes létező betegséget, mert hiába is tenné azt, az által továbbra sem fog tudni találkozni, a VALÓ EGÉSZ EGével. Aki a betegségekre figyel, az már maga is benne él a betegségben. Aki a félelmeire figyel, az már maga is *fél*, rész, rész-EG, s részegségében bele van ragadva fél-elemeibe. Én, az ember maga vagyok a betegség, a félelem, mindaddig, amíg emberségemben magam egészségesnek és legyőzhetetlennek hiszem. A hamis én önámításának az életét élem, a VALÓ örök, EGÉSZ EGének örök SZERe és Boldogsága helyett. Saját elmém ámításait képzelem valóságnak, s ÉGI ATYÁM EGÉSZ EGét távoli, ködös, elérhetetlen elméletnek, képzetnek. Tükörország foglyaként, a hamisság tükröződéseiben keresem saját egészségem, s nem veszem észre, hogy már a tükörkép tükörképének a tükörképeit tartom igaznak, valósnak, mert már nem tudom, merre tévedtem el, hol léptem be tükörországba, s a szabadulás, melyik AJTÓN át vezet? Elhittem, hogy a széles út visz az üdvösségre, sőt, Tükörországot a Mennyek Országának képzelem, s abban lelem hamis üdvösségem. Ki és mi menthet engem eme hamisságból meg, hisz a hamisság a hamisságot nem szüntetheti meg, a sötétség a sötétséget nem világíthatja meg?

Az ÚT saját gyermekÉGemen át vezet vissza, ATYÁNKban örök gyermekÉGemhez. Az **Ős Gyermek**, a feltétel nélküli bizalom felébredése ez ATYÁNK iránt a lelkemben, Isten kEGYelméből és erejéből való emlékezés ez tudatomban, az örök EGÉSZsÉGemre Őbenne. ATYÁnk, önMAGA VALÓ bölcs EGét, a saját hamisságom, saját *hamis énem*, a *kis-értő*, a Mennyek Országának kulcsát előlem elrejtő: ŐR-dög hazudta számomra el. De ki ez az én, aki elől a VALÓ ÉN elrejtett? **Ki vagyok én?** Mert emberi elmém hiába vizsgálom AZt és EZt, csak az elme válaszait kaphatom erre a kérdésre. Nincs igaz válasz az elme képzeteiben, sem az emberi gondolatokban, sem az emberi bölcsességben. Válasz csak a Szív Csendjében, a LÉT örökké ragyogó JELEN-VALÓságában van, AZ a ki VAGYOK, s nem akként, miként emberi testkén s elmeként magam a világra képzelem. A meg-EGÉSZ ÉGIesedés MAGasztos pillanata ez, mikor

minden hamisságom lángra kap, és elporlad a Lélek Szent, Örökké-VALÓ tüzében, hogy újra gyermekké válhassak ATYÁnk kiapadhatatlan boldogságának SZERÉben. A tékozló fiú visszatérése ez, aminek újból és újból meg kell történnie a létezés, és az élet önMAGam ömMAGunk elől elrejtő titokzatos, szent játékának az örömében. Ez a Lélekben VALÓ örök üdvösség: ÜDV ŐS ÉG, ISTEN BENN!

22. Elhiszed-e? Lépcsőfokok az üdvösséghez

Szól ez minden őszinte igazságkeresőnek, Istent és az Ő EGÉSZSÉGét, békéjét, boldogságát szomjazó léleknek. Nem egy hittérítő, hanem egy Isten végtelen KEGYelméről tatúságot tevő lélek gondolatai ezek. Senkit semmire sem köteleznek, s a bennük lévő megtapasztalások, Isten örök mércéjén kell megmérettessenek mindazok számára, akik az Ő Lelke által hasonló megértésre juthatnak el. Nem ezen töredékes, emberi szavak és gondolatok által, hanem az Ő kiapadhatatlan SZERetében és KEGYelmében. Az alábbi kérdő és felszólító mód, eredendően nem számonkérő és nem ítélkező, senkire nézve sem. Az Ő Lelke vezessen mindenkit, ennek olvasása közben!

Elhiszed-e, hogy Isten képes közvetítők nélkül, személyesen szólni hozzád?

Elhiszed-e, hogy az Ő hangját minden kétséget kizáróan képes minden, az Ő igazságát szomjazó és kereső lélek meghallani?

Elhiszed-e, hogy Isten hangja nem más, mint a kondicionálatlan lelkiismereted Őbenne, Őáltala és Ővele EGY, minden képzetektől, emberi fél-elemeidől megtisztult hangja?

Elhiszed-e hogy a *Lélek valódi ismeretére*, ami a VALÓdi LELKI ISMERET ISTENRŐL, ISTEN-BENN, EGYedül és kizárólag csak Ő képes elvezetni?

Elhiszed-e, hogy amikor Ő lehajol hozzád, meghallva a te kiáltásodat, fohászodat, könyörgésed, akkor az Ő hangját minden kétséget kizáróan, tisztán és félreérthetetlenül, hallani lehet a szívedben?

Elhiszed-e, hogy a Lélek, Isten Igaz természete, VALÓja és VALÓsága, és Ő ott lakik minden emberi szívben, csak őszintén hozzá kell forduljunk, hogy eme őszinte odafordulásban Ő elkezdhesse megtisztítani a mi elménket és a szívünket, azon félelemeinktől, melyek által nem hallhatjuk és nem érezhetjük az Ő hangját, az Ő VALÓságát, atyai SZERét a mi lelkünkben?

Elhiszed-e, hogy az emberi lélek Isten Lelkével eredendően EGY, csak a mi *emberi énünk*, saját emberinek nevezett identitásunk, képzetünk, gondolataink, érzeteink, érzelmeink, tévhiteink azok, melyek elválasztanak Tőle?

Elhiszed-e, hogy a lelkünket mardosó kételyektől, kétségektől, *félelmektől*, a szívünket pusztító érzésektől, érzelmektől és az elménket szennyező gondolatoktól, képzetektől EGYedül Ő képes csak minket megszabadítani?

Elhiszed-e, hogy ehhez nincs szükség köz-**vetítők**re, mert ez CSAK ISTEN és saját emberséged *belső szobájában* történhet meg?

Elhiszed-e, hogy ez csak a saját emberi valóságunkat, Isten Lelke, Isten bölcsességének a fénye által való szembesítő, feltáró, megtisztító, mindezekről megváltó isteni erejével történhet meg?

Elhiszed-e, hogy EGYedül Ő a VALÓ Gyógyító, akinek nincs szüksége semmilyen emberi közvetítőkre sem ahhoz, hogy Általa, Ővele és Őbenne EGÉSZSÉGessé tegye emberségedet, úgy amint semmilyen emberi tudomány, semmilyen emberi bölcsesség arra nem képes, és soha nem is

lehet?

Elhiszed-e, hogy Isten a VALÓdi GYÓGY-SZER, a lélek EGYetlen igaz, megEGÉSZsÉGesítő SZERe?

Elhiszed-e, hogy saját, valódi betegségedet, betegségeidet nem Ő adta neked, hanem azok a Tőle való elszakíttottságod lélekállapotának, és saját tévelygésedben, emberi tudatlanságodban létrejött, emberi félelmeidnek a következményei?

Elhiszed-e, hogy Isten senkire sem küld semmilyen büntetést sem, hanem a saját tudatlanságunk, a saját hitetlenségünk, a saját vakságunk, a saját tévelygésünk és a saját félelmeink azok, melyek megbetegítik a tudatunkat, az elménket és a lelkünket, majd végül a testünket?

Elhiszed-e, hogy a szívünkben lakó félelmeink, ember és Isten ellen fordító érzéseink már önmagukban betegségben tartanak minket, melyeket sokszor csak akkor veszünk észre, mikor a fizikai testünk is beteggé lett?

Elhiszed-e, hogy Isten egy tökéletes világot teremtett, melynek nem részei a ma ismert betegségek, ezek pusztán a Paradicsomból való kiűzetésünk által, azaz saját emberi tudatlanságunk, saját félelmeink, istentelen gondolataink, érzéseink, és érzelmeink által létezhetnek, betegíthetnek meg minket?

Elhiszed-e, hogy Jézus Krisztus azáltal, hogy legyőzte az emberi elmét és testet, a halált, annak az útját mutatta meg, hogy Istenben, az Ő ATYJÁBAN, a MI ATYÁNKBAN bízva, Őbenne híve, mindez Őáltala, Ővele és az Ő kEGYelmében a mi számunkra is lehetséges?

Elhiszed-e, hogy az ember a testet öltött Lélek, s a mi valódi életünk nem a test, hanem a Lélek léte Őáltala, Ővele és Őbenne?

Elhiszed-e, hogy a valódi megváltást csak Ő adhatja meg, közvetlenül és személyesen neked, hogy Általa a saját emberségeddel való Ő-szinte, őszinte szembesítésben és szembesülésben megtisztulhass Őbenne, s ez által megszabadulva a saját félelmeidtől, az Ő hangját követve, az Örök Igazság és az Örök Élet Útján járhatasz te is Őbenne?

Elhiszed-e, hogy csak az Ő SZERetében válhatunk teljessé Őbenne, és ez a SZERetet VALÓban kiűzi a lelkünkől saját emberi fél-elemeinket, ezáltal EGÉSZsÉGessé tesz újra bennünket?

Elhiszed-e, hogy az Ő VALÓ Országa és Igazsága meghaladja az emberi elmét, és az emberi okosságot és bölcsességet, ezért nem a gondolatokban, nem bölcseletekben, nem az emberi tudományokban, hanem *közvetlenül az emberi szívben tárulkozhat számunkra Őbenne és Őáltala, az Ő kEGYelmével fel?*

Elhiszed-e, hogy ahhoz, hogy megszabadulhass, nincs szükséged sem ezen gondolatokra, sem semmilyen emberi okosságra, bölcseletre és tudományra, CSAK az Ő kiapadhatatlan kEGYelmére, szeretetére és bölcsességére?

Elhiszed-e, hogy Őáltala minden lehetséges a lelked gyógyulására, és minden a javadra válik, ami

a te lelked VALÓ üdvére szolgál Óáltala és Óbenne?

HA bármit is ezekből el tudsz fogadni, akkor csak **egy mustármagnyi hited legyen**, és bízd Órá **feltétel nélkül a te szívedet, a te elmédet, a te teljes emberségedet, és csak figyelj**. Keresd a csendet a szívedben, hogy végre az Ó hangját hallhasd meg, és ne a te saját elméd gondolatit, emberi szíved érzéseit, kétségeit és félelemeidet. **Isten érintése félreérthetetlen**, senkitől sem kell megerősítést kapj, amikor ez az Ó kEGYelméből megtörténik benned. Imádkozz, könyörögj, kérj, zörgess és megnyittatik! **Ereszd el saját emberi elképzeléseid, ne ragaszkodj semmihez sem. Még a saját emberi életedhez sem!**

Mert ha meg akarod tartani azt, akkor elveszíted, ha azonban elveszíted azt Óerte az Örömhírért, azaz az Üdvösségért, akkor Óbenne örök életet nyersz! Mi a legnagyobb **félelem** benned? Talán az, hogy elveszítheted az életed, s vele mindent, mi ehhez a földi létezéshez köt? Bízz benne! Ne félj, mert a félelmeid a legrosszabb tanácsadói a te szívednek. A valódi félelmeidtől pedig ember, és emberi bölcsesség sohasem szabadíthat meg, csakis az Ó isteni kEGYelme és kiapadhatatlan SZERetete! Tedd le minden terhed Óelébe, bízz mindennél jobban Óbenne, és maradj CSEND-benn!

Krisztus Lelke, az Ó SZERetete és megvilágosító fényessége ragyogjon fel a Te szívedben, hogy eloszlassa lelkedben, szívedben minden kételyedet. **„Legyetek olyanok, mint a gyermekek...”** Feltétel nélküli, gyermeki bizalommal fordulj ATYÁNKHOZ, mert csak az mehet be az Ó Országába, aki lélekben, az Ó Lelkében, az Igazság, a SZER ETETŐ Lelkében, az Ó kEGYelme által: Óbenne újra gyermekké, Isten Gyermekekévé lett. Kívánom Neked, ki ezt olvasod, hogy az én emberi szavaim váljanak semmivé, és az Örök Élet igéi váljanak MINDENné a te tudatodban és lelkedben, hogy Ó lehessen az EGYetlen Igaz Ura a te elmédnek és szívednek. Hogy Általa megismerhesd az Ó Igáját és Igazságát, melynek terhe könnyű, és édes.

Krisztus örök fényessége, és ATYÁNK kiapadhatatlan, gyógyító, megEGÉSZSÉGesítő, üdvözít-Ó SZERETETE ragyogjon a te lelkedben!

A kiadványról

A mű szerzője és kiadója

egy-én - transzmEnta kiadó

© *Krisztus fénye* | Legfrissebb elektronikus változat: **2021-04-10**

Megjelent és letölthető kiadványok

<http://transzmenta.fazekas.info/kiadvanyok/>

Jogi nyilatkozat

Ezen elektronikus kiadvány tartalmának, valamint elektronikus és/vagy nyomtatott másolatainak a kereskedelmi célú felhasználása a Szerző és a Kiadó által nem engedélyezett. Személyes felhasználásra azonban ezen mű módosítás nélkül, jelenlegi formájában ingyenesen másolható, továbbadható, olvasásra kinyomtatható.